

நெருப்பாறு

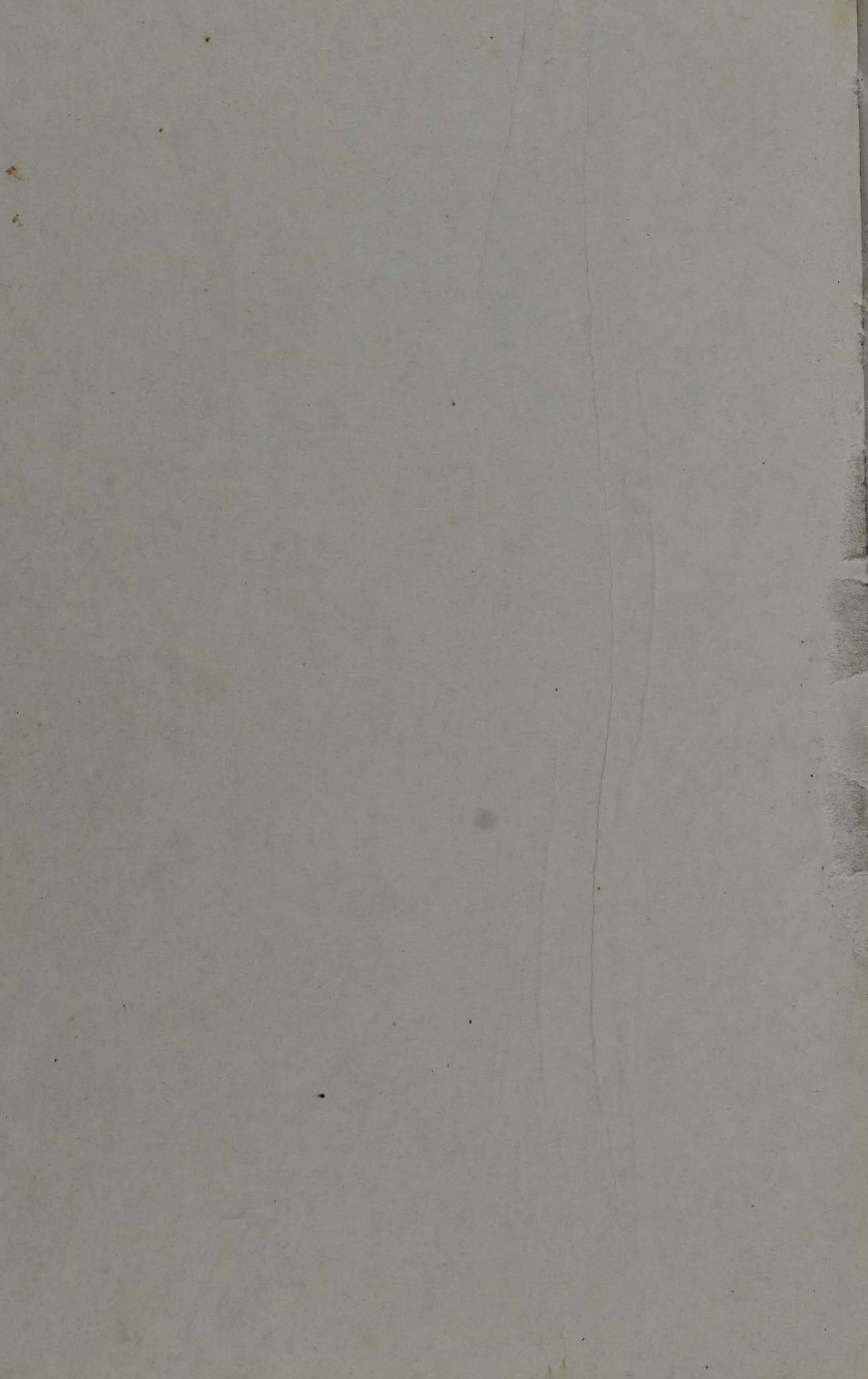
(கறு நாவல்கள்)

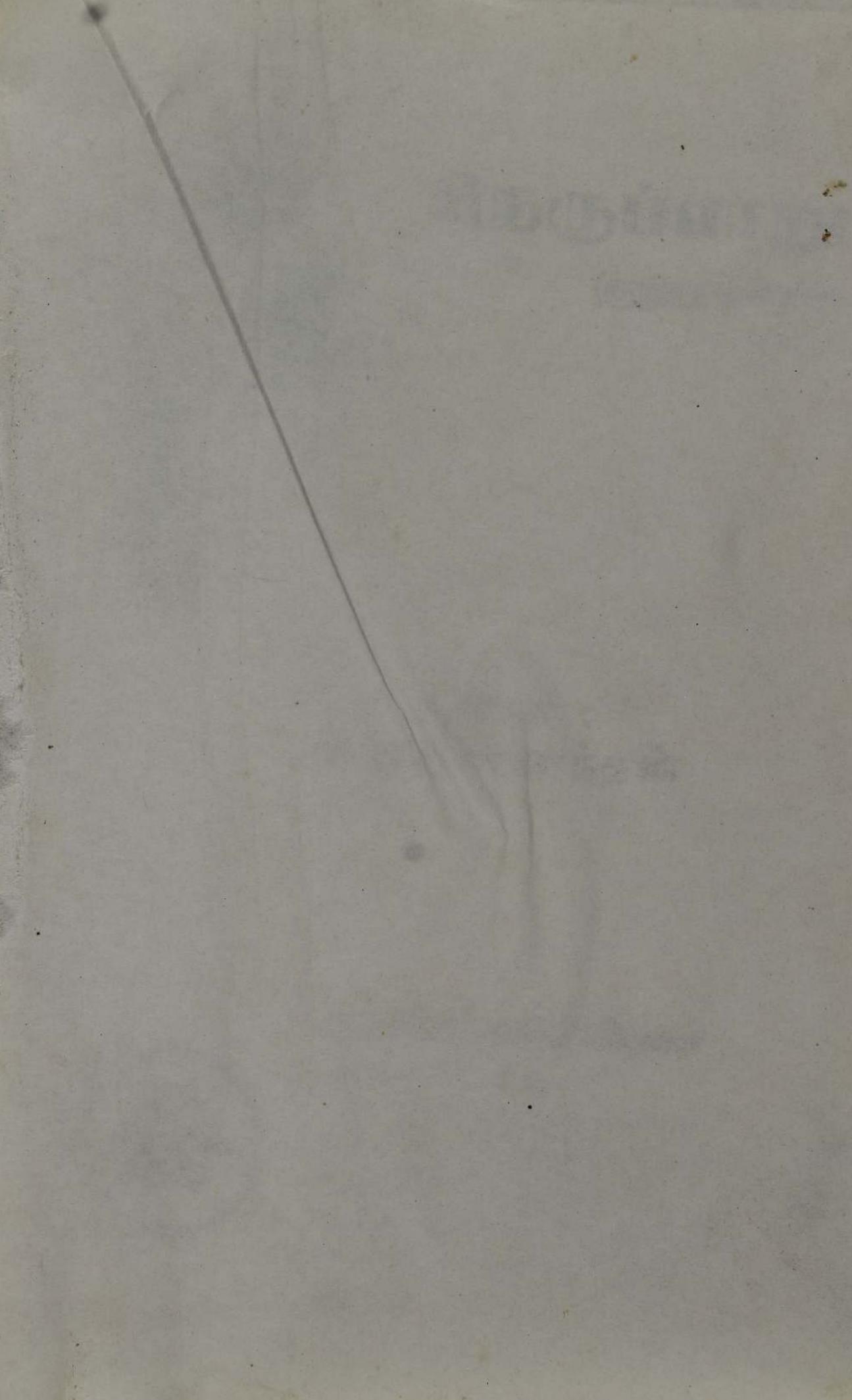
மணிமேகனலைப் பிரசரம்

டாக்டர்

ச. முருகானந்தன்

நெருப்பாறு

(குறுநாவல்கள்)

ஆசிரியர் :
ச. முருகானந்தன்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7, (ப.எண்.4) தணிகாசலம் சாலை.

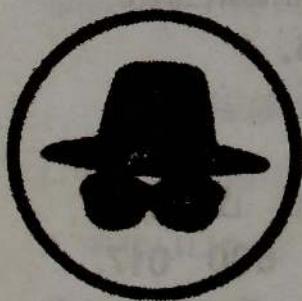
தியாகராய் நகர். சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 2434 2926

தொலை நகல் : 0091 - 044 - 2434 6082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	> நெருப்பாறு
ஆசிரியர்	> ச.முருகானந்தன்
மொழி	> தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	> 2007
பதிப்பு விவரம்	> முதற் பதிப்பு
உரிமை	> ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	> 11.6 கி.கி
நூலின் அளவு	> கிரெனன் சைஸ் ($12\frac{1}{2} \times 18\frac{1}{2}$ செ.மி.)
அச்சு எழுத்து அளவு	> 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	> XII + 244 = 256

நூலின் விலை > **₹.65.00**

அட்டைப்பட ஓவியம்	> அரசு
லேசர் வடிவமைப்பு	> எக்ஸ்பிரஸ் கம்பியூட்டர்
அச்சிட்டோர்	> பி.வி.ஆர். பிரின்டர்ஸ், சென்னை - 14.
நூல் கட்டுமானம்	> தையல்
வெளியிட்டோர்	> மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 600 017.

வாழ்த்துறை

எழுத்தின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரும் புரட்சிச் சிந்தனை கொண்ட மருத்துவருமான டாக்டர் ச. முருகானந்தனின் பத்தாவது நூலாக நெருப்பாறு குறுநாவல் வெளிவருகிறது. மணிமேகலைப் பிரசுரம் மூலமாக ஏற்கெனவே இவரது நான்கு நூல்கள் வெளி யாகியுள்ளன. சிறுகதை, கவிதை, குறுநாவல், இலக்கியக் கட்டுரைகள், மருத்துவக் கட்டுரைகள் என பல துறைகளில் எழுதிவரும் முருகானந்தன் சிறுகதைக்காக இலங்கை அரசின் சாகித்திய அகடமி விருது பெற்றவர்.

எழுத்தின் சகல பத்திரிகை சஞ்சகைகளிலும் எழுதி வருவதுடன் தீபம், கணையாழி, தாமரை, செம்மலர், சிகரம் போன்ற சஞ்சிகைகள் மூலம் தமிழக வாசகர்களுக்கு பரிச்சயமானவர். சர்வதேச பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளி வருகின்றன.

எழுதுவதோடு நின்று விடாமல் மருத்துவப் பணிகளிலும், மனிதநேயப் பணிகளிலும் அயராது உழைப்பவர், துன்பப்படும் மக்களின் அவலங்களை வெளிக் கொண்ரும் வலுமிக்க பேனா இவரது.

நாசயுத்தக் கொடுமைகளினால் பாயும் இரத்த ஆறு
இவரது பேனாவுக்கு மையுற்றுகின்றன.

மறைந்த எழுத்தாளர் செ.கதிர்காமநாதனின்
மைத்துனரான இவர் முனைப்புப் பெற்ற ஒரு பேனா
முனைப் பேராளி. ஈழத்திலும், இந்தியாவிலும்,
சர்வதேச ரீதியிலும் சிறுகதைக்காகப் பரிசில்கள் பல
பெற்றுள்ள இவர் அதி வேகமாகவும், அதே சமயம்
காத்திரமாகவும் எழுதிவருபவர்.

எண்பதுகளின் முற்பகுதியிலும், புதிய
மிலேனியத்திலும் எழுதிய இவரது மூன்று குறு
நாவல்கள் இத்தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன.
உங்கள் மனதைக் கவரும் என்றே நம்புகிறேன்.

அன்புடன்

ச.ஜெயானந்தன் (சுவீடன்)

அண்ந்துரை

மருத்துவர் ச.முருகானந்தனின் பத்தாவது நூலான ‘நெருப்பாறு’ மணிமேகலைப் பிரசுரம் வெளியிடும் இவரது ஐந்தாவது நூலாகும். பரந்த வாசகர் வட்டத்தைக் கொண்டுள்ள இவரது படைப்புகள் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுவது மாத்திரமன்றி சமூகப் பெறுமானம் மிக்கவே.

இவரது இந்தத் தொகுதியிலே நெருப்பாறு, மீண்டும் பாமிலா, சந்தேகக்கோடு ஆகிய மூன்று குறுநாவல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தனது இளமைக் காலத்தில் எழுதிய ஜனரஞ்சகத் தொடரான ‘மீண்டும் பாமிலா’ இவரது அழகான எழுத்து நடைக்கு சான்று பகர்கின்றது. அத்துடன் கதைகளினுடே சில நல்ல கருத்துகளையும் சொல்லிச் செல்கிறார்.

தலைப்பு குறுநாவலான ‘நெருப்பாறு’ இவரது புரட்சிகரமான சிந்தனையின் ஊற்று மட்டுமல்ல, யதார்த்தத்தினை தயங்காமல் புட்டுக்காட்டும் ஒரு போர்க்கால குறுநாவல். நாசயுத்தக் கொடுமைகள் எவ்வளவு தூரம் ஈழத்தமிழர்களைப் பாதித்துள்ளது என்பதை ஏற்கனவே தனது பல சிறுகதைகளில் எடுத்துக் காட்டிய இவர் நெருப்பாறு குறுநாவல் மூலம் ஈழத் தமிழரின் போர்க்காலப் பாதிப்பினையும், அதன் பின்விளைவுகளையும் உள்ளத்தை உருக்கும்

வண்ணம் சித்தரித்துள்ளார். யுத்த அவலங்களைப் புட்டுக்காட்டும் போதும், வெறும் விவரணம் போலன்றி ஐனரஞ்சகமாக சாதாரண வாசகனுக்கும் புரியும் வகையில் வடித்துள்ளார்.

இலக்கியம் என்பது கலைத்துவ மேம் பாட்டிற்கு மாத்திரமன்றி, சமூக மேம்பாட்டிற்கும் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்பதிலும், உயர் வாசிப்புக்கு என்ற போர்வையில் சாதாரண வாசகனை நிராகரிக்கக் கூடாது என்பதிலும் நம்பிக்கை கொண்டு எழுதும் இவரது ஆக்கங்கள் காலத்தின் கண்ணாடியாக இருப்பதுடன், காலத்தை வென்றும் நிற்கும் என்பதற்கும் சான்று பகர்கின்றன.

நெருப்பாறு குறுநாவலில் வரும் இளங்கோ வெறும் கற்பனைப் பாத்திரமல்ல, இதுபோன்று பாதிப்புக்கு உள்ளான ஏராளமான ஈழத் தமிழ் இளைஞர்களின் கண்ணீர் கதைகள் நெஞ்சில் ஈரம் கசிய வைத்து, சிந்திக்கவும் வைக்கின்றன. இக்குறுநாவலில் வரும் பெயர் தெரியாத அந்தத் தமிழ் சகோதரிக்கு ஏற்பட்டது போன்ற கசப்பான நிகழ்ச்சிகள் தான் இன்று தமிழர் தாயகப் போராட்டத்திற்கு வித்திட்டுள்ளது எனலாம். அமைதிப் படையின் அட்டுழியமும், போராளிக் குழுக்களிடையேயான மோதல்களும் கூட அடக்குமுறைகளே!

க.இரவீந்திரநாதன் (கன்டா)

முன்னுரை

இது எனது இரண்டாவது குறுநாவல் தொகுதி. 1984, 1986, 2004 ஆகிய ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்டு பத்திரிகைகளில் தொடராக வெளிவந்த மூன்று குறுநாவல்களை இத்தொகுதி தாங்கி வருகிறது.

‘சந்தேகக் கோடு’ குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படும் பிணக்குகளை மையமாகக் கொண்ட எனது ஆரம்ப காலக் கதை. ‘மீண்டும் பாமிலா’ ஒரு காதல் கதை. ஈழத்திரு நாட்டில் மூன்று தசாப்தங்களாக தொடரும் கொடு நாச யுத்த கால சிறைச்சாலை கொடுமைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் ‘நெருப்பாறு’ எனது அன்மைக்கால அறுவடை.

இன்றைய நாவல்களின் போக்கும், பொருளாடக்கமும், உத்தியும் எவ்வளவோ மாறிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் எனது நாவல்கள் நிஜவாழ்வுடன் உறவாடி நிற்கிறது. குறிப்பாக எனக்கு நிறைவைத் தந்த நெருப்பாறு நாவல் என் மனதில் துருத்திக் கொண்டிருந்த துயர சம்பவத்தின் வெளிப்பாடு. இன்று போரினால் எவ்வளவற்றை எத்தனை இன்னுயிர்களை இழந்து விட்டோம்.

மனித உயிர்கள் என்பது செல்லாக் காசை விட கேவலமாக அற்பமாகப் போய்விட்டது. வதைபட்டு தினம் தினம் உயிர்கள் காவு கொள்ளப்படுவது பற்றி யாருக்கும் அக்கறை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஓர் உயிரின் பின்னால் இருக்கும் குடும்பம், அந்த உறவுகளின் எதிர்காலம் எல்லாமே எவ்வளவு பாதிப்புக்குள்ளாகின்றன! குறிப்பாக சிறார்கள், இளம் விதவைகள்!

யுத்தத்தை இன அடக்குமுறையோடு திணித் திருப்பவர்களுக்கு உயிரின் பெறுமதிகள் தெரிய நியாயமில்லை. அப்பாவிகளான ஏழை இளைஞர் களே படையில் இணைந்து பலியாகிறார்கள் - அவர்களின் ராஜபோகத்திற்காக.

அண்மைக்கால வரலாற்றில் இலங்கையில் வகை தொகையின்றி போரிடும் தரப்பினர் மட்டுமன்றி அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் பல்லாயிரக் கணக்கில் பலியாகி விட்டார்கள். இவர்கள் செய்த குற்றமெல்லாம் தமிழராகப் பிறந்தது தான். தன் நாட்டுப் படைகளினால் மட்டுமின்றி பிறநாட்டுப் படைகளாலும் கூட அப்பாவி மக்கள் பலியாவது உலக மகாயுத்த காலத்திலிருந்தே தொடரும் வரலாறு, இங்கும் இது தொடர்க்கதை தான். நியாயத்தைப் புட்டு

வைக்கும் பத்திரிகையாளர்கள் கூட பகடைக் காய்களாகின்றனர்.

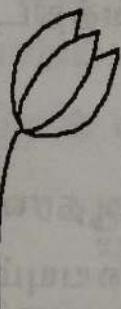
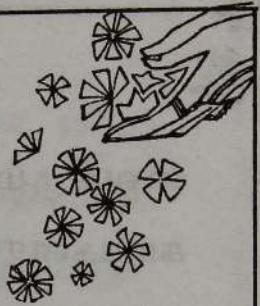
எனது நாவல் இவைபற்றி அதிகம் பேசாது விட்டாலும் ஒரு அபஸைப் பெண்ணின் அகோரக் கொலை மூலம் அனைத்தையும் உணர வைத்திட முயல்கிறது.

வழமையாக எனது ஆக்கங்களுக்கு ஆதரவு தரும் வாசகர்கள் இக்குறுநாவல் தொகுதியையும் வரவேற்பீர்கள் என நம்புகிறேன். குறுநாவல்களை தொடராக வெளியிட்ட வீரகேசரி - மித்திரன், சுடர் ஒளி பத்திரிகைகளுக்கும் எனது நன்றிகள். மணிமேகஸைப் பிரசுரத்தாருக்கும் நன்றிகள்!

மறந்தாலும் தப்ப முடியாது - பல உதவிகள் புரிந்து என் வாழ்வினை ஏற்றம் காண வைக்கும் அன்பு மனைவி சந்திரகாந்தாவையும் நினைவு கூருகிறேன்.

ச.முருகானந்தன்
கரணவாய் கிழக்கு
கரவிவட்டம்

சமர்ப்பணம்

அவைமாய் உயிர் பறிக்கப்பட்ட

அந்தச் சகோதரிக்கும்

கொடுநாச யுத்தத்தில் பலியான

அபகைப் பெண்களுக்கும்

- ஆசிரியர்

நாலாசிரியரின் நால்கள்

1. மீன் குஞ்சுகள் - சிறுகதை
 2. தரை மீன்கள் - சிறுகதை
(இலங்கை அரசின் சாகித்திய அகடமி விருது பெற்றது)
 3. இது எங்கள் தேசம் - சிறுகதை
 4. இனி வானம் வசப்படும் - சிறுகதை
 5. நீ நடந்த பாதையிலே - கவிதை
 6. நாளை நமதே - உற்சாகக் கட்டுரைகள்
 7. அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம் - குறுநாவல்
 8. ஒரு மணமகளைத் தேடி - சிறுகதை
 9. நெருப்பாறு - குறுநாவல்
 10. எயிட்ஸ் எனும் அரக்கன் - மருத்துவம்
-

பொருளடக்கம்

1. நெருப்பாறு -----	2
2. மீண்டும் பாமிலா -----	44
3. சந்தேகக் கோடு -----	162

ஸ்த்து வீட்டர்களா?

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன் ஏழ்ய

பெண் விஞாதலையும் சமத்துவமும்

இது ஒரு மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியீடு.

விழிப்புணர்வு பெறவும், விழித்தெழுந்து போராடவும் நினைக்கும் அடக்குமுறைக்குள்ளாக்கப் பட்டிருக்கும் பெண்களுக்கு உகந்த நூல்.

நெறுப்பாறு

ஓது முதலிரவு!

ஓ வ் வெ ஏ ரு வ் ர்
வாழ்க்கையிலும் ஒரு
தடவை வருகின்ற அற்புத
மான ஆனந்தமான நாள்.
இந்த ஒரு இரவைப்பற்றி
எல்லோருமே எப்படி
எப்படி எல்லாம் கற்பனை பண்ணியிருப்பார்கள்.

அவளும்தான்!

நினைவுகள் நிஜங்களாகின்ற இரவுக்கே உரிய
பதட்டமும், இனம் தெரியாத ஒருவித பயமும், அதீத
கற்பனையுடனான எதிர்பார்ப்புமாக வசந்தமாலா
பாலுடன் தனியறையுள் நுழைகிறாள்.

அவனது பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி ஆசீர்வாதம்
பெறு முன்னரே அவளைத் தடுத்து, “இந்தச்
சம்பிரதாயங்கள் ஏதும் வேண்டாமே” என்று சிரித்தபடி
அருகே அவளை அமர வைத்தான்.

“மாலா.... உன்னை... உங்களை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. என்னை உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்கா? என்று கேட்க மாட்டேன். பிடித்திருந்ததால் தானே இந்தத் திருமணம் நிறைவேறி இருக்கு. அது மட்டுமல்ல இனிப் பிடித்துத்தானே ஆக வேண்டும்” இளங்கோ இதமாகச் சிரித்தான்.

“உங்களை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. உன்னை... நீ... என்று என்னை ஒருமையிலேயே உரிமையோடு அழைக்கலாம்.” நாணத்துடன், கன்னத்தில் குழி விழ அவள் சிரித்தாள்.

“நான் கொடுத்து வைத்தவன். இப்படி ஒரு தேவதை எனக்கு மனைவியாவாள் என்று நான் கனவில் கூட நினைத்திருக்கவில்லை...”

“நானும் தான்...” அவளின் ரோஜாப் பூப்போன்ற கண்ணங்கள் நளினமாகி, இன்னமும் செம்மை படர்ந்ததை அவன் ரசித்தான். துள்ளி விளையாடும் கண்களிலும் மருட்சி தெரிவதை அவதானித்தான். “பயப்படுகிறீரா?” என்று அவளை ஊடுருவியவாறு கேட்டான்.

இல்லை என்பது போலத் தலையசைத்தாள். அவளின் அழகான பிறை நுதலில் இரு புருவங்களுக்கிடையில் அழகிய வட்ட வடிவில் இடப்பட்டிருந்த குங்குமப் பொட்டு அவளுக்குப் புதிய ஒரு அழகைப் பளிச்சென வெளிக்காட்டுவது போல தெரிந்தது.

“இந்தப் பொட்டை இவ்வளவு வடிவாக வட்டமாக எப்படி வைத்தனீர்?” என்றான். இது என்ன கேள்வி என்று ஒரு கணம் நினைத்தவள் தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“உன்னைக் கோயிலில் பார்த்த அன்றே நீ தான் எனது மனைவி என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்.”

உன்மைதான் அன்று கோயிலில் வைத்துப் பெண்பார்த்த போது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவனது இதயத்தைத் துளையிட்டு வசந்தமாலா உள்ளே புகுந்து விட்டாள். அன்று அவனைப் பார்த்து பிரமித்தவன் இன்னும் அந்தப் பிரமிப்பு விலகாமல் இது கனவா, நனவா என்று புரியாத நிலையில் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இளங்கோ மட்டுமா? வசந்தமாலாவும் கூட என்றைக்கு அவனைப் பார்த்தாளோ, அன்று முதல் அவனை நினைத்து உருகும் பனித்துளி போலாகி விட்டாள்.

இத்தனை நாளாய் அவனோடு கனவில் ஊர்வலம்... நினைவுகளிலும் தான். இதனால் கடந்த ஒரு மாதத்தில் எத்தனையோ இரவுகளில் தூக்கம் பறிபோனது. தினமும் ஒரு ஊர்வலம்...

“என்ன மாலா, தள்ளியே நிற்கிறீர்? கிட்ட வாரும்...”

“ம...ஹாம்...” தலையை இடமும் வலமுமாக அசைத்தாள்.

“கிட்ட வாடி... என் செல்லக்கிளி...”

“ஓ... போடா..”

“போடான்னா வாடான்னு தான் அர்த்தம்.” அவன் நெருங்கினான். அவள் போடான்னு சொன்னாலும் அவன் வரவை ரசித்தாள். அருகே வந்து அவளை மென்மையாய் இழுத்து தன்னோடு அணைத்தான்.

“ஓய்... விடடா...” மெல்லச் சின்றுங்கலாய் விலக முற்பட்டவளை மீண்டும் இறுக்கமாக அணைத்து, அவளது மென்மையை ரசித்து, உதட்டில் உதடு பதித்தான்.

சின்றுங்கிக் கொண்டிருந்தவள் இப்போது அவனோடு சங்கமமாகி கின்னஸ் சாதனை நிறைவேற்றும் வெறியுடன் இதழ்களைத் தொடர்ந்து பதித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கிறக்கமான சில இன்ப நினைவுகளில் சங்கமித்தவள், பின் கற்பனை என உணர்ந்து, வரும் மணநாளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

காத்திருந்து பூத்திருந்தவளுக்கு இன்று
முதலிரவு.

இதோ இங்கு முதலுறவு... நிஜ தாரிசனமாகிறது.

முதல் உறவுக்காய் அச்சம், மடம், நாணம்,
பயிர்ப்புடன் காத்திருக்கிறாள். இளங்கோ இன்னும்
உரையாடியபடி அவளது கைகளைத் தனது
கையுள் வைத்து இறுகப் பற்றியபடி அவளது
விருப்பு, வெறுப்புகள், அபிலாஷைகள் பற்றி
எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டறிந்து கொண்டு
இருக்கிறான்.

இரவு நிசப்தமாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தது.
உடலிலே சோர்வும், கண்களிலே தூக்கக் கலக்கமும்
எட்டிப் பார்க்கின்றன. இவன் ஆரம்பித்து
விடுவானோ என்று அஞ்சிக் கொண்டிருந்தவள்,
இப்போது என்ன இவன், இன்னமும் எதையும்
ஆரம்பிக்கிறான் இல்லையே என்று நினைத்து பெருமுச்சு
விடுகிறாள்.

“தூக்கம் வருகிறதா?” இளங்கோ கேட்டதும்
மௌனத்தில் ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அதன் அர்த்தம்
அவனுக்குப் புரிந்தது. அவளை ஊடுருவி நோக்கிய
போது, அவளது கண்களுக்குள் ஒரு கங்கையைக்
கண்டதும் அவனது மனது குற்ற உணர்வினால்
வலித்தது.

‘என்னால் இயலாதா? என்னால் எதுவுமே இயலாதா?’ மனதிலே உணர்வுகளும், உடலிலே உணர்வின் வெளிப்பாடுகளும் உறுத்தல்களும், இருந்ததால் தானே திருமணத்திற்கு உடன்பட்டான்.

ஆனால் இன்று...?

துடைத்து வைத்த குத்துவிளக்குப் போல் பளிச்சிடும் அழகுடன் இதோ அருகிலே ஒரு தேவதை வீற்றிருக்கிறாள். தன்னை அவனுக்கு முற்று முழுதாக அர்ப்பணம் செய்ய முழுமனதுடனும், அவாவுடனும் மனைவி என்ற உரிமையோடு காத்திருக்கிறாள்.

ஆனால் அவன்...?

“மாலா....”

“ம்....”

“என்னால் முடியலையே...”

அவள் அதிர்ந்து அவனை நோக்கினாள். அவளது உதடுகள் இளகியிருந்தன. மார்புக் குன்றும், நெஞ்சும் ஒழுங்காக, மெதுவாக மிருதுவாக, மிதந்து, அமிழ்ந்து பெருமூச்சுகளாகின.

“ஏன்?”

கேட்கும் அவள் குரலில் தெரிவது சலிப்பா, சீற்றமா என்று தெரியாமல் அவன் தவித்தான்.

அவள் மனதுக்குள் சந்தேகம் படிதாண்டிற்று.

அவன் மெளனமாக முகட்டைப் பார்த்தான். பதில் சொல்லவில்லை. அவளுக்குக் கலக்கமாக இருந்தது. ஒருவேளை குறைபாடு உள்ளவர் தானோ...? சி... அப்படி இருக்காது. முதலிரவுப் பதட்டத்தில் சிலருக்கு இப்படி ஏற்படுமென்று எங்கோ படித்த ஞாபகம். அப்படித்தான் இருக்கும் என்று அவள் தன்னைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“ஒரு முத்தமாவது...?”

இப்போது அவளே நெருங்கினாள். அவனது முகம் விகார முற்று உடலெல்லாம் வியர்த்துக் கொண்டிருந்தது. நெருக்கத்தில் வந்த அவளைத் தள்ளி விலக்கினான். “வேண்டாம்...”

“ஒருவேளை அலியோ...?”

அவளது மனதிலே கலக்கம்.

இப்போது அவன் ஒருவித குற்ற உணர்வோடு அவளை நோக்கினான். சற்றே விலகியிருந்த முந்தானை யூடாக, சட்டையின் மேற்புறமாக, பிதுங்கி வெடிக்கிறேன் என்று முனைப்பாய் நின்ற அழகை முந்தானையைச் சரிசெய்து அவன் முடியபோது அவளுக்கு தலை கிறுகிறுத்தது.

ஊருலகத்தில் அவளது அழகில் மயங்காதவரே இல்லை என்னும் அளவுக்கு அவள் பேரழகி. கூடவே அந்த மாதுளை நிறமும் பார்ப்போர் கண்களைக் கட்டி நிறுத்தும். எத்தனை பேர் வழியிலும், தெருவிலும் அவள் அழகை ரசித்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க இவன்...?

வசந்தமாலாவுக்குக் குழப்பம். 'நான் ஒரு பெண். என்னதான் கணவன் என்றாலும் ஒரு அளவுக்கு மேல் வலிந்து போனால் விரசமல்லவா? திருமணம் என்பது பரஸ்பர தேவைகளைப் பகிர்ந்து பூர்த்தி செய்வதற்கான ஓர் ஒப்பந்தம்தான். ஆனாலும் தேவை ஒருவருக்கு என்கிற போது, ஒருவருக்கு மட்டும்தான் என்கிற போது...?

மின்விளக்கு இன்னமும் ஒளிர்ந்து கொண்டு இருந்தது. அவளது வாழ்வு ஒளி இழந்துவிட்டதா? ஆரம்பத்தில் அன்பாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தவன், இப்போது அதுவும் இல்லை என்பது போல அமைதியாகி, சூனியத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி....

'ஒருவேளை...? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இவன் யாரோ ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து இருக்கிறான். அந்த நினைவுகள் இந்த இரவில் அவன் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்...'

அவளது துப்பறியும் மூளை பலவாறு எண்ணியது. அதிகமான பெண்களோடு சகவாசம் வைத்தவர்களும்,

அதனால் நோய்வாய்ப்பட்டவர்களும் இப்படி ஆகிவிடுவார்கள் என்று இவளது தோழி ஒருத்தி முன்னர் கூறியது இப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

அப்படி இருக்குமா...? யாராவது பெண்ணை ஏமாற்றி அல்லது, பாலியால் வல்லுறவு கொண்டு அதனால் அந்தப் பெண் தற்கொலை புரிந்திருந்தாலும் இப்படி ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இவனைப் பார்த்தால் அப்படிக் கெட்டவனாகவும் தெரியவில்லை.

தனது மனதில் சூழன்றாடும் பல எண்ணங்களில் முக்குளித்தவள், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு அவனை நோக்கினாள். மனதில் வெடித்திருக்கும் எரிமலையேயோ, அவன் மீது ஏற்பட்டிருக்கும் இனம் தெரியாத வெறுப்பையோ வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் மென்மையாக அவனை நோக்கினாள்.

“அத்தான்... உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு? ஏன் திடீரென்று இப்படியாகி விட்டீர்கள்? எதற்கும் யோசிக்காதீர்கள், நான் உங்கள் மனைவி இருக்கிறேன். மனதில் என்ன இருந்தாலும் மனம் விட்டுச் சொல்லுங்கள்.”

அவன் மௌனமாக அவளைப் பார்த்தான். நேருக்கு நேராக அவளை நோக்க முடியாமல்

ஒருவித தயக்கத்துடன் பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பினான்.

“அத்தான்... கவலையை விடுங்கள்... நான் ஏதும் குறை விளங்க மாட்டேன்... நீங்கள் யாரையாவது காதலித்தீர்களா?”

ஆமாம் என்பது போல தலையசைத்தான். முகத்திலும் சிரிப்பு!

அவள் ஒரு கணம் அதிர்ந்து, சிலிர்த்து நொடிந்து போனாள்.

“யாரே...? யாரைக் காதலித்தீர்கள்?” படபடப்புடன் கேட்டாள் வசந்தமாலா.

“இந்த மண்ணை... எனது தாயகத்தை....”

அவனது பதிலில் அவள் நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“மண்ணாங்கட்டி! வேற யாராவது பெண்ணைக் காதலித்தீர்களா?”

இல்லை என்பது போல பலமாகத் தலை அசைத்தான்.

“வேறு என்ன குறை உங்களுக்கு?”

“எதுவுமில்லை... நீ நினைப்பது போல் எதுவும் இல்லை. என் மனதில் இடம் பிடித்த முதல் பெண்ணே

நீதான் மாலா. நீ கவலைப்படுவதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. என்னிடம் எதுவித குறைபாடும் இல்லை. ஆனால், முடியவில்லை..."

"அப்படியானால்...?"

"அதுதான் எனக்கும் குழப்பமாக இருக்கிறது... இப்போ படுப்போம். நாளை உரையாடுவோம்..." இளங்கோ அவளை இறைஞ்சுவது போல கேட்டு விட்டு போர்வையை எடுத்துப் போர்த்தபடி படுத்தான்.

அவள் அவனருகே கட்டிலில் இருந்தபடி அவனை நோக்கினாள். குளம் கட்டி நீர் நிறைந்து கண்களை மறைத்தது. கண்களை முடி சுருண்டு போய் கிடக்கும் கணவனைப் பார்த்து மனது ஒலமிட்டது.

எந்த பெண்ணுக்கும் இப்படி ஒரு முதலிரவு வேண்டவே வேண்டாம்... இறைவா எனக்கேன் இப்படி ஒரு சோதனை என நினைத்துக் கொண்டாள்.

லைற்றை நூத்தாள். இருட்டைப் பார்த்து பயம் ஏற்பட்டது. ஐஞ்னலினாடே நிலாவையும், விண்மீன் களையும் இந்த இருட்டினாலே தானே ரசிக்க முடிகிறது? இருள் இருப்பதாலே தானே ஒளியின் அருமை தெரிகிறது? கடவுளே இந்த இருள் எனக்கு எதிரியாகி விடக்கூடாது என நினைத்தாள்.

வசந்தமாலாவுக்கு இன்னும் இருப்புக் கொள்ள விஸ்லை. மனதிலே விபரிக்க முடியாத பூகம்பம். அவளது வாழ்வே பிரளையமாகி விட்டதாக உணர்ந்தாள். வெளியே நிலவில் இருந்த குளிர்மைக்குச் சற்றும் ஏற்படையதாயன்றி மனது சூனியமாய் பிரபஞ்ச வெளியில் ஒருவித திரிசங்கு சொர்க்க நிலையில் தத்தளித்தது.

நிலவுக்கு முன்னே மேகத் திட்டுகள் வெண்பஞ்சப் பொதி போல அமைதியாய் விரைந்து பயணம் செய்து கொண்டிருந்தன. கண்ணுக்கு எட்டியவரை வான் மெங்கும் மின்மினியாய் நட்சத்திரங்கள் வாரி இறைத்திருந்தன.

இளங்கோ இன்னமும் எழும்பவில்லை.

வசந்தமாலாவின் மனது அனலிலிடப்பட்ட புழு போல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. மனதில் எதுவும் புரியாத ஒருவித குழப்பம்! துன்பம் அடிவயிற்றைச் சுருட்டிக் கொண்டு பகீர் பகீர் என்று எழும்புகிறது. உடலும் சதையும் எலும்பும் உருகி விடுமாப் போலிருந்தது.

தோழியர் முதலிரவு பற்றி கடந்த ஓரிரு நாட்களாகச் செய்த கிண்டலும், வேடிக்கையும் மனதின் நினைவைத் தழுவ, அவள் நிஜ தாரிசனத்தில் ஒரு கணம் ஆழ்ந்து அமிழ்ந்து எழ விரக்தியும் ஏமாற்றமும் ஒன்று சேரத் தவித்தாள்.

ஜன்னலினாடே தவழ்ந்து வந்து மெலிதாக வீசும் தென்றல் காற்று அவளைத் தழுவி, அவன் இடத்தை நிரப்ப முயன்று தோற்றுப் போனது. அவளது மனதில் ஏற்பட்ட தவிப்பும், தகிர்ப்பும் இன்னமும் தணிந்த பாடில்லை. அவளது மார்பே வெடித்து விடுமாப்போல் பெருமுச்சுக் கிளம்பியது. நீலநிற இரத்த நாளங்கள் தேகமெங்கும் கிளைவிட்டு புடைத்தெழுந்து ஏதோ வேதனை செய்தன.

“இது என்ன நரக வேதனை?” என ஒரு கணம் எண்ணினாள். இன்னமும் மயங்கிக் கிடக்கும் கணவனின் மேல் கழிவிரக்கம் ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக இனம் புரியாத சீற்றம் தான் ஏற்பட்டது.

மெல்ல அவனைத் தட்டிப் பார்த்தாள். அவன் அசையவில்லை. இப்போது தண்ணீர் கொண்டு முகத்தைத் துடைத்தாள். இலேசாக அசைந்தவன், மீண்டும் படுத்தான்.

திருமணம் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர். காலம் முழுவதும் ஒன்று சேர்ந்து வாழ வேண்டும். இரு துருவங்கள் ஒன்றிணைந்தால் கூட, அவர்களை ஒற்றுமையாக வாழவைப்பது தாம்பத்திய உறவு என்னும் நூலிழைதானே?

இப்போது அவளுக்கு அதுவே கேள்விக்குறியாகி விட்டதே!

ஆறுதலாக எதையும் மனம் விட்டுக் கதைத்துப் பேசித் தீர்வு காண்பது நன்று என வசந்தமாலா நினைத்துக் கொண்டு படுத்தாள். எனினும் தூக்கம் பறிபோனது. அவனும் உழன்று உழன்று படுப்பதில் இருந்து ஆழமாகத் தூங்கவில்லையென்று தெரிந்தது.

அவளது எதிர்பார்ப்புகள் எதுவுமே ஈடேறவில்லை. அடுத்து வந்த இரவுகளிலும் அவன் வாளாவிருந்தான். முதலிரவுக்கென்றே தைத்த அழகான இளமஞ்சள் நிற மெல்லிய துணியிலான நெற்றியை அணிந்து கொண்டு அவள் படுக்கையறைக்குள் வந்த போது, அவன் உடுப்பை மாற்றி முழுமையான ஆடை அணியும்படி கூறினான். அந்த வேளையிலும் அவன் முகம் விகாரமடைந்து பற்களை நறநற என்று கடித்துக் கொண்டு வியர்வையில் குளித்ததைப் பார்க்கும் போது அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

விட்டுக் கொடுப்புகள் தான் வாழ்க்கையின் கரடு முரடுகளைச் சீர்ப்படுத்தி, வாழ்க்கையை இன்ப மயமாகவும் வேதனையற்றதாகவும் மாற்றுகிறது. விட்டுக் கொடுப்பதில் ஓர் ஆனந்தம் ஒளிந்திருக்கிறது. திருமண வாழ்வின் இன்ப ரகசியமே விட்டுக் கொடுப்பில் தான் தங்கியுள்ளது என்பதை அவள் அறிவாள். எனினும் ஏகப்பட்ட கனவுகளையும், எதிர்பார்ப்புகளையும், சுமந்து கொண்டு

இல்வாழ்வில் நுழைந்தபோது அதன் அடி நாதமே கேள்விக்குறியாகி விட்டபோது அவளது மனது மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு விட்டது.

பகலில் ஆறுதலாக இருக்கும் வேளைகளில் கூட அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்து, அவனது நிலையை அறிய அவன் எடுத்த முயற்சிகளின் போதெல்லாம் கூட, அவன் முகம் விகாரமுற்று, வியர்வை பெருக்கெடுத்து அவன் நடுங்கவே அவன் நொடிந்து போனாள்.

இல்லற வாழ்வின் வெற்றி புரிந்து கொள்ளலிலேயே இருக்கிறது. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டால் தானே எதையும் மேற்கொண்டு செய்திட முடியும்? விட்டுக் கொடுப்பு, புரிந்துணர்வு என்பவற்றுக்கு மேலாக இருவரினதும் உணர்வுகளும் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு வடிகால் காண வேண்டும். அவனைப் பொறுத்த வரையில் அனைத்தையும் புரிந்திருக்கிறான். தனது குறைபாட்டுக்காக மிகவும் வருந்துகிறான். அவனைப் பூப்போல் மதிக்கிறான். இத்தனை இருந்தும் உடற்சுகம் இல்லை என்கிற போது அவன் விரக்தியற்றாள். எனினும், அவனைப் போலவே அவளும் பிறவிடயங்களிலெல்லாம் சகல விதத்திலும் ஆதரவாகவும், ஆறுதலாகவும் இருக்க முயல்கிறாள். இது இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத் தாக்குப் பிடிக்கும்? எப்போதாவது ஒரு நாள் எரிமலையாக வெடிக்கத்தான் போகிறது.

எதையும் மனம் விட்டுக் கதைத்துப் பேசி தீர்வு காண்பது நன்று. எனினும், அது சாத்தியமாகாத வேதனையில், அவளது மலர்ந்த முகம் மனதின் பாதிப்புக்கு ஏற்ப வாடியவண்ணம் மாற்றம் கண்டது. வசந்தமாலா நடைப்பினம் போலானாள்.

சினேகிதிகளின் கிண்டல்களும், கேலிகளும், கண்சிமிட்டல்களும் ரசிப்பை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அவளைச் சினக்கவைத்தன.

உளவியல் சம்பந்தமான பல புத்தகங்களை படித்திருந்தமையினால், அவள் கடவுள் மீது பழியைப் போட்டுவிட்டு இதமாக அவனை அணுகினாள். வாழைப் பழத்தில் ஊசி குத்துவது போல மென்மையாக அவனது குறைபாட்டுக்கான காரணங்களை அறிய முற்பட்டாள்.

சொல்லாத சொல்லுக்கு விலையேதும் இல்லை என்பார்கள். மௌனத்தின் மூலம் அவளும் அடத்தியான அன்பையும், பாசத்தையும் பரிமாறிக்கொண்டு, தனது ஆசாபாசங்களுக்கெல்லாம் கவசமிட்டு, தான் அதிக வேதனைப்படுவதாக அவனுக்குக் காட்டிக் கொள்ளாது நடந்தாள்.

இளங்கோ அவளிடம் அன்பைச் சொரிகிறான். இந்த சில நாளில் அவளுக்கு எத்தனையோ பரிசுப் பொருட்களை வாங்கி குவித்தான். எனினும்,

அவையாவும் அவளுக்கு தங்க விலங்காகக் கசந்தன; சுமையாக அழுத்தின.

ஓரு மாதம் நரக வேதனையில் தவித்தபடி ஓடிக் கடந்து விட்ட நிலையில், அவளது மனதில் ஒரு தீர்மானம் உறுதியாய் பற்றிக் கொண்டது. இன்னும் எத்தனை காலம் தான் இந்த நரக வாழ்வில் கிடந்து உழல்வது? இதைவிடக் கண்ணியாகவே கற்பனைகளிலாவது சுகம் கண்டிருக்கலாமே!

இந்த ஓட்டுறவிலிருந்து நிரந்தரமாக நீங்கிவிடும் எண்ணம் வலுப்பெற்றுக் கொண்டு வந்தது. வாழ்வின் பிடிப்பற்ற நிலையில் அவள் ஊமையாய் மனதில் அழுது கொண்டிருந்தாள். உடலின் தாகங்களை, உள்ளத்திற்குக் கிடைக்கும் அவனது ஒத்தடங்களால் சீர்செய்ய முடியாது. சினப்பும், சிடுசிடுப்பும் கூட அவ்வப்போது எட்டிப் பார்த்தன. பரம்பரை, பரம்பரையாக வந்த பண்பாட்டு விழுமியங்களும், கலாசார சிந்தனைகளும் ஏற்படுத்திய நிர்ப்பந்தங்களும் தான் இன்றுவரை உறவைப் பிரியவிடாமல் இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கின்றன. இது சாத்தியமா? தொடர்ந்து இது சாத்தியமா? பட்டமரம் தளிர்க்கலாம் என அவள் எதிர் பார்த்தது கூட இன்றுவரை ஈடேறவில்லையே!

இனி சேர்ந்து வாழ்வது என்பது சாத்தியமில்லை. சுசப்பும், உவர்ப்பும் கலந்த நிகழ்காலம் மனதை

என்னமாய் உடைத்து விட்டது! சுட்ட மண்ணும், பச்சை மண்ணும் ஒட்டி உறவாட முடியுமா? இனியும் அவனோடு சேர்ந்து வாழ்வது முடியாது என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவன் தினமும் அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு அழுகிறான்; தவிக்கிறான். இப்படி என்று தெரிந்திருந்தால் திருமணம் செய்யாமல் இருந்திருப்பேன் என்கிறான். யாருக்கு வேண்டும் ஆறுதல் வார்த்தைகள்? ஆயிரம் வார்த்தைகளால் முடியாததை ஒரு அணைப்போ, அன்பு முத்தமோ தந்துவிடும் அல்லவா?

அவளது நினைவுச் சுழலில் நெஞ்சின் மாறா ரணங்கள் எரியத் தொடங்கின. பூவுக்குள்ளே ஒரு பூகம்பம் வெடிக்கப் போவதை வீட்டில் வேறு யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை. தனது சோகத்தை சினேகிதி களிடம் கூட அவளால் சொல்ல முடியவில்லை. நினைவை நெருடும் உணர்வுகளின் கொடும் இம்சை இதயத்தை துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் கொண்டு துளைத்தன. கிளர்ந்தெழும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை அடக்கியாள்வது கடினமாக இருந்தது.

'தற்கொலை செய்வோமா?' என்று எழுந்த சாத்தானின் ஓலம் மனதில் விஸ்வரூபமெடுத்தது. தற்கொலை கோழைத்தனமானது, பிரிந்து போய் விடலாமா என்று ஒருகணம் நினைத்தாலும், அதற்கான

வலுவான ஒரு காரணத்தை வெளியே சொல்ல முடியாதென்பதால் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாகத் தவித்தாள் வசந்தமாலா. விக்கிரமாதித்தனிடமிருந்து பிரிந்து சென்ற வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறியது போலவும், பின்னர் அவன் அதைக் கைப்பற்றுவது போலவும் மாறி மாறி மனது உடைந்து நொறுங்கி, பின் தளர்ந்து, மறுபடியும் உடைந்து நொறுங்கி... ஆம்... தற்கொலைதான் இதற்குச் சரியான தீர்வு....!

மனதில் இறுதியாகவும், உறுதியாகவும் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பான முடிவில், எவ்வாறு தற்கொலை செய்யலாம் என்று ஆலோசித்தாள். பலவாறு சிந்தித்து, இறுதியாக மண்ணெண்ணெண்ய ஊற்றி உடலில் தீவைத்துக் கொள்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

இறுதியாக தனது ஆத்திரம் தீரும்வரை அவனை திட்டித் தீர்த்து விட்டு தான் தற்கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவள் மனதில் கிளர்ந்து எழுந்தது. அதற்கு வடிவம் கொடுத்திட சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருந்தாள்.

அன்று அதற்கு ஒரு வாய்ப்பும் கிட்டியது. வீட்டிலுள்ளவர்கள் அனைவரும் கோயில் திருவிழா ஒன்றிற்குப் போய்விட அவனும், அவனும் தனித்து

நின்ற பொருத்தமான நேரத்தை வசந்தமாலா தேர்ந்தெடுத்தாள்.

அவன் அலுவலகத்தால் வந்ததும் தேநீர் தராததிலிருந்து, அவளில் எதோ மாற்றம் இருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட இளங்கோ, அவளை அன்போடு அழைத்தான்.

“மாலா.. ரீ போடவில்லையே?”

“அதுதான் இப்ப குறைச்சல்...” என்று சீறி விழுந்தவள் பத்திரகாளிபோல் அவன் முன்னால் வந்து நின்றாள். “இனி உங்களோட என்னால் வாழ முடியாது... நான் சாகப்போறன்....”

“மாலா இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனமான முடிவு? வாழ முடியாவிட்டால் பிரிந்து விடுவோம்... அதற்காக தற்கொலை செய்ய யோசிக்கலாமா?... நான் தாங்க மாட்டேன்...” அவன் அன்பு கனிய அவளை நோக்கி இறைஞ்சினான். அவளோ கொண்டதே கோலம், கண்டதே காட்சியாகத் தொடர்ந்தாள். “இனி எனக்கு வாழ வேறு வழி கிடைக்கும் என நான் நம்பவில்லை” என்றவள் ஆத்திரத்துடன் தனது கழுத்திலிருந்த தாலியைக் கழற்றி அவனது காலடியில் வீசிவிட்டு விறுவிறு என்று அறைக்குள் சென்றாள். அங்கிருந்த மண்ணெண்ணெய்ப் போத்தலை எடுத்து தலையில் ஊற்றினாள்.

அவள் தீப்பெட்டியை உரச முன்னர் ஓடிவந்து அவனைத் தடுக்க முயன்ற இளங்கோ தோல்வி யடைந்தான். பற்றி எரிய ஆரம்பித்த தீயை அணைத்திட கட்டி அணைத்தபடி நிலத்தில் உருண்டு புரண்டு போராடினான். முயற்சியில் தீவிரமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்த அவனது மனதிலே இடி, மின்னல், மழை, பெரு வெள்ளம், சூறாவளி என எங்கும் பிரளையமாய்....

தீவிரவாதி என்று சந்தேகிக்கப்பட்டு சிறையில் விசாரிக்கப்பட்ட அந்தக் கொடிய ஒருநாளின் ஞாபகங்கள் அவனது மனதில் பிரளைத்தை ஏற்படுத்த, வசந்தமாலாவைக் கட்டி அணைத்தபடி உடல், நடுங்க, வியர்வை பெருக்கெடுக்க பற்களை ‘நற நற’ என கடித்துக் கொண்டான்.

இளங்கோவின் மனதிலே திரைப்படம் போல ஒரு காட்சி விரிகிறது.

இளங்கோவைத் தலைக் கீழாகக் கட்டித்தூக்கி, தடி கொண்டு தாக்கி விசாரிக்கிறார்கள். ஐந்து வருடங்களுக்கு முந்தைய ஞாபகங்கள்...

“நீ பயங்கரவாதி தானே...?” கொட்டியா, நேத?

“இல்லை.... இல்லை... ஜயோ இல்லை....”

அவன் மறுக்க மறுக்க சித்திரவதைகள்

தொடர்கின்றன. “தண்ணி... தண்ணி... ஐயோ தாகமாயிருக்கு...” என்று குளறுகிறான். உடலெங்கும் சிராய்ப்புகளிலிருந்து இரத்தம் கசிகிறது. இல்லாததை ஒத்துக் கொள்ளும்படி அவனது நிர்வாண உடலில் சிகரட்டால் சுடுகிறார்கள்.

“ஐயோ என்னை ஒன்னும் செய்யாதீங்க விட்டு விடுங்க...” அவன் வேதனையில் துடிதுடிக்கிறான். இப்போது அவனது விரல் நகங்களுக்குள் குண்டுசி ஏற்றப்படுகிறது. மின்சாரம் பாய்ந்தது போல துடிதுடிக்கிறான்.

“நீ பயங்கரவாதி தானே?” தொடரும் மிரட்டல்கள்.

உயிரே போய்விடுமாப் போலிருக்கிறது. போனாலும் பரவாயில்லையே என்று எண்ணியபடி அழக்கூடச் சக்தியற்று அவன் துடிதுடிக்கிறான். அவனிடமிருந்து அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் பதில் வராமல் போகவே அவனுக்கு மின்சாரம் பாய்ச்சு கிறார்கள். உடலெங்கும் ஒரு கணம் அனலிடப்பட்ட துடிதுடிப்பு ஏற்படுகிறது. அவன் அப்படியே மயங்கிப் போகிறான்.

அவன் எவ்வளவு நேரம் மயங்கியிருந்தான் என்பது அவனுக்கே தெரியாது. சூரியனைத் தொலைத்து விட்ட ஆகாயத்தில் வெள்ளி பூத்திருந்தது. பூமி குனிய இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. விசாரணை அறையில் மின் விளக்கு ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இவன் கண் விழித்த போது ஓர் அழகான இளம் பெண்ணை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “நீ பயங்கரவாதி தானே?”

“இல்லை..... நான் ஒரு தமிழ்ப் பெண், மற்றும்படி எனக்கும் தீவிரவாதத்திற்கும் எதுவித தொடர்பும் இல்லை.”

“அப்படியானால் மாறனுடன் சிநேகிதமாக இருந்தாயே?.... அவன் ஒரு தீவிரவாதியல்லவா?”

“மாறன் என்னுடைய உறவினன். எனது மச்சான் அவ்வளவுதான்....”

கொட்டியாட ஆதரய்; நேத?

ம.... “காதலன்... அப்படித்தானே?” என்றபடி அவளது ஆடைகளை ஒருவன் பலவந்தமாகக் களைய சித்திரவதைகள் தொடர்கின்றன. இளங்கோவுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. அதனால் தனது கண்களை இறுக முடிக் கொண்டான். “இவளை உனக்குத் தெரியுமா?” பிடரியில் விழுந்த அறையில் துடித்துக் கண்திறந்தான் இளங்கோ.

இளங்கோ அவளை ஆழமாக நோக்கினான். உண்மையிலேயே அவனுக்குத் தெரியாத ஒருத்தி. எனவே “தெரியாது” என்றான்.

“பொய் சொல்லுறே. தெரியாது?” மீண்டும் அவனது பிடரியை அவனது முரட்டுக்கை பதம் பார்க்கிறது.

அவன் மெளனமாகத் தலைவிதியை எண்ணியபடி துயரில் கலங்கினான்.

அந்த யுவதி அழுது விசும்பிக் கொண்டிருந்தாள். ஆறுதலாகக் கனிவோடு பார்ப்பதைத் தவிர ஒரு வார்த்தையால் கூட அவளுக்கு ஒந்தடம் கொடுக்கும் வாய்ப்பில்லை. அவனது அன்புச் சகோதரிகள் மனத்திரையில் வந்து போயினர். அந்தப் பெண்ணின் விசும்பல் அவன் நெஞ்சைத் துளையிட்டுக் குருதி பாய்ச்சி கண்ணீரைப் பெருக வைத்தது.

அவளது ஆடைகள் அழுக்கேறிப் போயிருந்தன. தலைமுடி கலைந்து போயிருந்தது. முகம் அழுது அழுது வீங்கிப் போயிருந்தது. உடலிலும் ஆங்காங்கே உராய்வும், கண்டலும், சிராய்ப்பும் தென்பட்டன. இளமஞ்சள் நிற மேற்சட்டை உதிரத்தில் ஊறி ஆங்காங்கே செம்மை பரவியிருந்தது. முகத்திலும், கழுத்திலும் சிகரட் குட்டுக் காயங்கள் துருத்திக் கொண்டிருந்தன. அவளது உதடுகளில் கடித்துக் கிழித்த பல்லின் அடையாளம் தெரிந்தது. இன்னமும் இரத்தம் கசிந்தபடி இருப்பதைப் பார்க்கையில் இளங்கோவின் உள்ளம் கொதித்தது.

மறுபடியும் ஒருவன் துச்சாதனனின் படலத்தை ஆரம்பித்தான். அவள் கையெடுத்துக் கும்பிட்ட படி குளறி அழுதாள். எந்தக் கடவுளும் அவளைக் காத்திட வரவில்லை. தாங்க முடியாமல் இளங்கோ கண்களை முடிக்கொள்கிறான்.

“மாறன் இப்ப எங்கே ஒளிஞ்சிருக்கிறான்?” அவளது மேலாடை கிழிந்து தொங்குகிறது. “உனக்குத் தெரியும் சொல்லு...” எஞ்சியிருந்த உள்ளாடைகளும் கிழித்தெடுக்கப்படுகிறது. “ஜயோ அண்ணே... உங்கட தங்கைச்சி என என்னை நினையுங்கோ...” அவளது இரங்கல் அவர்களைக் கசிய வைக்கவில்லை.

எஞ்சிய ஆடைகளும் கிழித்தெறியப் படுகின்றன.

கௌரவர் சபையில் பாஞ்சாலி போல் துடிதுடித் தாள். கண்ணபரமாத்மாபோல் உதவிட இளங்கோவால் முடியவில்லை.

இறுக முடிய இளங்கோவின் கண்களுக்குள் உலகம் இருஞ்டு கொண்டு வருகிறது.

இளங்கோ அவளது அலறலில் கண்விழித்தான். அவளது வெற்றுடலில் மென்மையான பகுதிகளில் சிகரட்டினால் சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இளங்கோவின் இரத்தம் கொதிக்கிறது. பற்களை நறநற என்று கடித்தபடி எதுவும் செய்ய முடியாதிருக்கும் தனது நிலையை என்னிக் கண்கள் சொரிகின்றன.

அவளது நிர்வாண உடல் துடிதுடிக்கிறது. அவளை விட்டுவிடுங்க பாவம்... இளங்கோ கெஞ்சுகிறான். பயனில்லை.

ஒரு பெண்ணின் நிர்வாண உடலை இப்படியா முதன் முறையாகக் காணவேண்டும்? இளங்கோ

அழகையுடன் ஆற்றாமையுமாக கைகளை அடித்துக் குளரினான்.

“சொல்லு... மாறன் எங்கே?” அவளது கைவிரல் களுக்குள் குண்டுசி செலுத்தப்படுகிறது. விசாரணை செய்து கொண்டு இருந்தவர்களில் ஒருவன் நிறைந்த மது போதையில் இருப்பது தெரிந்தது.

“சொல்லு... மாறன் எங்கே...”

“ஐயோ எனக்குத் தெரியாது”

“இப்போ நீ சொல்லாது விட்டால் உன்னைப் பெற்றோல் ஊற்றிக் கொளுத்தி உயிரோடு பொசுக்குவோம்.... கருகிய உடல்கள் ஆற்றில் மிதந்து போவது பற்றி அறிந்திருப்பாய் தானே...? சொல்லு... மாறன் எங்கே?”

“ஐயோ அண்ணை... எனக்குத் தெரியாது...” அவள் அழுது துடிதுடித்தாள். இளங்கோ கண்களை மூடிப் பொருமினான். கண்களைத் திறந்து பார்க்கவும் முடியாத சங்கடத்தில் தவித்தான்.

மீண்டும் அவன் கண்களைத் திறந்தபோது அவள் மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தாள். பற்களால் கடித்து முகரப்பட்ட அவளது உடலில் இரத்தக் கசிவு தெரிந்தது. அழகிய பொன்னிற மேனியில் கடிகாயங்கள் செம்மையாய்த் தெரிந்தன. ஒரு அழகிய பெண்ணின் நிர்வாண உடலின் தரிசனம் இவ்வளவு கோரமானதாகவா இருக்க வேண்டும்?

அன்பு நிறைந்த ஒருவனை மணந்து, இங்கிதமாக நிறைவேறியிருக்க வேண்டிய முதலிரவுப் பருவத்தில் இருந்த அவள், குரூரமாகப் பாலியல் வஸ்துறவுக்கு ஒன்றிற்கு மேற்பட்டவர்களால் உள்ளாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெரிந்தது. அவன்கோலமாகக் கொடுக்கப்பட்டு உடலும் மனமும் பாதிப்புக்குள்ளான இந்த நிலையிலும் அவள் ஒரு பேரழகியாகவே இருந்தாள்.

கிழிக்கப்பட்ட கீழுத்தின் கடவாய்ப் பகுதியிலிருந்து கசியும் இரத்தத்தில் ஒரு ஈவந்தமர்ந்து வேதனை கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அதைக் கூட விரட்ட முடியாமல் அவளது கைகளுக்கு விலங்கிடப் பட்டிருந்தது.

அழுது அழுது சோர்வற்று, இனி அழக்கூடத் திராணியற்று அவள் மயங்கும் நிலையில் இருந்தாள். எனினும் சித்திரவதை தொடர்கிறது.

இளங்கோ கண்களை மூடிக்கொண்டு இறைவனை மன்றாடினான். ‘கடவுளே தமிழர்களுக்கு ஏன் இந்தக் கொடுமை?’

அவன் மறுபடியும் விழித்துப் பார்த்தபோது ஒருவன் பெற்றோலை அவளது தலையில் ஊற்றியபடி, “சொல்லு மாறன் எங்கே?” என்று மிரட்டினான்.

பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளங்கோவுக்கு இதயம் வெடித்து ரணமாய் வலித்தது. உயிருக்காக இறைஞ்சும்

பெண்ணைக் காப்பாற்ற முடியாத தன் அடிமை வாழ்வின் நிலைக்காக வருந்தினான்.

இப்போது பெற்றோலை ஊற்றியவன் தனது சிகரட் ஸைற்றரை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு “சொல்லு... இது கடைசிச் சந்தர்ப்பம்...” என்றபடி ஒங்கி அடித்தான். ‘நீயும் பயங்கரவாதிதான்...’

மனம் பொறுக்காத இளங்கோவும், “சொல்லு பிள்ளை...” என்று கெஞ்சினான்.

“ஐயோ அண்ணை... எனக்கு உண்மையிலேயே மாறன் எங்கேயென்று தெரியாது...” என்று கதறியமுதாள் அப்பெண்.

இப்போது விசாரணை செய்தவன் ஸைற்றரைப் பற்ற வைத்தான். ‘வேண்டாம்....’ என்று மற்றவன் தடுத்தான்.

“ஐயோ ஐயா... என்னைக் கொளுத்துங்கள் அந்தப் பிள்ளையை ஒன்றும் செய்யாதீங்க...” இளங்கோ கெஞ்சினான், தவித்தான், துடிதுடித்தான்.

எதுவும் எடுப்பவில்லை. அந்தக் கொடியவன் அவள் மீது தீ மூட்டினான். ‘ஐயோ அண்ணை’ என்றபடி அவள் துடிதுடித்து விளாசி எரிவதை தொடர்ந்தும் பார்க்க முடியாமல் கண்களை மூடினான் இளங்கோ.

அவன் கண் விழித்த போது அவள் துடித்துத் துடித்து செத்துக் கொண்டிருந்தாள். 1983 ஆம் ஆண்டு

இனக்கலவரத்தின் போது இவனது அப்பாவைக் கொளுத்திக் கொலை செய்ததை ஏற்கனவே கேள்விப் பட்டிருந்த இளங்கோ, அன்று அவன் கண்முன்னாலே ஒரு இளம் தமிழ்ப் பெண் நெருப்பில் துடிதுடித்து இறந்ததைக் கண்டதும் மயங்கிப் போனான்.

அரசியலில் மாற்றங்கள், போர்த்தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம், சில கைதிகளின் விடுதலை என்று நிகழ்ந்த போது அவனும் ஒரு நாள் வெளியே வந்தான்.

யுத்தத்தால் சிதைந்து போயிருந்த தாயக பூமியில் அவன் மறுபடியும் வைரம் பாய்ந்த பனைமரம் போல் செம்மண் புழுதிகளில் நடந்தான்.

காலம் மனதைத் தேற்றியது...

ஒரு தசாப்தத்தில் நாடு எவ்வளவோ மாறிப் போயிருந்தது. தலைநகரம் புதுப் பொலிவு பெற்று வானுயர்ந்த கோபுரங்கள், வீதி நிறைந்த வாகனங்கள், கணினிகள், கைகளிலெல்லாம் செல்போன்கள் எனப் பெரிய மாற்றம் கண்டிருந்தது.

தலைநகரம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வளர்ச்சி கண்டிருந்ததோ, தாயகம் அவ்வளவுக்கவ்வளவு வீழ்ச்சியற்றிருந்தது. எங்குமே மனதை நெருடும் கோர யுத்தத்தின் எச்சங்கள்! சிதைவடைந்த கட்டடங்கள், குன்றும் குழியுமாகிப் போய்விட்ட வீதிகள், மின்சாரம்

இன்றி ஒளியிழந்து போயிருக்கும் விதவைக் கோலங்கள், வீட்டுக்கு ஒரு போராளி, வீதிக்கு ஒரு மாவீரர், குடும்பத்திற்கு ஒரு இளம் விதவை என...

கோயில்கள் சிதைவடைந்திருந்தன, தேர்கள் முடியிழந்திருந்தன, எத்தனையோ பேர் தொலைந்து போயிருந்தனர். வீட்டுக்கு ஒருவராவது வெளிநாடு போயிருந்தனர்.

மரணத்துள் வாழ்ந்தாலும் மக்களின் முகங்களிலே ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை ஒளி தெரிந்தது.

நீண்ட காலம் இருட்டில் வாழ்ந்துவிட்டு வெளியே வந்திருந்த இளங்கோவிற்கு சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிப்பது போல் இருந்தது.

‘இனி என்ன செய்யலாம்?’ பலமான கேள்வியில் அவன் முடிவு காண முடியாமல் குழம்பினான்.

‘போராளியாவதா? பேசாமல் திருமணம் செய்து கொண்டு தானுண்டு, தன் சோலியுண்டு என்று வாழ்வதா?’ திடீரென்று அவன் மனதில் அந்த இளம் பெண்ணின் முகம் வந்ததுபோனது. துடித்துத் துடித்து எரிந்து பொசுங்கிப் போன முகம்!

மாறன்....

யார் அந்த மாறன்? அவன் இன்னமும் உயிருடன் இருக்கிறானா? அப்படியானால் எங்கே இருக்கிறான்?

மாறனைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான் இளங்கோ.

மாறனைத் தேடும் முயற்சியில் இளங்கோ இறங்கினான். இறந்து போன அவனது மச்சாளின் பெயர் கூட இவனுக்குத் தெரியாதே!

மாறன் ஒரு போராளியாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அப்படியானால் அவன் எந்த அமைப்பைச் சேர்ந்தவன்? அவன் சிறைக்குச் சென்ற காலத்தில் இருந்தது போல அல்லாமல் இப்போது போராடும் தீவிரவாத அமைப்பு ஒன்று மட்டும் தானே இருக்கிறது? ஏனைய அமைப்புகள் கூடு கலைந்து சிதறிப் போயிருப்பது தெரிந்தது. அரசியல் நீரோட்டத்தில் கலந்து விட்ட அமைப்புகளும் இருக்கின்றன; கொண்ட கொள்கையிலிருந்து விலகி மாறாகச் செயற்படுகின்ற அமைப்புகளும் இருக்கிறன.

மாறன் எந்த அமைப்பைச் சேர்ந்தவன்? தேடுதலில் இறங்கிய இளங்கோவிற்கு, மாறன் என்ற பெயரில் பல போராளிகள் இருப்பது தெரிய வந்தது. மாவீரர்களிலும்

மாறன் என்ற பெயரில் கல்வறையில் சிலர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாறனைக் கண்டு பிடிப்பது அவ்வளவு இலகுவான விடயமல்ல என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

இளங்கோ சந்திக்குச் சென்று பேப்பர் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பிய போது சந்தியில் இறைச்சி விற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். 'தம்பி மான் இறைச்சி... ஒரு பங்கு நூறு ரூபா தான்'

மான் இறைச்சி என்றதும் சிறைச்சாலை நினைவுகள் அவனுக்கு ஏற்பட்டன. ஒரு நடுத்தர வயதுக்கார குடும்பஸ்தர் மானை வேட்டையாடியதற்காக ஆறு மாத சிறை அனுபவித்துக் கொண்டதை நினைத்துக் கொண்டான்.

இந்த நாட்டில் மானுக்கும் பாதுகாப்பு உண்டு. யானைக்கும் பாதுகாப்பு உண்டு. ஆனால் தமிழனின் உயிர் தான் செல்லாக் காசாகிவிட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அவ்வப்போது ஏற்பட்ட இன வன்முறைகளின் போது எத்தனையோ அப்பாவித் தமிழர்களை வெட்டிக் கொன்று குவித்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிராக உடன் நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. சிறைச்சாலை

களிலும் கூட எத்தனையோ தமிழர்களை அடித்தும் வெட்டியும் கொன்றார்கள்.

இதிலும் எதற்காவது நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டதா என்று யோசித்தான் இளங்கோ. நாட்டில் போராளிகள் நடத்துவது ஒரு நியாயமான போராட்டம் தான் என்று நினைத்துக் கொண்டான் இளங்கோ.

சிறைக்குள் செல்லும் முன்னர் அவன் எந்தத் தீவிரவாத அமைப்பிலும் அங்கத்தவனாக இருக்க வில்லை. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட அமைப்பு உறுப்பினர் சிலரோடு பழகியிருக்கிறான். அதனால் தானே அவன் சிறை செல்ல நேரிட்டது.

இப்போது திரும்பி வந்து பார்த்தபோது அந்த அமைப்பு இல்லாது போயிருந்தது. இருக்கின்ற ஒரே அமைப்புடன் சேரலாம் என்று நினைத்தான்.

எனினும் அவன் முன்னர் மாற்றுக் குழு உறுப்பினர் களுடன் சினேகமாக இருந்தவன் என்ற காரணம் காட்டி அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள்.

மாறனை பற்றிய விபரமும் அறிய முடியவில்லை. எனினும் அவனால் அந்தக் கொடிய சம்பவத்தை, அந்தப் பெண்ணின் அகால, அவல மரணம் மனதில் ஏற்படுத்திய

தாக்கத்தை மறக்க முடியவில்லை. எத்தனையோ நாட்களில் அவன் மனத்திரையில் அந்தப் பெண்ணின் அழகிய முகமும் பின்னர் பொசுங்கிக் கருகிய முகமும் மாறி மாறித்தோன்றும். இதனால் தினமும் அவனது தூக்கத்தில் பாதி பறிபோனது. இப்படியான நேரங்களில் அவனது முகம் இருண்டு விகாரமடைய பற்களை நறநற என்று கடித்துக் கொள்வான். உடலெல்லாம் வியர்த்து ஒழுகும்.

நினைவில் மாத்திரமன்றி கனவிலும் அவள் வருவாள். இனிமையாகச் சிரித்துக் கொண்டு அந்த அழகிய பெண் அவனிடம் வருகிறாள். அருகே வந்ததும் திடீரென்று நிர்வாணமாகி விடுகிறாள். அவன் ஆசையோடு அவளை நெருங்க, உடலெல்லாம் விகார மடைந்து, எரிந்து பொசுங்கிப்போன முகத்துடன் அவள்....

அவனது நெஞ்சில் பெரும் பாரம் அழுக்க, அவன் மூச்சவிட முடியாமல் தினறுவான். உடல் வியர்க்கும்.

ஓ..... என்ன கொடிய கனவ!

ஓரு நாள்ல, அடிக்கடி இந்தக் கனவ... காலம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இளங்கோவுக்கு ஓரு சிறிய உத்தியோகம் கிடைத்ததும் கலியானப் பேச்சு அடிபடுகிறது.

முதலில் ஏனோ திருமணத்தில் அவனுக்கு அதிக ஈடுபாடு இல்லாது விட்டாலும். இளமை உணர்வுகள் படிப்படியாக ஆர்வத்தை ஏற்படுத்த அவனும் சம்மதித்தான். எல்லா இளைஞர்களைப் போல, அவனது தூக்கம் வராத இரவுகளில் பெண்களின் முகம் வருவதுண்டு. ஆனாலும் அந்த இன்ப நினைவுகள் வருமுன்னரே மனம் குழம்பும், உடல் வியர்க்கும், நெஞ்சு இறுகும்.

கனவிலே ஓர் அழகான பெண் தோன்றுவாள். அவளை அணைத்திட இளங்கோ அருகில் செல்ல, அவளின் முகம் முற்றாக மாறி விடும். தலைமுடியும், முகமும் எரிந்து பொசுங்கி எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டு விகார முகம் தான் தெரியும். இன்னும் சில இரவுகளில் வரும் பெண்ணின் முகம் கழன்று விழ, அதிர்ச்சியுட்டும் எரிந்து பொசுங்கிய கோர முகம் முண்டமாய்ப் பறந்து வந்து ஒட்டிக் கொள்ளும். அவனது உடலெல்லாம் வியர்வையில் குளிக்கும்.

திடுக்கிட்டு அரண்டெழும் இளங்கோ பிரமை பிடித்தவன் போல் முகட்டை வெறித்துப் பார்ப்பான்.

சாவுக்குள்ளே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழர்களின் வாழ்வில் நித்திய செயற்பாடுகளும் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தன.

அவனுக்குப் பெற்றோர் திருமணம் பேசினர் உடைந்து போயிருந்த அவனது உள்ளம் திருமணத்தின் மூலமாவது ஆறுதலடையலாம் என எண்ணியதால் அவன் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்து வசந்தமாலாவைக் கைப்பிடித்தான். ஆனால், இத்திருமணம், உடைந்து போயிருந்த அவன் உள்ளத்திற்கு மேன்மேலும் ரணத்தை ஏற்படுத்தி அவனது வாழ்வை மட்டுமல்லாது இன்னொரு அப்பாவிப் பெண்ணின் வாழ்வையும் பாதித்து விடும் என அவன் கனவிலும் நினைத்திருக்க வில்லை.

திருமணத்தின் பின்னர் முதல் இரவிலும் தொடர்ந்து வந்த நாட்களிலும் அவன் மனைவியை அணுகும் போது எல்லாம் திடீரென்று சிறைச்சாலையில் வந்த இளம் பெண் துடிதுடித்து மரணமானதே தோன்றும். இதனால் மேற்கொண்டு தாம்பத்திய உறவில் அவனால் தொடர முடியாது குழப்பமடைந்தான். நெஞ்ச இறுக உடல் வியர்க்கும். இதுவே அவனது இயலாமைக்குக் காரணம்.

ஒரு பெண்ணின் நிர்வாண உடல் என்பது அவனுக்கு எந்நேரமும் மனப்பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. எனவேதான் அவனால் தன் மனைவியுடன் சுகம் காண முடியவில்லை

இதை எல்லாம் அவளிடம் கூற முயன்ற வேளைகளிலெல்லாம், அவனது உடல், நடுக்கம் காணும். முகம் விகாரமடைய, உடலெல்லாம் வியர்த்து ஒழுகும்.

இதனால் அவனால் இதுபற்றி வசந்தமாலாவுடன் உரையாட முடியவில்லை.

அவள் அவனது நெருக்கத்தில் வருகின்ற போதெல்லாம் எரிந்து சிதைவடைந்த அந்த அபஸைப் பெண்ணின் சிதைந்த முகம் தான் தோன்றும்.

ஓவ்வொரு தடவையும் அவள் நெருக்கத்தில் வருகின்றபோதெல்லாம், வசந்தமாலாவின் முகத்திற்குப் பதிலாக அந்த அழகான முகம் தோற்றும் கொள்ளும். சிறிது நேரத்தில் அந்த அழகான முகம் கழன்று விழி, சிதைவடைந்த தீயில் கருகிய முகம் அவனை அச்சுறுத்தும். அவன் இந்த உலகையே மறந்து, ஒரு மனநோயாளிபோல ஆகிவிடுவான். இவ்வாறான வேளைகளில் அவனது முகம் விகாரமடைந்து, உடலெங்கும் வியர்க்கும்.

இன்று வரை அன்பு மனைவி வசந்தமாலாவுடன் சுகம் காண முடியாமைக்கு இதுவே காரணம். ஆனால் இப்போது இவள் அவசரப்பட்டுத் தனக்குத் தானே தீ மூட்டி விட்டாளே!

தீயில் துடித்த மனைவியை கட்டியனைத்து நிலத்தில் உருண்டு தீயை அணைத்திட முயன்ற இவ்வேளையில் அன்று தீயில் துடித்த அந்த அபஸையின் உடலைக் கட்டிப் பிடித்து அவளைக் காப்பாற்றுவது போல் உணர்ந்தான்.

மண்ணில் உருண்டு புரண்ட போது தீ கட்டுக்குள் வந்தது. “காப்பாற்றி விட்டேன் காப்பாற்றி விட்டேன்...” என்று ஆவேசமாகக் கூறியபடி பிடி தளர மயக்கமுற்றான்.

இந்தக் கணத்தில் மனப்படபடப்பு அடங்கி வசந்தமாலா, தான் செய்து விட்ட முட்டாள்தனமான, அர்த்தமில்லாத தற்கொலை முயற்சியை எண்ணி வெட்கமுற்றாள்.

சேலையில் தீப்பற்றிக் கொண்டதும் இளங்கோ அவளது சேலையைக் கழற்றி ஏறிந்து விட்டு அவளைக் கட்டியணைத்தபடி உருண்டு கணப்பொழுதில் தீயை அணைக்காது போயிருந்தால் இப்போ எல்லாமே முடிந்து போயிருக்கும். வாழ்விலே பல சிக்கல்கள் பிரச்சனைகள் ஏற்படுவது சகஜேமே தான். அதற்குத் தற்கொலை தான் தீர்வென்றால் இந்த உலகில் யாரும் மிஞ்சியிருக்க மாட்டார்கள் என உணர்ந்தாள். ‘சீ என்ன முட்டாள்தனம் செய்து விட்டேன்?’

வசந்தமாலாவின் வாழ்வில் ஏற்பட்டு விட்ட அவலமான, உறவு கொள்ளாத நிலை அவள் மனதை வலிக்க, விரக்தியுற வைக்கும் பலமான காரணிதான்.

மனதுக்குள் எழுந்த வலிகள் எல்லாவற்றுக்குமே ஒரு ஆழமான காரணி இருந்தது தான். காலப்போக்கில் அந்த ரணமான வலி மிகவும் வலிமையாகி இருந்தது. இயல்பிலேயே நல்லிதயம் கொண்ட வசந்தமாலா இயன்றவரை பொறுமையைக் காத்தாள்.

ஆனால்... சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது என்பது போல் எல்லாமே கணப்பொழுதில் நடந்து முடிந்து விட்டன. இப்போது கணவனின் கட்டி அணைப்பில் அவளது உள்ளத்தில் ஏரிந்து கொண்டு இருந்த பெரு நெருப்பும் கூட நூர்ந்து விட்டது போல இருந்தது. சற்று முன்னர் வரை மனதில் வீசிய பேரலையும் சூறாவளி போன்ற சீற்றமும் எங்கோ தொலைந்து விட மயக்கமுற்றிருக்கும் கணவனைப் பரிவோடு நோக்கினாள். அவளது மனதிலே ஆயிரம் கேள்விக் கணைகள் உருவாகின.

மெல்ல எழுந்து கணவனின் மயக்கத்தைத் தெளிய வைக்கத் தன்னீரை எடுத்து முகத்தில் தெளிக்கும் நோக்குடன் நடந்தாள். காலடியில் மாங்கல்யம் தட்டுப்பட்டதும் துணுக்குற்றாள். புனிதமான, கணவன் மனைவி உறவுக்கு சாட்சியான இந்த தாலியைக் கழற்றி ஏறிந்து விட்டேனே! நான் பாவி, என்ன

இருந்தாலும் நான் இப்படி எல்லாம் நடந்திருக்கக் கூடாது. பிடிக்கா விட்டால் பேசாமல் பிரிந்து போய் இருக்கலாம் என பலவாறாக எண்ணியபடி நெஞ்சை அடைக்கும் குற்ற உணர்வுடன் தாலியை எடுத்து அணிந்து கொண்டாள். இப்போது அவளது உள்ளத்தில் புத்துணர்வு தோன்றுவது போலிருந்தது. மனது தெளிவடைந்து விட்டாலும் உடலிலேற்பட்ட தீப்புண்கள் கொதித்தன.

தண்ணீரை எடுத்து வந்து கணவனருகே அமர்ந்து கொண்டு அவனது முகத்தைத் தண்ணீரால் துடைத்தாள். ‘அத்தான்’ என்று நெஞ்சுருக அழைத்தாள். இளங்கோவுக்கு மெல்ல மெல்ல நினைவு திரும்பியது. எனினும் கண்களைத் திறக்க முடியாமல் சிறிது நேரம் அப்படியே படுத்திருந்தான். நெஞ்சின் ஆழத்தில் குடி கொண்டிருந்த வேதனையில் அவன் மிகவும் வாடிப்போய் இருந்தான். அவனது மூடிய விழிகளுக்குள் வசந்தமாலா நர்த்தனம் புரிந்து கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் நினைவு முழுமையாக மீள கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்க்கிறான் இளங்கோ.

அவனது பார்வை மங்கலாகத் தெரிந்து பின்னர் சிறிது சிறிதாகத் தெளிவாகி வர, எதிரே தென்பட்ட வசந்தமாலாவின் உருவும் பிரகாசமாகத் தெரிந்தது.

வசந்தமாலாவின் இமைகளின் ஓரம் நீர்த்துளிகள் பூத்து நின்றாலும், முகம் அவனது விழியில் மலர்ந்து பூவாய் விரிந்தது. ஏக்கத்தோடு அவனைப் பார்த்தபடி அருகே வந்து “அத்தான் உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா?” என்றாள் பரிவோடு.

“ஒன்றுமில்லை.... சிறுகாயம் தான்... உனக்குத் தான்...” என்றபடி அவனது கருகிப்போன உடலில் சில பகுதிகளை அனுதாபத்துடன் பார்த்தான்.

எதிர்பாராமல் ஏற்பட்டிருந்த அசாதாரண அவலத்தினால் இருவரும் குழப்பத்தினுள்ளும் ஒரு வித தெளிவு தெரிந்தது. மனது மிகவும் தெளிவாகி இருப்பது போன்ற உணர்வு. சிறைச்சாலைப் பெண்ணையும் காப்பாற்றி விட்டது போன்ற ஒரு மனநிறைவு.

மனது தெளிவடைந்த இளங்கோ கனிவும் அன்பும் ததும்ப மனைவியை நோக்கினான். கட்டுக்கடங்காத கண்ணீராறு பெருகிட வசந்தமாலா தன் உடலில் ஏற்பட்டு விட்ட எரிகாயங்களுக்கு மத்தியிலும் அவனை அன்போடு ஆரத்தழுவிக் கொண்டாள். அந்தக் கணத்தில் அவர்களிடையே முதல் முத்தம் அரங்கேறியது.

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகலாம்...” என்று அன்புடன் அவளை நோக்கினான். எரிகாயங்கள் தகிக்கவே, அவளும் புறப்பட்டாள். அவளை வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் போது அவன் அனைத்தையும் மனம்விட்டு உரையாடினான். அவன் சொல்லச் சொல்ல அவளது நெஞ்சம் உருகியது.

எல்லாவற்றையும் மனம்விட்டு உரையாட முடிந்த இந்த வேளையில் அவனது மனதிலும் பாரம் இறங்குவதாக உணர்ந்தான்.

அவள் கேவிக் கேவி அழுது கொண்டிருந்தாள். ‘கடவுளே எமது இனத்திற்கு இத்தனை கொடுமைகளா?’ அவள் அழுவதைத் தாங்க முடியாது அவளை ஆதரவாக அனைத்தபடி நடுக்கமோ, குழப்பமோ, வியர்வையோ எதுவுமின்றி அவன் இயல்பாக இருக்கையில் அவளுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவனுக்கும் தான்!

அவர்கள் வைத்தியசாலையை அடைந்த போது வைத்தியசாலையில் அவளை அனுமதித்துச் சிகிச்சை அளித்தார்கள். சிறுசிறு எரிகாயங்கள் தான். ஒருவாரம் வைத்தியசாலையில் தங்க வேண்டியிருந்தது. அவளது மனதில் ஏற்பட்டுவிட்ட மகிழ்ச்சி, எரிகாயங்களின் வேதனையையும் பின் தள்ளியது. எப்போது வீட்டிற்கு

விடுவார்கள் என்று ஆவலுடன் அவள் மனது தவியாய்த் தவித்தது.

இளங்கோ காலையும், மாலையும், மதியமும் என ஒடி ஒடி வந்து அவளைப் பார்த்தான். அவள் விரைவிலேயே சூணமாகி வீட்டிற்குத் திரும்ப வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தான்.

அந்த இனிய நாளும் விரைவிலேயே வந்தது. அவர்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பினார்கள்.

அவளை அன்போடு இளங்கோ அழைத்தான். “அவசரமா?” அவள் சிரிப்போடு கேட்டாள்.

“யாருக்கு?” என்று பதில் கேள்வி கேட்ட அவன் அவள் பதில் சொல்ல முன்னரே அவளின் வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டான் தன் வாயால்!

அந்தப் பகல் வேளை அவர்களுக்கு முதலிரவானது.

மீண்டும் பாமலா

ஓ ரம்மியமான
மாலைப் பொழுது!
மிக இரம்மியமான நகர
வீதிகள் கார்கள்...
பஸ்கள் மோட்டார்
சை சக்கி ள் கள் . . .
பாதசாரிகள்... எங்குமே
ஜன சந்தடி!

நால் நிலையத்தால் திரும்பிக் கொண்டிருந்த
பிரபாகரன் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி
நடந்துகொண்டிருந்தான், வானத்தில் கருமை படர்ந்து
இருள் பரவ ஆரம்பித்தது. குறுகிய நேரத்தில் மப்பும்
மந்தாரமுமாகி வானம் சிறு சிறு தூறலாய் சிந்தத்
தொடந்கியது.

நகர வீதியெங்கும் நிறைந்திருந்த பாதசாரிகள்
துரிதமடைந்தனர். எல்லோர் மனதிலும் பரபரப்பு...! ஓடி
ஒதுங்குகின்ற அவசரம்! பிரபாகரன் தலையில் கை
லேஞ்சியைப் போட்டுக் கொண்டு ஒரு கடையின்
முன்னே ஓடி ஒதுங்கிக் கொண்டான்.

தலையிலிருந்த கைலேஞ்சியை எடுத்து முகத்திலும் கைகளிலும் பட்டிருந்த நீர்த்துளிகளைத் துடைத்துக் கொண்டான், அவன் உடம்பு குளிரில் வெட வெட என்று நடுங்கியது. அவன் அணிந்திருந்த மண்ணிற லோங்ஸ் கால் பகுதியில் நனைந்து சேறு பதிந்து ஈரமாய் ஒட்டிப் போயிருந்தது.

அந்த லோங்ஸ் அவனுடைய அப்பா மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு தீபாவளியின் போது வாங்கித்தந்தது. அதற்குப் பின்னர் அப்பா அவனுக்கு உடைகள் எடுத்துத் தந்ததில்லை. அப்பாதான் என்ன செய்வார்? தபால்காரரான அவரது சொற்ப சம்பளத்தை எதிர்பார்த்து எத்தனை ஜீவன்கள்!

படுக்கையாய்க் கிடக்கும் ஆச்சி, உழைத்துழைத்து ஒடிந்து போன அம்மா, பருவம் கடந்து உருவம் மாறிக்கொண்டிருக்கும் அக்கா, ஏ.எல் முடித்துவிட்டு விட்டோடிருக்கும் தங்கை, பாடசாலை செல்கின்ற தம்பி தங்கையர், வேலைதேடி நாயாக அலைந்து கொண்டு இருக்கின்ற இவன் - இத்தனை பேருக்கும் சோறு போடுவது அப்பாவின் அற்ப சம்பளம் தானே!... அவன் நெடுமுச்செறிந்தான்.

அண்ணா உயிருடன் இருந்திருந்தாலாவது குடும்பம் ஓரளவு தலையெடுத்திருக்கும்... எதிர் பாராமல் நிகழ்ந்துவிட்ட அண்ணாவின் அகால மரணம் அவர்களை எவ்வளவு தூரம் பாதித்துவிட்டது!... ஒன்றுமறியாத - தன் கடமையே கண்ணேன வாழ்ந்து வந்த அவன் -

உத்தியோகம் கிடைத்து ஆறே மாதத்தில் விமானத் தாக்குதலில் பலியானான். விதியை யார்தான் வெல்ல முடியும். அழுது புரண்டலும் போன உயிர் திரும்பி வருமா?

அண்ணாவின் பிரிவுக்குப் பின் பிரபாகரன் மீது பாரம் அழுத்தியது. வேலை ஒன்றைப் பெற்றே ஆக வேண்டிய நிலை...

முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை. தகைமைகளும், திறமைகளும் ஒதுக்கப்பட்டன. காசு பணமும் ஆளனைவும் பேசின..... பிரபாகரன் கடந்த மூன்று வருடங்களாக - இன்னமும் வேலை தேடிக் கொண்டு தான் இருந்தான்.

இப்பொழுது கூட ஒரு இன்ரவியூவுக்குப் போய் விட்டுத்தான் வந்திருந்தான். வழியில் மழை. குடை இல்லை.... கடை முகப்புத் தஞ்சம் கொடுத்தது.

நேரம் கடந்தது, தூறல் நின்றது. மெல்ல நடந்து பஸ்தரிப்பை அடைந்தான். கூட்டம் அதிகமில்லை. ஒருவேளை இப்போதுதான் பஸ் வந்து போயிருக்கும், அவன் அதிக நேரம் காத்திருக்கவில்லை, பஸ் வந்தது. அதுவும் அதிக பிரயாணிகள் இல்லாமல் வந்தது. நடாத்துனர் சிரித்த முகத்துடன் ரிக்கட் போட்டார். எவ்வளவு அதிசயமான காட்சி! சிரித்த முகத்துடன் நடாத்துனர்களைத் தரிசிப்பதென்பது எவ்வளவு இனிய காட்சி!

பஸ் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அவன் சிந்தனைகளில் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தான். 'எனக்கு இந்த வேலையாவது கிடைக்குமா?' இதே கேள்வி தான் அவன் மனதை அரித்துக் கொண்டிருந்தது. நேரம் போனது தெரியவில்லை.

'நடுவிலை இடமிருக்கு, முன்னுக்குப் போங்க.' கொண்டக்டர் குரல் கொடுத்தார். பிரபாகரன் சுயநினைவுக்குத் திரும்பினான்.

ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தபடியே திரும்பி நோட்டம் விட்டான். இப்போது பஸ்ஸினுள் நல்ல கூட்டம். அவனது 'சீற்'றுக்கு அருகே ஒரு இளம் பெண் - அவனிலும் பார்க்க வயது குறைந்தவளாகத் தானிருக்கும். தோளில் தூங்கவிடப் பட்ட பையுடன் ஸ்டையிலாக நின்றிருந்தாள். அவள் ஏதோ ஒரு அலுவலகத்தில் வேலை செய்கிறவளாக இருக்க வேண்டும்.

எழுந்து அவளுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

அப்படித் தோன்றிய போது அவளை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஒரு உந்தல். பட்டென்று கவர் கின்ற அவளது எழில் முகம் மீண்டும் அவனைப் பார்க்க வைத்தது.

ஓ....! எவ்வளவு அழகான கண்கள்! புருவ மயிர்கள் இரண்டும் வில்லாகி, மூக்கின் மேல் சற்று இணைந்து...

ஓ... அந்த மூக்குமட்டும் என்னவாம்?....கடித்துத் தின்ன வேண்டும் போல... ஓ.... அந்த ஆப்பிள் கன்னங்கள்... எடுப்பான இதழ்கள்...

அவனது பார்வை இறங்கிக் கொண்டே வந்தது... பின்னர் ஒரு பெருமூச்சுடன் சிறிது நிலைத்து நின்றது... அவனது பார்வையை இழுத்து நிறுத்திப் பார்க்க வைத்தது ம்... எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாள்! சுருண்டு நீண்டிருக்கின்ற அந்தக் கூந்தலும், இடுப்பு வளைவும் அவனை மென்று விழுங்க வைத்தது.

'எழுந்து அவனுக்கு இடம் கொடுக்கலாமா? உம்... அப்படியானால் முன்னரேயே கொடுத்திருக்க வேண்டும். இவ்வளவு தாமதமாகக் கொடுப்பது சங்கடமாக இருந்தது அவனுக்கு. மேலும் இளம் பெண்ணுக்கு இடம் கொடுப்பதை மற்றவர்கள் கேலியாக நினைப்பார்களோ என்ற கூச்சம். பிரபாகரன் பேசாமலேயே இருந்து விட்டான். எனினும் அவனது பார்வை அடிக்கடி அவள் பக்கம் திரும்பி அந்த எழிலை எல்லாம் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஓரு சுவையான திருப்பம்! அவனருகே அமர்ந்திருந்த பெரியவர் இறங்குவதற்கு எழுந்தார். அவன் சரையோரம் நகர, அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே - விரும்பித் துடித்தது போலவே அவனும் அவனருகே வந்தமர்ந்தாள். பஸ்ஸின் குலுக்கலில்

அவளோடு ஸ்பாரிசிக்க அவன் விரும்பினாலும், அதையும் மீறி அவனது மனதிலிருந்த கட்டுப்பாடு அவ்வெண்ணைத்தை வெட்டி முறித்தது.

ஆனால் பஸ் சாரதியின் 'சடன் பிரேக்' இருவரையும் உரச வைத்தபோது அவன் சொர்க்கத்தில் திழைத்தபடி யே அவள் பக்கம் திரும்பி ஒப்புக்கு 'சொறி' என்றான். அவள் புன்முறுவலுடன் சிறிது விலகி அமர்ந்தாள். அந்தப் புன்னகை அவன் கண்கள் ஊடாக இறங்கி இதயத்தை நிறைத்தது.

அவள் இப்பொழுது மடிமீது தனது பையை வைத்திருந்தாள். அவளது பெயரைக் கேட்கலாமா என்றொரு துடிப்பு அவனுள்ளத்தில் எழுந்து, பின்னர் தானாகவே அழுங்கிப் போனது.

எனினும் கடவுள் அவன் பக்கம்தானோ என்னவோ? பஸ்ஸின் நெரிசலில் முன்னேறி வந்த ஒருத்தி இவளருகே வந்ததும், இவளது தோளைத் தட்டி 'பாமிலா' என்று அழைத்தாள். இவள் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள்.

பிரபாகரன் தன் மனதில் 'பாமிலா' என்று சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டான்.

கடைக்குடி கீதா - பிரபாகரனின் தங்கை முற்றத்தில் நின்று அடுத்த வீட்டு மேகலாவுடன் மாங்கொட்டை விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

கீதாக்குடி... வீட்டிலை அப்பா இல்லியா? என்று கேட்டபடி கடைக்கார முருகேசர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

'அம்மா... இங்க யாவாரி மாமா வந்திருக்கிறார். என்று கீதா உள்ளே குரல் கொடுத்தாள்.

தேங்காய் துருவிக் கொண்டிருந்த இராசம்மா மகளின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்தாள்.

'எங்க ஆறுமுகமண்ணை? இன்னும் கடிதம் டெலிவரி செய்திட்டு வரவில்லையா...' என்று கேட்ட முருகேசரை உட்காரும்படி கூறிவிட்டு 'பிள்ளை மாமாவுக்கு மோர் கொண்டு வா' என்று குரல் கொடுத்தாள் இராசம்மா... 'இப்ப வந்திடுவார்'

முருகேசர் ஏன் வந்திருக்கிறார் என்று அவளுக்குத் தெரியும். அவரிடம் வாங்கியிருந்த கடனை அறவிடத்தான் வந்திருக்கிறார் என்பது வெள்ளிடைமலை. இப்போது

பணத்திற்கு எங்கே போவது? என்ன சொல்லாம் - இராசம்மாவுக்குப் புரியவில்லை. 'மாதாந்தச் செலவுகளே கட்டுக்குள் அடங்காமல் கடன் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் போது பழைய கடன்களை எப்படிக் கொடுப்பது?... முத்தவன் இருந்திருந்தாலாவது வழி பிறந்திருக்கும்... பிரபாவுக்கும் வேலை கிடைக்குதில்லை....' அவள் நெடுமூச்செறிந்து கண் கலங்கினாள்.

முத்தமகள் யசோதா மோர் கொண்டு வந்தாள். அவள் திரும்பிப்போய் குசினியில் மறையும் வரை அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த முருகேசர் 'ஆறுமுகம் இப்ப வாறாப்போல இல்லை...' என்று முனு முனுத்தார்.

'இருங்கோ வந்திடுவர்...' இப்படிச் சொன்னாலும் கூட, போனால் நல்லது என்று மனதில் எண்ணிக் கொண்டாள் இராசம்மா.

'அவசரத்திற்கு உதவினால் அதை திருப்பித்தாற எண்ணம் இல்லை... முதலில்லை எண்டாலும் வட்டியையெண்டாலும் ஒழுங்காய்த்தர வேண்டாமே?'

பதில் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை.

'அவர் வந்தவுடன் சொல்லுறன்'

'வருகிறது இருக்கட்டும்... கடனைத் திருப்பித்தாற வழியைப் பாருங்க... எனக்கு இப்ப இடைஞ்சலா

இருக்கு... கேட்காமலே கொண்டுவந்து தருவீங்கென்னு தான் பார்த்தேன். நீங்களும் தாறதாயில்லை. எப்படியும் நாளைக்குப் பணம் வேணும். இல்லாவிட்டால் அடைவு நகையை வித்துவிடுவேன்...' முருகேசரின் குரலில் கண்டிப்புத் தெரிந்தது.

கொஞ்சம் பொறுத்திருங்க... பிரபாவுக்கு ஒரு உத்தியோகம் கிடைச்சிட்டா எல்லாக் கடனையும் தீர்த்திடுறோம்..'

குந்தில் அமர்ந்திருந்து கதை படித்துக் கொண்டு இருந்த பிரபாகரனின் நெஞ்சில் சுளீரென்றது.

'சொல்லிப்போட்டன் இனிப் பொறுக்கமாட்டன்' முருகேசர் ஆணித்தரமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்.

பணத்திற்கு எங்கே போவது?

அடுப்பில் உலை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த நேர உலை கொதிப்பது பெரும்பிரச்சினை. இந்த ஸ்த்ரைன்தில் கடன் தொல்லை. விடிவே கிடையாதா?

அவர்கள் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோதே ஆறுமுகம் தபால் பட்டுவாடாச் செய்து விட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் குடித்து விட்டு வந்திருக்கிறார் என்பது இராசம்மாவுக்குப் புரிந்தது.

‘உங்களுக்குத் தவறணைக்குப் போகாட்டில் விடியாதே... வீட்டுக் கஷ்டம் தெரிஞ்சால் தானே? இப்பவும் முருகேசர் காசுக்கு வந்திட்டுப் போறார்... உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் பொறுப்பில்லை. வீட்டிலை இரண்டு குமருகள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு இருக்குதுகள்..... மூத்தவள் உருவம் மாறிக் கொண்டு வருகிறாள்.... உங்களுக்கு ஒரு யோசனையும் இல்லை.’

‘எனக்கு நினைவில்லாமலில்லை.... நானும் சும்மா இருக்கயில்லையப்பா... அது சரி இவன் பிரபா எங்கே போட்டான்...? ரவி வந்திருக்கிறான்... ஒரு நாளைக்கு அவனோட கூடிக் கொண்டுபோய் உத்தியோக விசயமாய் எம்.பி.யைக் காணச் சொல்லு... அலுவல் பார்க்காமல் இந்த நாளையிலை உத்தியோகம் எடுக்கேலாதாம்...’

‘சரி சொல்லுறந். பிள்ளையின்ர விசயமாய் என்ன யோசிச்சிருக்கிறியன்? சின்னத்துரை வாத்தியாரின்ர இந்திரனை ஒருக்கால் கேட்டுப் பாருங்கோவன், பேசாமல் இருந்தா ஒண்டும் நிறைவேறாது.’

‘இப்ப கலியாணத்திற்குக் காசு பணம் வச்சிருக்கிறியே... நகை நட்டுமில்லாமல் அதுகள் ஒமாமமே?

‘உங்கட தங்கச்சிதானே? அந்த நாளையில் அதுகளுக்கு நீங்கள் எவ்வளவு உதவி செய்திருக்கிறியள்... நீங்கள் பேசாமலிருக்க வேற ஆராவது அந்த மாப்பிள்ளையையும் தட்டிக்கொண்டு போகப் போகினம்.

‘கேட்டுப் பாப்பம்... இப்ப பசிக்குது... முதலில் சோத்தைப் போடு... நான் கை கால் கழுவிக் கொண்டு வாறன்...’

சாப்பிட்ட பின் ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டெழுந்ததும் கலியாணப் பேச்சைப் பற்றி நினைவுட்டினாள் இராசம்மா. வேட்டி சால்வையை உடுத்திக் கொண்டு சின்னத்துரை வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார் ஆறுமுகத்தார்.

‘புதிதாக ஒரு டயர் வாங்க வேண்டும்... யசோதாவுக்கு ஒரு சேலை வாங்க வேண்டும்... முருகேசரின் கடனுக்கு எப்படித் தவணை சொல்வது...’ பலவிதமான சிந்தனை களுடன் மெதுவாக சின்னத்துரையின் வீட்டை அடைந்தார் ஆறுமுகத்தர்.

ஈரண்டு வாரங்களுக்குள் எத்தனை காரியங்கள் நிறைவேறிவிட்டன.

வீடுவாசல், கல்லட்டியல் உட்பட நகை நட்டுகள், சீதனம் இருபதினாயிரம் ரூபாய் இவ்வளவுக்கும் சரியென்றால் திருமணத்தைப்பற்றி மேற்கொண்டு பேசங்கள் என்று ஆணித்தரமாகக் கூறிவிட்டார் சின்னத்துரை.

ஆறுமுகத்தார் பாடு திண்டாட்டமாகப் போய் விட்டது. பணத்திற்கும் நகைக்கும் அவர் எங்கே போவார்?

தனது கோபத்தை எல்லாம் வீட்டில் வந்து மனைவியிடம் காட்டினார். இராசம்மாவோ அவரது தங்கையைச் சாடினாள். மேலும் அவரது இயலாமையைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

யசோதாவுக்கும் ஏமாற்றம்தான். இன்னமும் எவ்வளவு காலம்தான் கன்னி கழியாமல் பெருமுச்சு விடுவது?

இந்த மனவேதனையில் இவர்கள் இருந்த போது முருகேசர் கடன்காசு கேட்டு மீண்டும் வந்துவிட்டுப் போனார். கெஞ்சி சமாதானம் சொல்லி அவரை அனுப்புவது பெரும்பாடாகிவிட்டது. ஒருவாரம்தான் தவணை கொடுத்தார்.

அடுத்தடுத்து வந்த இடைஞ்சல்களினால் ஆறுமுகத்தார் கொஞ்சம் அதிகமாகவே குடித்தார். வீட்டில் சண்டையும் போட்டார்.

திடீரென்று ஒரு நாள் ஒரு வெடிகுண்டையும் தூக்கிப் போட்டார். ராசம்... என்ற பிள்ளைக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிளை கிடைச்சிருக்கு.. கடைக்கார முருகேசர் யசோதாவைச் செய்ய விரும்புகிறார்....

‘இதென்ன விசர்க்கதை பேசுறியள். அவளை இரண்டாம் தாரமாய்க் கொடுக்கிறதே... முதல் தாரப் பிள்ளையள் மூன்றிருக்கு... இந்தக் கிழட்டு வயதில் முருகேசருக்கு என்ன கண்டறியாத கலியானை ஆசை.’

‘அவனுக்கென்ன கனவயசே? இப்பதானே நாப்பத்தியஞ்சு? காசு பணமிருக்கு, பிள்ளையளைப் பார்க்கவும், பொறுப்பான ஆளில்லை. யசோதாவுக்கும் இருபத்தெட்டு முடியப்போகுதெல்ல. எங்களிட்ட என்ன காசு பணமிருக்கோ, நகை நட்டிருக்கோ?’

‘அதுக்காக பிள்ளையக் கொண்டுபோய் பாழும் கிணத்தில தள்ளுறதே? இராசம்மா சிடுசிடுத்தாள்.’

‘முருகேசு என்ன குடிகாரனே? நல்ல பிரயாசை. நல்ல உழைப்பாளி, நிறைஞ்ச வருமானமிருக்கு.’

‘ஆனால் இளமை இல்லையே’ பிரபாகரன் கறுக்கிட்டான்.

‘அப்ப அக்காளுக்கு நீயே ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பாரன்.’ இப்போ பிரபாகரனால் பேச முடியவில்லை.

‘எனக்கு வேலை கிடைச்சவுடன் முதல் வேலை அதுதான்.’

‘உப்படியே சொல்லிக் கொண்டிரு. உருப்படியாக எதுவும் செய்யாதை.’

இப்பொழுதும் பிரபாகரனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவன் யசோதாவைப் பார்த்தான். அவளது முகத்தில் எந்த உணர்வும் தெரியவில்லை.

‘எப்படியாவது ஒரு வேலையைத் தேடிக் கொள்வதுதான் திடசங்கற்பத்துடன் புறப்பட்டான் பிரபாகரன்.

பஸ் தரிப்பை வந்தடைந்த போது அங்கே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியான காட்சி. பாமிலா தனித்து

நின்று கொண்டிருந்தாள். பிரபாகரன் மௌனமாகச் சிறிது தொலைவில் போய் நின்று கொண்டான். இடையிடையே அவளை நோக்கிப் பெருமுச்சு விட்டான். அவன் பார்க்காதபோது அவளும் அவனைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்தாள். அவள் மனதிலும் குதூகலம்!

நேரம் பேர்ய்க்கொண்டிருந்தது. பஸ் வரவில்லை. பஸ் சேவிஸ் வரவர மோசமாகிப் போச்சு, அவன் முனுமுனுத்தான். அது அவளுக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ‘இப்பதான்... நான் வரும்போதுதான் ஒரு பஸ் போனது.’ அவள் தான் கூறினாள். அந்த இனிமையான குரல் அவன் காதில் சங்கீதமாய் ஓலித்தது. தொரியமாக அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினான்.

‘உங்க பெயர்...’ அவன் இழுத்தான்.

‘பாமிலா... மிஸ் பாமிலா செல்லத்தம்பு’

‘என் பேர் பிரபாகரன்...’

பிரபாகரன் மனதுள் சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள் பாமிலா, பின்னர் அவனை நோக்கி ‘நீங்க எங்கே வேக் பண்ணுறீங்க? என்று கேட்டாள்.

இப்போது அவனுக்கு சங்கடமாகப் போய்விட்டது. அன்னம்பளோயிட் என்று எப்படி இந்த அழகியிடம் கூறுவது? அவனுக்கு நாவரண்டு விட்டது. ஹோட்டேல்

மனேஜ்மெண்ட் பயிலுகிறேன் என்று சமயோசித மாகக் கூறினான். பின்னர் 'நீங்கள்?' என்று அவளை நோக்கினான்.

'நான் அக்கவுண்டிங் பேர்ம் ஒன்றில் வேக் பண்ணுகிறேன், இராசநாயகம் அன்கோ.'

அவன் பெருமுச்சு விட்டான்.

பஸ் வந்தது. இருவரும் ஏறி அருகருகே அமர்ந்து பிரயாணம் செய்தார்கள். பல விசயங்களைப் பேச வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 'எனக்கும் வேலையொன்று தேடிக் கொண்டால் தேவலை' என்று தன் உள்ளக்கிடக் கையைத் தெரிவித்தான். 'உங்க கொம்பனியில் வேலை காலியில்லையா?'

'இப்போதைக்கு இல்லை. ரெயினீசை எடுக்கும் போது தெரிவிக்கிறேன்' அவள் அக்கறையுடன் கூறினாள், 'உங்கட அட்ரஸைத் தாருங்கோ அறிவிக்கிறன்.'

அந்தப்பயணம் முடியும் வரை அவன் குதூகலமாக இருந்தான். வீட்டில் இருந்த போது இருந்த மனச்சமை இப்போது அவனுள்ளத்தில் இல்லை. வேறோர் உலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போன்ற நிலை; இதற்குமுன் எப்பொழுதும் இந்தமாதிரி உணர்ந்தத்தில்லை. எந்தப் பெண்ணோடு பேசிய போதும் உணர்ந்தத்தில்லை.

இவளோடு பேசுகின்ற போது மட்டும் உள்ளம் ஏன் இப்படிக் குதூகலிக்க வேண்டும்? இதற்கு என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும்? இது அவனுக்குப் புரியாத புதிய அனுபவம்.

ஒரு பெண் தன்மீது அக்கறை காட்டுகின்றாள் என்கின்ற போது வாலிப உள்ளம் ஏன் இப்படித் துள்ளலாய்க் குதூகலிக்கிறது? அதுவும் மனதுக்குப் பிடித்த பெண் என்றால் சொல்லத் தேவையில்லை.

அந்தப் பஸ் பயணம் எவ்வளவு வேகமாய்ப் போய்விட்டதாக பிரபாகரன் உணர்ந்தான். அவள் விடைபெற்றுச் சென்ற பின்னரும் நீண்ட நேரமாக அவளை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். பாமிலா பாமிலா என்று பலமுறை மனதில் உச்சரித்தான். ஒவ்வொரு முறை உச்சரிக்கும் போதும் அவளது மலர்ச்சியான எழில் தோற்றம் அவன் மனதில் வந்த வண்ணமாய் இருந்தது.

வீட்டிற்குச் சென்ற பின்னரும் அவளது நினைவு அவன் மனதை விட்டகலவில்லை. மற்ற எண்ணங்களை எல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு அவளது நினைவுகள் அவன் மனதை பூதாகாரமாய் ஆக்கிரமித்து இருந்தது. இவள் எனக்கு மனைவியானால்... நினைத்துப் பார்க்கின்ற போதே அவன் உள்ளமெல்லாம் குதூகலித்தது.

அடுத்த கணமே அவனது மனதிலிருந்து பலவிதமான கேள்விக்கணைகள் இராமன் விஸ்வில் விடுப்பட்ட அம்புகளாய் சீறி எழுந்தன.

அப்படி நினைக்க உனக்கென்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? உன்னையே கொண்டிமுக்க ஒரு வேலை இல்லை. இந்த நிலையில் உத்தியோகம் பார்க்கிற பெண்மீது ஆசை! வெட்கமாயில்லை உனக்கு?

வீட்டிலே பல பிரச்சினைகள்... இந்த நிலையில் காதல் உனக்கொரு கேடா?

இருபத்தெட்டு வயதில் அக்கா பற்றிப்படர ஒரு கொடியின்றித் தவிக்கையில் உனக்கு காதல் வேண்டிக் கிடக்கிறதா?

ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளும் முன் அவள் மீது மோகம் கொள்வதா? ஒருவேளை அவள் ரொம்ப சாதாரணமாகப் பழகுவதை நீ தப்பாக எடுத்து விட்டால்... சீ வெட்கக்கேடு.

எப்படித்தான் யோசித்த போதிலும் இறுதியில் அவள் மீது ஏற்பட்டுவிட்ட நாட்டம் தான் மேலோங்கி நின்றது. அவளை அடுத்தமுறை எங்கே சந்திக்கலாம் என மனது தாளமிட்டது. அவளைப் பற்றிய முழு விபரங்களையும் அறிய வேண்டும் என மனம் அலை பாய்ந்தது. விஸ்வரூபமாய் மனதில் உருவெடுத்து விட்ட

அவள் நினைவுகள் தூக்கத்தைக் கெடுத்தது. பாதித் தூக்கத்தில் விழித்துக் கொண்டு பாமிலா பாமிலா என பலமுறை மானசீகமாகக் கூறிக் கொண்டு நினைவுகளில் அவள் முகத்தைத் தரிசித்துப் பூரித்தான்.

அவனுக்கு உறுதுணை செய்வது போலவே மூன்று நாட்களில் அவளிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது.

அன்புள்ள பிரபா,

எங்கள் கொம்பனியில் புதிதாக இரண்டு பேரை கணக்கு பரிசோதகப் பயிற்சியாளராக எடுக்க இருக்கிறார்கள். ஏ.எல். வகுப்பில் நாலு சித்தியுள்ளவர்கள் விண்ணப்பிக்கலாம். எனவே உடன் நீங்கள் விண்ணப்பத்தை அனுப்பிவையுங்கள் நான் உங்கள் உத்தியோக விஷயமாக மனேஜருடன் கதைக்கிறேன்.

இப்பாற்கு,
பாமிலா

கடிதத்தைக் கண்ட பிரபாகரன் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்தான். பாமிலா அவன் மீது காட்டியிருந்த அக்கறை அவனைக் குதூகலிக்க வைத்தது. வேலை கிடைக்குமா? பாமிலா கிடைப்பாளா? இல்லை இரண்டுமே அவனுக்குக் கிடைத்துவிடுமா?

ரவியும் பிரபாகரனும் எம்.பி. வீட்டை அடைந்த போது எட்டு மணியாகிவிட்டது. சயிக்கினில் டபிள் போட்டு ஓடி வந்ததால் ரவிக்கு வேர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. ரவி பிரபாகரனின் நன்பன். அன்மையில் தான் யாழ்ப்பானப் பல்கலைக் கழகத்தில் கணித விஞ்ஞானப் பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வெளியேறியிருக்கிறான். வேலை எதுவும் கிடைக்காததால் சில இடங்களில் ரியசன் சொல்லிக் கொடுத்து காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

எனினும் விரைவில் ஆசிரிய நியமனம் கிடைக்கும் என்பதால் ஓரளவு நிம்மதியாக இருந்தான். ஆனால் பிரபாகரனின் கதை வேறு. ஏ.எல். உடன் படிப்பை நிறுத்திக் கொண்டு வேலைக்காக அலைந்து சலித்துப் போன நிலையில் இருப்பவன். குடும்பப் பொறுப்பு வேறு.

ரவி தேர்தல் காலத்தில் எம்.பிக்காக கன்வசிங் செய்தவன். இரண்டொரு கூட்டங்களில் பேசியவன். இந்த அறிமுகத்தில் நன்பனின் வேலைவிடயமாக எம்.பி

யிடம் கேட்கலாம் என அவனையும் அழைத்து வந்திருந்தான்.

இரவு நேரம் கடந்து விட்டதால் எம்.பி. வீட்டில் கூட்டமில்லை. கதவு சாத்தியிருந்தது. உள்ளே எம்.பி. குடும்பத்தினர் தொலைக்காட்சியில் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்,. வெளியே எம்.பி.யின் சப்பல்கார் நின்றுகொண்டிருந்தது. அல்சேசனைக் காணவில்லை. செத்துப்போய்விட்டதோ?

ரவியும் பிரபாகரனும் சிறிது தயங்கி நின்றனர். பின்னர் ரவி 'கோலிங் பெல்லை' அழுத்தினான். கதவைத் திறந்து கொண்டு ஒரு இளைஞன் வெளியே வந்தான். முப்பது வயதிருக்கும். தலைமுடியை நீளமாக வளர்த்திருந்தான் சைட் பேர்ன்ஸ் விட்டிருந்தான். கிளிக் செய்யப்பட்ட மீசை அவனுக்கு எடுப்பாக இருந்தது.

'என்ன விசயம்?

'எம்.பி.யைச் சந்திக்க வேண்டும்.'

'ஏன்? ஏதாவது உத்தியோக விசயமாகவா?'

'ஓம்' ரவி சொன்னதும் அந்த இளைஞன் குறும்பாகச் சிரித்துவிட்டு உள்ளே சென்றான். அவனது கேள்வியிலிருந்த அலட்சியமும், புன்முறுவலும் பிரபாகரனுக்கு நம்பிக்கையீனத்தைக் கொடுத்தது.

‘இதுதான் எம்.பி.யின் காரியதரிசி.’

பிரபாகரன் தலையாட்டினான்.

‘என்னோடு கூட்டங்களில் பேசித்திரிந்தவன். கன்வசிங் வந்திருக்கிறான்...’

இவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போதே எம்.பி. வந்தார். இருவரும் எழுந்து மரியாதை செலுத்தினார்கள். எம்.பி அவர்களை உட்காரும்படி சைகை செய்துகொண்டே தானும் சோபாவில் அமர்ந்தார். முகத்தில் ஒரு உணர்ச்சியில்லாத புன்னகை. முன்னரை விட தொந்தி விழுந்திருந்தது. தலை மயிர் இன்னமும் கருமையாக அடர்த்தியாக இருந்தது. சிறிது நேரம் அவர்களையே உற்றுப் பார்த்தார். நெற்றிப் புருவங்கள் சுருங்கின. ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவர முயன்று தோற்றுப் போனவர் போல் ‘நீங்க யாரு?’ என்று கேட்டார்.

‘நான் ரவி... உங்களது தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறேன். கன்வசிங் வந்திருக்கிறேன்.’ தன்னை ஞாபகப்படுத்த முயன்றான் ரவி.

‘ஓ... கிராம்பத்தனை ரவி தானே? படிப்பெல்லாம் முடிச்சிட்டியா? அப்பா சுகமாக இருக்கிறாரா?’ என்று கேள்விகளை அடுக்கினார்.

ரவியின் முகமும் கூடவே பிரபாகரனின் வதனமும் மகிழ்வில் மலர்ந்தன. ரவி பதில் சொன்னான்.

இவன் என் நண்பன் பிரபாகரன்.'

'.....'

பியோன் குமாரசாமியின் மகன்.

பரம்பரை பரம்பரையாக நம்ம கட்சிக்கு உழைத்த குடும்பம்.

எம்.பி. சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்தார் ;

'இவனுடைய குடும்பம் மிகக் கஸ்டப்படுகிறது. இவனுக்கு ஏதாவது வேலை எடுத்துக் கொடுக்க முடிந்தால் பேருதவியாகவிருக்கும் ஐயா'

எம்.பி.யின் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் இல்லை. இறுகிப் போயிருந்தது.

ரவி தான் தொடர்ந்தான்.

'மூன்று வருஷமா வேலை தேடி அலைஞ் சிண்டிருக்கேன்... எங்கேயும் வேலை கிடைக்க வில்லை.'

'ஏன்....?'

இதற்கு அவனுக்குப் பதில் தெரியவில்லை. என்ன சொல்வதென்றுந் தெரியாமல் பேசாமல் இருந்தான்.

எம்.பி. இப்போது பிரபாகரனை நோக்கினார்.

‘என்ன படிச்சிருக்கே?’

‘ஏ.எல்... இரண்டு ஏ இரண்டு பீ’

‘யுனிவேசிட்டி கிடைக்கவில்லையா?’

....பெருமுச்சு! ‘இனவாரித் தரைப்படுத்தலால் கிடைக்கவில்லை.’

‘அப்பாவுடைய வருமானத்தைத் தவிர வேறு வருமானம் இல்லை ஐயா...’ பிரபாகரன் கூறினான்.

‘ஏன் தோட்டம் எதுவும் செய்வதில்லையா?’

‘கடந்த இரண்டாண்டுகளாகச் செய்தோம் வெங்காய அறுவடை காலத்தில் வெளி நாட்டிலிருந்து வெங்காயத்தை இறக்குமதி செய்ததால் நட்டமாப்போச்சு. மன்னெண்ணெண்ய விக்கிற விலையில் மிசினிறைப்புப் கட்டுப்படியாகுதில்லை. அதால் இந்தமுறை தோட்டத்தையும் விட்டுட்டம். குத்தகை கொடுக்காததால் தோட்டக்காரரும் இம்முறை எங்களைத் தோட்டம் செய்ய விடவில்லை....

‘ஐ.சி...’ எம்.பி அனுதாபத்துடன் கேட்டார். தொடர்ந்து நீ கொழும்புக்குப்போய் வேலைக்கு முயற்சி செய்து பார்க்கலையா?’ என்று வினவினார்.

‘அங்கே போய் தங்கியிருந்து முயற்சி பண்ண பண வசதியில்லை. தெரிஞ்சவங்களும் நல்ல நிலையிலில்லை. நல்ல நிலையிலுள்ளவங்களும் எங்களைத் தெரிஞ்ச தாய்க் காட்டிக் கொள்ளுறதல்லை...’

‘நான் உனக்கு என்ன வேலை எடுத்துத்தரணும் என்று நினைக்கிறே?

‘என்ன வேலையென்றாலும் சரி... சின்ன வேலையாகக் கூட இருக்கலாம். போனவாரம் கூட வைபிரரி அசிஸ்டெண்ட் இன்ரவியுவுக்குப் போய் வந்தேன்...’

‘தம்பி என்னுடைய நிலைமை உனக்கு தெரிய வேணும்.. தினமும் வேலை கேட்டுப் பல பேர் வாறாங்க... என்னால் இயன்றவரை உதவி செய்து கொண்டு தானிருக்கிறேன்... ஆனால் எல்லோருக்கும் வேலை எடுத்துக் கொடுக்க என்னால் முடியாது. இது ஒரு தேசிய பிரச்சினை. தனிமனிதனால் தீர்த்துவைக்க முடியாத பிரச்சினை...’

அவரது இக்கட்டான நிலையை உணர்த்தினார்.

'நாங்களும் உங்களுக்காக உழைச்சிருக்கிறோம். உங்களுக்கே ஒட்டுப் போட்டிருக்கிறோம்...'

'தம்பி எனக்குப் புரியாமலில்லை... அதனாலதான் உங்க கிராமத்திற்கு ஒரு சப் போஸ்ட் ஓபிஸ், மின்சார வசதி, சுடலை மடம், வண்ணான் துறை, பொது நீர்க்கிணறு, தெரு எல்லாம் அமைச்சிருக்கிறேன் என்னைப் பொறுத்தவரையில் எல்லோரும் ஒரே மாதிரித்தான்...'

அவர் முன்னர் பேசியதற்கும் இப்போது பேசியதற்கும் உள்ள முரண்பாட்டை எண்ணி நண்பர்கள் இருவரும் மனதில் நகைத்துக் கொண்டனர். இனிமேல் நிற்பதில் அர்த்தமில்லை என்று ரவியும் பிரபாகரனும் புரிந்துகொண்டு கை கூப்பி வெளியேறினார்கள்.

'கதைக்கத் தெரிந்தவன்' பிரகாரன் ரவியிடம் கூறினான். அவனது குரலில் சலிப்பு இழையோடியது.

கதைக்கத் தெரியாவிட்டால் அரசியலில் பிரவேசித் திருக்க முடியாதே!" ரவி சிரித்தபடியே சயிக்கினில் ஏறி ஒரு காலை நிலத்தில் ஊன்றி பலன்ஸ் செய்தவண்ணம் ஒருக்கையை ஹாண்டிலால் எடுத்து நண்பன் பாரில் ஏற வழி செய்தான்.

எனக்கெண்டா எம்.பி.யின்றை பேச்சிலை
நம்பிக்கையில்லை...'

அவங்களும் தான் என்ன செய்யிறது? ஒருத்தன்ற
முகத்தையும் முறிக்கேலாது... அது சரி நீ கொம்பனி
வேலை ஒன்றுக்கும் றை பண்ணயில்லையே.

அக்கவுண்டிங் கொம்பனிக்கு அப்பிளிக்கேஷன்
அனுப்பியிருக்கிறன்... பாமிலா இன்புழுவன்ஸ்
பண்ணுறதாகச் சொன்னவள்...'

'யாரடா அது பாமிலா...?' ரவி குறுக்கிட்டான்.
இப்பொழுதுதான் பிரபாகரன் தன் தவறை உணர்ந்து
நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான். இப்போது
நண்பனிடம் என்ன சொல்லுவது? என்று தடுமொறிக்
கொண்டிருக்கையில் 'என்ன காதல் கீதலா?' என்று
அவனே குறுக்கிட்டான்.

என்ன பதில் சொல்வதென்று பிரபாகரனுக்குப்
புரியவில்லை. அசடு வழியச் சிரித்து வைத்தான்.

ஏன்ன காதல் கீதலா? என்று நண்பன் கேட்ட கேள்வியையே மீண்டும் மீண்டும் தன்னிடமே கேட்டுப் பார்த்தான் பிரபாகரன். அவனது உள்ளத்தில் காதல் வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கி விட்டது என்னவோ உண்மை தான். ஆனால் அவளை அவனால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அன்புள்ள பிரபா என்று உரிமையோடு விளித்து எழுதியிருந்தானே காதல் இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு உரிமை வருமா என்ன? அவனும் காதலிக்கிறாள் தான் என்பதை இது உறுதிப்படுத்துவதாக அவன் உணர்ந்தான். அவனது எண்ணம் வீண் போக வில்லை.

அவன் பாமிலாவை மறுமுறை சந்தித்த போது அவனும் தனது உள்ளத்தை ஓரளவு படம் பிடித்துக் காட்டினாள் என்றே சொல்ல வேண்டும். வேலை விஷயமாக மனேஜரோடு கதைத்திருப்பதாக பாமிலா

கூறியபோது அவனுக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது போன்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அவள் அவனை கூல்பாருக்கு அழைத்துச் சென்றாள். ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தந்தாள். தன்னால் அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுக்க முடியவில்லையே, பணம் இல்லையே என என்னி அவன் சங்கோசப் பட்டான். அவனது மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டவள் போல உத்தியோகம் கிடைத்ததும் எனக்குப் பாட்டி வைக்கவேணும்... ஐஸ்கிரீம் மட்டுமல்ல... பெரிய பாட்டியாக... என்று கண்களைச் சிமிட்டினாள் பாமிலா. அவனுக்கு இப்போது ஆறுதலாக இருந்தது.

'உங்க குடும்பத்தில் எத்தனை பேர்?' அவன் அவளை ஊடுருவியபடி வினவினான்.

'அப்பா - அம்மா.... அண்ணா ... நான் ஆக நாலுபேர்... அண்ணா ஜேர்மனிக்குப் போயிட்டார்.

வேலை கிடைத்ததா?

இல்லை... அவள் சிரித்தாள்.

பிரபாகரனின் மனதில் தனது அண்ணா மனோகரனின் தோற்றும் வந்து போனது. கூடவே

கண்களும் கலங்கின. அநியாயமாக விமானத் தாக்குதலிலில் கொல்லப்பட்டது ஞாபகத்திற்கு வரவே அவன் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டான்.

‘ஏன் பிரபா ஒரு மாதிரி ஆகியிட்டங்க?’

அண்ணாவின் நினைவு வந்தது என்று ஆரம்பித்து அந்தச் சோகமான சம்பவத்தைக் கூறினான்! அவளது கண்களும் கலங்கின.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட பாமிலா அவனையும் தேற்றினாள். “தமிழருக்கு இலங்கைத் தீவில் விமோசனமே இல்லை...” சிறிது மௌனத்தின் பின்னர், “நேரம் கிடைக்கின்ற போது என்னை வந்து சந்தியுங்க... அலுவலகம் முடிகின்ற நேரமாக வந்தால் நல்லது.” பாமிலா புன்னகையுடன் கூறினாள்.

பிரபாகரன் தலையசைத்து விடை பெற்றான்.

அவன் விடைபெற்றுச் சென்று ஒருவாரம் கடந்து விட்ட போதிலும் அவன் அவளைச் சந்திக்க வராதது அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. பிரபா ஏன் வரவில்லை என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள். நீ ஏன் அப்படி எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்ற கேள்வியும் எழாமலில்லை. அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அலுவலகம் முடிய பத்து நிமிடங்கள் தான் இருந்தன. வேலைகள் எதுவும் இல்லை. பாமிலா தனது டிபன் கரியர், குடை முதலானவற்றை எடுத்து ஹான்ட் பாக்கில் வைத்தாள். பவுடர் பூசி தலையைச் சீவினாள். மீண்டும் கடிகாரத்தைப் பார்த்த போது நேரம் ஆகிவிட்டிருந்தது.

அலுவலக ஊழியர்கள் ஒவ்வொருவராகப் புறப்பட்டனர். அவரும் எழுந்தாள். ஸ்டெலாக நடந்தாள். பின்னழைகை பல ஜோடி கண்கள் ரசித்தன.

அவள் அலுவலக வாசலால் வெளியேறும் போதே பிரபாகரன் சற்றுத் தூரத்தில் நிற்பது தெரிந்தது. அவனைப் பார்த்ததும் மனம் குதூகலிக்க ஆரம்பித்தது. அந்தக் குதூகலம் அவள் முகத்தில் அன்றலர்ந்த மலராய் காட்சிதர உள்ளம் பரபரக்க அவனை நோக்கிப் புன்னகைத்தவளாக நடந்தாள். நெஞ்சில் பூத்த மகிழ்ச்சிப் பூக்களின் இனிய கதகதப்போடு அவனருகே வந்ததும் அவன் கண்களைச் சிமிட்டி புன்னகையுடன் வரவேற்றான். ‘ஹாய் பாமிலா...’ பூரிப்புடன் அவன் அவளை அழைக்கையில் அவள் அந்த மலர்ச்சியில் கண்மம் குழிவிழ மென்மையாய் சிரித்தாள்.

‘அரை மணித்தியாலமாக இதிலே காத்துக் கொண்டு நிற்கிறேன். நீர் இப்பதான் வாறீர்...’ சற்று காரமாக அவன்

கூறியதும் ‘நீங்கள் நீர்’ ஆகிவிட்ட நெருக்கத்தை உணர்ந்து சந்தோஷமடைந்தாள்.

‘என்ற குஞ்சுக்கு கோவம் வருகுதோ...?’ அவனும் உரிமையோடு செல்லமாகக் கேட்கையில் அவனுக்குக் காலடியில் சொர்க்கம் தெரிந்தது. எனினும் அவன் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் ‘எண்டாலும் நான் உம்மோட கோபம் தான்...’ என்று முகத்தை சிடுசிடுப் பாக்கினான்.

அவனது பொய்க் கோபம் அவனுக்குச் சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது ‘அதுக்கேன் முகத்தை இப்படிக் கஷ்டப்படுத்திறியள். நாளைக்கு நேரத்தோட வாறனே...ம். நீங்க மட்டும் என்னவாம் ஒரு வழமையாக என்னைப் பேய்க்காட்டிப் போட்டு இப்ப என்னோட கோவிக்கிறார்...’ அவனும் பொய்க் கோபத்துடன் சினுங்கினாள்.

‘என்ற செல்லக்குட்டிக்குக் கோபம் வருகுதோ’ அவன் அவளைச் செல்லமாய் சீண்டுகையில் அவள் சின்னக் குழந்தைபோல் உதட்டை நெளித்து அவனுக்கு அழகு காட்டினாள்.

இப்படி ஆரம்பித்த சந்திப்புகள் அனுதினமும் தொடர்ந்தன. ஒருநாளைக்கு பிரபாகரனைக் காணார்

விட்டால் பாமிலா தவித்துப் போவாள். பிரபாகரனுக்கோ அவளைக் காணாவிட்டால் தலை வெடித்துப்போகும். அவர்களிடையே மலர்ந்த காதல் வசந்தப் பூக்களாய் நிறைந்து நின்றன.

ஓருநாள் பிரபாகரன் கேட்டான். ‘ஏன் பாமிலா! என்னோட ஒருநாளைக்குப் படத்துக்கு வாருமன்...’

அவன் கேட்டதுதான் தாமதம் அவள் கனல்கக்கும் பார்வையை நிமிர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள்.

‘ஆசையைப் பாருங்கோவன். கொஞ்சம் இடங் கொடுத்தால் கொஞ்ச இடம் தேறார்... சொல்லிப் போட்டன் என்னோட இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. அச்சாப்பிள்ளையாய் இருக்கவேணும். கலியாணத்துக்கு முந்தி இப்படியெல்லாம் நீங்கள் கேட்கக்கூடாது. எல்லை மீறினியளோ....!’ முடிக்காமல் அவனைச் செல்லக் கோபத்துடன் நோக்கினாள்.

‘எல்லை மீறினியளோ...? ம் சொல்லுமன்’ அவன் அவளைச் சீண்டினான்.

‘அப்புறம் நானும் எல்லை மீறியிடுவேன். எனக்கு மட்டும் ஆசையில்லையே! ஆனால் எல்லாம் முறைப்படி நடக்கிறதைத்தான் நான் விரும்புறன். என்னை குழப்பாதையுங்கோ.’

பால் கிண்ணத்துடன் படுக்கையறைப் பஞ்சணை மெத்தையை நோக்கி வருகின்ற தமிழ் சினிமா கதாநாயகி போல் பாமிலா அவன் மனதில் வந்து போனாள். அவன் பஞ்சணையிலிருந்து பருகுவது போல அவளை வெறித்துப் பார்த்தான்.

‘போதும்... போதும்... நல்லாய் வழியது. இது தெரு. வாங்க ஐஸ்கிரீம் குடிப்பம்.

‘எனக்கு அந்த ஐஸ்கிரீம் வேண்டாம்’

‘அப்ப...’

‘இந்த ஐஸ்கிரீம்...’ அவன் அவள் இதழ்களைச் சுட்டிக் காட்டினான், அவளுக்கு முகம் ஓடிச் சிவந்தது.

“காவாலி... சரியான காவாலி. கதைக்கிற கதையைப் பாருங்கோ.” அவனது முகம் ஓடிக்கறுத்தது.

‘என்ற குஞ்சுக்குக் கோவமே. சிரியுங்கோ ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தாறன்.’

இப்பொழுது அவன் சிரித்தே விட்டான். பொய்க் கோபம் முகத்தில் படர அந்த நாணச் சின்னுங்களை மனதில் ரசித்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தவன் இப்போது வாய்விட்டு கலகலவென்று சிரித்தே விட்டான். அவர்கள் விடை பெற்றார்கள்.

மறுபடியும் மறுபடியும் சந்தித்தார்கள்!

சலிப்பில்லாத சந்திப்புகள்.

அனுதினமும் தோன்றுகின்ற ஆயிரம் ஆயிரம் எதிர்பார்ப்புகள்... கற்பனைகள்...

இவையெல்லாம் நிறைவேற முதலில் அவனுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்! அக்காவுக்குக் கலியாணம் நடக்க வேண்டும்! இவையெல்லாம் நினைத்தவுடன் நிறைவேறுகின்ற காரியங்களா என்ன?

ஆனால்...

சில வேளைகளில் சில காரியங்கள் நினைத்திராப் பிரகாரமே நிறைவேறி விடுகின்றனவே! அப்படித்தான் யசோதாவின் கலியாணமும் நடந்தது.

அக்கா இப்படிச் செய்வாள் என்று பிரபாகரன் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை! ஏன் யாருமே நினைத்திருக்கவில்லை!

கடைக்கார முருகேசருடன் யசோதா ஓடிவிட்டாள். இது தான் ஒருவாரமாக ஊரெல்லாம் கதையாக இருந்தது.

யசோதா ஓடவுமில்லை ஊரை விட்டு ஒளியவு மில்லை. தன் இஷ்டத்திற்கு முருகேசரைப் பதிவுத்

திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டாள். இதுதான் நடந்தது!

அம்மா கதறினாள்.

சகோதரர்கள் சிடுசிடுத்தனர்.

பிரபாகரன் பொருமினான்.

எல்லார் மனதிலும் ஒரே கேள்வி. ஏன் இந்தக் கிழவனோடு ஓடினாள். பதினேழு வயது வித்தியாசம். ஏன் இவள் புத்தி இப்படிப் போனது?

அவள் யாருக்கும் பதில் சொல்லவில்லை. தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். ‘வீட்டில் நான் ஒரு சுமை. எனக்கும் இளமைப்பருவம் முடிந்து கொண்டு வருகிறது. என்னை விரும்பி வருகின்ற ஒருவரை ஏற்றுக் கொண்டால் என்ன தப்பு? வெறும் உடலால் வாழ்வது தானா வாழ்க்கை? உயர்ந்த உள்ளத்துடன் ஒருவருக்காக ஒருவர் உள்ளத்தால் வாழ்ந்தால் போதாதா? அவர் இன்னமும் திடகாத்திரமாகத்தானே இருக்கிறார்?’

மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்னர் பிரபாகரன் அவளிடம் சென்றபோது அவள் இதையேதான் சொன்னாள்.

இன்னும் புரியும்படி விளக்கமாகச் சொன்னாள். தம்பி இப்ப நான் ஒரு சுமங்கலி. நான் சந்தோஷமாகத்

தான் இருக்கிறேன். விரைவில் உனக்கு ஒரு மருமகனைப் பெற்றுத் தருகிறேன். தான் நிறைவோடு வாழ்கிறேன் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டினாள்.

அவரோடு நீண்ட நேரம் உரையாடியதில் அவனது மனம் ஓரளவு சமாதானமடைந்தது அக்கா நீ சீரும் சிறப்புடனும் வாழ்ந்தால் எனக்குச் சரிதான் என்று குரல் தளதளக்கக் கூறி விடைபெற்றான் பிரபாகரன்.

அவன் வீட்டிற்குத் திரும்பியபோது அவனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தி காத்திருந்தது.

அவனுக்கு பாமிலா வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்து லிருந்து இன்ரவியூவுக்கு அழைப்பு வந்திருந்தது. இம்முறை அவனுக்கு ஏனோ நம்பிக்கையாக இந்த வேலை கிடைத்துவிடும் என்று உறுதியிருந்தது. அந்த உறுதியுடனும் பாமிலாவின் இன்புள்ளவன்சுடனும் இன்ரவியூவுக்குப் போய்வந்து நியமனக் கடிதத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் பிரபாகரன்

நீணத்திராப் பிரகாரமாக சில காரியங்கள் நிறைவேறி விடுவதுமுண்டு. அது போலவே உறுதியாக நடக்கும் என்று நீணத்திருந்த காரியங்கள் நிறைவேறாமல் போவதுமுண்டு. இப்போது நடந்து விட்டது இரண்டாவது ரகம்!

ஆமாம் பிரபாகரனுக்கு இந்த இன்ரவியூவிலும் தோல்வி தான்! கொம்பனி முதலாளியின் தலையீட்டால் இவனுக்கென்றிருந்த வேலை முதலாளிக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. மனேஜர் அழாக்குறையாக பாமிலாவிடம் கூறினார்.

‘நான் என்ன செய்ய? இன்ரவியூவில் பிரபாகரனுக்குத் தான் அதிக புள்ளி போட்டேன். உண்மையிலேயே அவன் திறமைசாலி. ஆனால் முதலாளியின் அப்புறுவலுக்கு அனுப்பி வைத்த போது அவர் மாற்றி விட்டார்... பெற்றர் லக் நெக் ஸ்ட் ரைம்...’ பாமிலா இதைக் கேட்டு பெருமுச்ச விட்டாள்.

பிரபாகரனைத் தேற்றுவது அவளுக்குப் பெரும்பாடாகி விட்டது. பாமிலா எவ்வளவோ ஆறுதல் சொல்லியும் அவன் சலித்தாக் கொண்டே நின்றான், 'எங்குமே ஊழல் எங்குமே ஊழல்' என்று முனைமுனைத்தான்.

அதிகார பீடத்திலிருப்பவர்கள் முதற் கொண்டு அன்றாடம் காய்ச்சிகள் வரை எல்லோர் மத்தியிலும் ஊழல் நிறைந்து விட்டது. நாடு போகின்ற போக்கில் நாலு காசில்லாமே எதையுமே சாதிக்க முடியாத நிலை வந்துவிட்டது. அவன் பெருமுச்சு விட்டான்.

'கவலைப்படாதீர்கள் பிரபா உங்களுடைய நல்ல மனதை ஆண்டவன் சோதிக்க மாட்டார். கடவுள் கருணையுள்ளவர்.

"கடவுளாவது கத்தரிக்காயாவது," அவன் சீறினான். அவனது ஆத்திரத்தில் உள்ள நியாயம் அவளுக்குப் புரிந்தது. அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை.

பாமிலா.... நான் சொல்கிறேன் என்று தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளாதே... பெண்கள் வேலைக்கு என்று வெளிக்கிட்ட பின்னர் தான் இந்த நிலை. இளைஞர்கள் எல்லாம் நடுத் தெருவில் நிற்க இவளவைகளெல்லாம் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள். இவளுகளால் தான்

இளைஞர்களுக்கு இந்த இழிநிலை... வேலையில்லாத திண்டாட்டம்.

'பிரபா நீங்கள் சொல்லுறது தப்பு, பெண்களுக்கு விடுதலையும், சம உரிமையும் கோரிய புரட்சிக்கவிஞன் பாரதியின் நூற்றாண்டு விழா தமிழ் மக்களால் அகில உலகெங்கும் கொண்டாடப்படுகின்ற இந்த இனிய வேளையிலே இவ்வளவு குதர்க்கமாக பேசுகிறீர்களே... ஆண்கள் எல்லாம் உத்தியோக மோகத்தை விடுத்து விவசாயம் கைத்தொழில் என்று பல்வேறு துறைகளில் இறங்கலாம். ரெயிலரிங் பழகினால் நல்ல வருமானம் இருக்கும்.

பிரபாகரன் சிரித்தான். 'நீ வெறும் புத்தக உலகில் வாழ்கிறாய். நாடு இருக்கிற நிலையில் இதெல்லாம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய்கள். நானும் மூன்று நாலு வருஷம் விவசாயம் செய்து நட்டப் பட்டவன் தான், பெண்களுக்குச் சம உரிமை கொடுப்பதற்கு நான் எதிரானவன்றை. ஆனால் நாட்டு நிலையையும் அனுசரிக்க வேண்டும். ஜப்பானில் உனது கூற்று சரியாயிருக்கலாம்... ஆனால் எமது நாடு முதலில் முன்னேற வேண்டும். பெண்களை அடிமையாக வைத்திருக்கும்படி நான் கூறவில்லையே.'

‘அப்படியானால் உடைமையாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறீர்களா!’ அவள் சீற்றத்துடன் குறுக்கிட்டாள். முதலில் உங்களைச் சுற்றிப் போட்டு இருக்கின்ற சிறிய வட்டத்தை விட்டு வெளியேறுங்கள். பரந்த உலகத்தையும் கண்திறந்து பாருங்கள். சி... ஆயிரம் ஆயிரம் சுப்பிரமணிய பாரதிகள் தோன்றினாலும் இந்த ஆண்களின் சுபாவத்தை மாற்ற முடியாது.

‘பாமிலா...’ அவன் முறைத்தான்.

‘இதுதான் ஆண்களின் கோழைத்தனம்! பெண்களை உங்கள் வலிமையால் அடக்க முயலாதீர்கள். நியாயத்தைச் சொல்வதை ஏன் எதிர்வாதம் என்கிறீர்கள்? பெண்கள் சரிக்குச் சரி கதைக்கக்கூடாது என்று கட்டளையும் போட்டு விடுவீர்கள்.’

இப்பொழுது பிரபாகரனால் பேச முடிய வில்லை. எனினும் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டான்.

‘பிரபா... இந்தக் கதையை விடுங்கள். வீணாக நானும் நீங்களும் ஏன் சண்டையிட்டுக் கொள்ள வேண்டும், உங்களுக்குப் பிடித்தமில்லாத எதையும் நான் செய்ய மாட்டேன். எனக்கு வீட்டில் சும்மா இருக்கப் பொழுது போகவில்லை. அதனால் தான் வேலை

பார்க்கிறேன். முதலில் அப்பாகூட நான் வேலைக்குப் போகிறதை விரும்பவில்லை. ஆசைதீர நகைநட்டு, போதியளவு பணம், வீடுவாசல், சொத்து சுகம் எல்லாம் இருக்கும் போது உனக்கு ஏன் உத்தியோகம் என்று தடுத்தார். நான் தான் பிடிவாதமாக வேலையில் சேர்ந்தேன். அப்பா உடனடியாக எனக்கு கலியானம் செய்து வைக்க விரும்புகிறார். ஆனால் அவர் விரும்புற டொக்டர், இஞ்சினியர், அக்கவுண்டன் அப்புக்காத்து மாப்பிளையளை எடுக்கிறது அவ்வளவு சுலபமில்லை என்கிறதாலதான் இழுபட்டுக் கொண்டு போகுது.' அவள் இதைக் கூறும்போதே அவனது முகம் ஓடிக் கறுத்தது.

ஏன் பிரபா... நான் ஏதாவது தப்பாகச் சொல்லி விட்டேனா என்று கேட்டாள் பாமிலா ஆதங்கத்துடன். 'ஓ நான் அப்பாவின் மனப்போக்கைப் பற்றித் தானே சொன்னேன். அவர் விருப்பப்படி நான் இந்த ஒரு விசயத்தில் மட்டும் நடக்க மாட்டேன். என்னைப் பொறுத்த வரை என் மனதுக்கு பிடித்தவர்தான் முக்கியம், பதவி அந்தஸ்து அல்ல. நான் உங்களைச் சந்தித்த உடனேயே நீங்கள் தான் என் துணைவர் என்று முடிவு செய்து விட்டேன். இது முடிந்த முடிவு. அப்பாவால் மட்டுமல்ல யாராலுமே என் எண்ணத்தை மாற்ற முடியாது. இப்படி பாமிலா ஆணித்தரமாகக்

கூறியபோது அவனுக்குப் பூரிப்பாக இருந்தது. எனினும் எதிர்நோக்க வேண்டிய பிரச்சினைகள் அவனுக்குப் புரிந்தன.

‘எமது விசயம் உன் பெற்றோருக்குத் தெரிந்தால் பூகம்பம்தான்... அப்படித்தானே?

‘ஒரு நாளைக்கு தெரியத்தானே வேண்டும்.’ என்று அவள் சொல்லியபடி அவனோடு நெருங்கிநடந்து வருகையில் தான் அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

எதிரே அவளது அப்பா செல்லத்தம்பி வந்து கொண்டிருந்தார். ஐயையோ இப்போது தான் பேசிக் கொண்டு வந்தோம் அதற்கிடையில் பூகம்பத்தின் ஆரம்ப அறிகுறிகள் தெரிகின்றனவே. இப்போது என்ன செய்வது? என்று பாமிலாவின் மனது பரபரத்தது. அவன் என்ன என்று புரியாமல் குழப்பத்துடன் ‘ஏன் பாமிலா?’ என்று இன்னும் அருகே நெருங்கிக் கேட்கையில் அவனுக்கு மிகவும் அந்தரமாகப் போய் விட்டது.

அவனுக்குக் காலும் ஓடவில்லை, கையும் ஓடவில்லை. சற்றுமுன் துணிச்சலுடன் பிரபாகரனுக்குச் சொன்ன தெரியம் இப்போது எங்கோ போய் ஓடி

ஒளிந்து விட்ட நிலையில் அவளது உடம்பெல்லாம் பதறியது. கை கால் நடுங்கின. அடியெடுத்து வைக்க முடியவில்லை. முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள்.

முகத்தை நிமிர்த்தாமல் அப்பா எதிர்த்திசையில் வந்து கொண்டிருக்கிறார். கொஞ்சம் விலகி பின்னுக்கு வாருங்கள் என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லி விட்டு சற்று விலகி வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள் பாமிலா. அப்பா கடை ஒன்றிற்குள் நுழைந்து விட்டார். அவரைக் காணாதவள் போல நடந்து பஸ் தரிப்பை அடைந்தாள். வீடு சேரும்வரை அவள் மனது அமைதியடையவில்லை. வீட்டிலும் இயந்திரம் போல உடைகளை மாற்றி முகம் கழுவி தேநீர் அருந்தி எல்லாம் மௌனமாக... அவளுக் கேற்பட்ட மௌனக் கலக்கத்தை அம்மா புரிந்து கொண்டாள். ‘ஏன்றி பாமிலா... வந்ததிலிருந்து பார்க்கிறேன் என்னவோ மாதிரி இருக்கிறாய்?’ என்று கேட்டாள்.

ஒன்றுமில்லை அம்மா தலையிடி என்று மழுப்பி விட்ட போதிலும் பாமிலாவின் மனது குழப்பமாக இருந்தது. அப்பா வந்ததும் பூகம்பம் வெடிக்குமோ ‘எடியே பாமிலா... யாரோடை சோடியாக நடந்து வந்தனி?’ என்று காட்டுக் கூச்சல் போடுவாரோ?

‘எப்பவோ ஒருநாளைக்கு அரங்குக்கு வரவேண்டிய விசயம்தானே? அது இன்றாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே! கேட்டால் எல்லாவற்றையும் போட்டு உடைக்க வேண்டியது தான்’ என்று மறுகணம் எண்ணிய போதிலும் அப்பா என்ற பயம் அலையலையாய் எழுந்து பூச்சாண்டி காட்டியது.

வருவது வரட்டும் அவள் எதையும் எதிர்கொள்ளத் தயாரானாள். அப்பா வீட்டுக்கு வந்ததும் முதல் காரியமாக இதைப்பற்றித்தான் துள்ளி விழுவார் - பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்காமல் மனதில் உள்ளதைச் சொல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். அவர் கேட்கப்போகின்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் எப்படி பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று தன்னைத் தயார்ப் படுத்தினாள்.

ஆனால் அவள் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்க வில்லை. வீட்டிற்கு வந்த அப்பா எதுவுமே கேட்க வில்லை. அவள் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

வெறும் உணர்ச்சி மயமாக இன்றுவரை இருந்து விட்ட காதலின் எதிர்காலத் தாக்கங்கள் இப்பொழுது தான் பிரபாகரனுக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. இந்த இனிய காதல், திருமணத்தில் முடியவேண்டுமானால் இன்னும் எத்தனை தடைகளைத் தாண்டியாக வேண்டும்.

பாமிலா வீட்டு எதிர்ப்பு ஒருபுறம், அவனது வீட்டுப் பிரச்சனைகள், மறுபுறம் அவனையே நம்பியிருக்கின்ற இரண்டு தங்கைகள் இரண்டு தம்பிகள்... ஓய்வுபெறப் போகும் தபால்கார தந்தை... நொடிந்து போய் தொய்வு நோயிலே தத்தளிக்கின்ற அம்மா... இத்தனை பேருக்கும் ஒரே ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக அவன். அதுவும் மூன்றாம் பிறை போல தெளிவில்லாமல்... இன்னமும் உத்தியோகமின்றி தெண்டச்சோறு உண்டு கொண்டு இருக்கையில் ஒருகாதல். இது ஒரு கனியப்போகிற பிஞ்சா? 'கலியாணம்' கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

ஆனால் பாமிலாவை மறப்பதென்பது முடியாத காரியமாக அவனுக்குப் பட்டது. பாமிலா இல்லா விட்டால் வாழ்க்கை இல்லை என்பது போல ஒரு வெராக்கியம் அவன் மனதில் இருந்தது. உத்தியோகம், பெற்றோர் 'சகோதரர்கள்' அவர்களது நல்வாழ்வு தினமும் இதே எண்ணங்களோடு இருந்த அவனை இப்போது பாமிலாவின் எண்ணம் ஆக்கிரமித்திருந்தது. அந்த இனிமையான சுகந்தமான நினைப்பு பிற பிரச்சினை களை அவை ஏற்படுத்துகின்ற புழக்கத்தினை அகற்றும் மின்விசிறியாய் அவன் மனதில் தென்றலை வீச வைத்து இருந்தது. ஆனால் என்றோ ஒரு நாள் அது புயலாகத் தான் மாறும். அது பிரபாகரனுக்கு புரியாமலில்லை.

தானும் தன் அக்காவைப் போல் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள உறவுப் பினைப்புகளிலிருந்து விலகி பாமிலாவைக் கைப்பிடித்தால் என்னவென்று மனம் ஓரோர் சமயங்களில் தாளமிட்டாலும் அவ்வெண்ணம் ஏக்கப் பெருமுச்சாய் கரையும்.

யசோதா ஓடிப்போன போது தா தெய் என்று துள்ளிக் குதித்தவர்கள் - அவள் ஓடிப் போனதால் ஒரு சுமை குறைந்து விடடதாக இப்போதெல்லாம் அமைதியடைந்து விட்டார்கள். ஆனால் சுமைதாங்கியாக விளங்கப் போகின்ற அவன் ஓடிப்போய் விட்டால்...

அந்த அதிர்ச்சியிலேயே அம்மா படுத்த படுக்கையாகி விடுவானோ? அப்பா நொடிந்து போவார்.. சகோதரர்கள் ம்... பாவம்....

ஓ... முதலில் உனக்கொரு உத்தியோகத்தைத் தேடு! வெட்காமயில்லை - மனதிலிருந்தே கண்டனங்கள்.

பாமிலா தனது வீட்டின் எரிமலைகளை வார்த்தைகளில் வடிக்கமுடியாமல் விம்மி விம்மி மறுமுறை அவனைச் சந்தித்து கூறிய போது அவனது மனம் துடித்தது. 'பறந்து போய் விடலாமா? என்று இனைப்பறவை கேட்ட ஆலோசனை அவனது எண்ணத்திற்கு எண்ணேய் ஊற்றி விசுவரூபமெடுக்க வைத்தது.

அபிமான பாரதிராஜாவின் படங்களின் முடிவையே தன் கதைக்கும் முடிவாக்க பிரபாகரன் எண்ணிய போதிலும் அவை அரங்கேற முடியாமல் 'சுருதி பேதம்' ஆகிவிடுமோ என்று பாலசந்தர் படமுடிவுகள் பயமுறுத்தின.

வீட்டுப் பிரச்சனைகளைக் கூறிய பாமிலா எது எப்படியோ உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழ முடியாது என்றும் கூறினாள். பாமிலாவின் மனதிலும் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அப்பா ஒரேயடியாக அவள் விருப்பத்தை நிராகரித்ததை

அவளால் தாங்க முடியவில்லை. எனினும் பிடிவாதமாக நின்று தன் மனதைக் கவர்ந்தவனைக் கைப் பிடித்தே தீருவது என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டாள்.

ஓருவாரம் கழிய முன்னரே அவள் எண்ணத்தை அடியோடு முறியடிக்கும் முகமாக செல்லத்தம்பி முயற்சிகளில் இறங்கினார்.

அன்று சனிக்கிழமை அலுவலகத்திற்குப் போக வேண்டியதில்லை. ‘மீன்குஞ்சுகள்’ சிறுக்கைத் தொகுதியை ஹோலில் அமர்ந்திருந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள் பாமிலா. திடீரென்று செல்லத் தம்பி அவளேதிரே வந்தமர்ந்து கொண்டார். பாமிலாவின் நெஞ்சம் இனம்புரியாமல் படபடத்தது, இப்படி அப்பா அவளேதிரிலே வந்திருக்கிறார் என்றால் ஏதாவது க்கைத்தக்கப் போகிறார் என்று அர்த்தம். கூடவே தேநீரும் கையுமாக வந்த அம்மாவும் தேநீர்க் கோப்பையைக் கொடுத்துவிட்டு அவளருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

பிள்ளை... உனக்கொரு சாதகம் பொருந்தி வந்திருக்கு... யாப்பிள்ளை திருகோணமலையில் உதவி வைத்தியராக இருக்கிறார்... நல்ல பொடியன்... குடி சிகரட் ஒண்டும் கிடையாதாம்...

அம்மா சொல்லி முடிக்கவில்லை. பாமிலா அதிர்ந்து போய் அம்மாவை சீற்றத்துடன் நிமிர்ந்து நோக்கினாள். ஆத்திரத்தில் நெற்றி சுருங்கி நாடி துடித்தது.

'நான் ஓம் சொல்லிப் போட்டன்'. இது அப்பா, அவளால் பேச முடியவில்லை.

'என்ன பிள்ளை பேசாமலிருக்கிறாய்?' அவளது மௌனத்தைப் பார்த்து அம்மா விடுத்துக் கேட்டதும் பாமிலாவுக்கு 'கள்' என்று பத்திக் கொண்டு வந்தது. அப்பா அடித்துச் சொன்னது அவளை நிலைகுலைய வைத்திருந்தது. என்ன செய்வதென்ற திகைப்பிலும் கலக்கத்திலும் விழிகள் இணைந்து பிரிந்து அந்தப் படபடப்பினிடையே நீர்த்துளிகள் ஈரமாய் ஓட்டி கன்னத்தை நனைத்தன.

அந்த வேதனையிலும் தன்னை திடப்படுத்திக் கொண்டு என்னைக் கேளாமல் ஏன் 'ஓம்' சொன்னீர்கள்? 'பிரபாகரனைத் தவிர வேறு யாரையும் அவன் டாக்டரோ அல்லது அதிலும் பெரிய உத்தியோகமென்டாலும் நான் மாட்டன்' என்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டு டக்கென்று எழுந்து உள்ளே செல்ல முயன்றாள் பாமிலா.

அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை. அப்பாவின் குரல் ஆவேசமாக ஒலித்தது. அந்தப் பிரபாகரனைச்

செய்ய ஒரு நாளும் விடமாட்டன். வேலைவெட்டி யில்லாத பயல்... போதாக் குறைக்கு எங்கட கலியான வீடு. செத்த வீடுகளிலை சமையல் செய்து சபைநடத்தின அடிமைச் சாதியிலை பிறந்தவன்... சீ.... வெட்கக்கேடு...

'நிப்பாட்டுங்க அப்பா. நீங்கள் எந்த யுகத்தில் இருக்கிறீங்க? சாதி பார்க்க உங்களுக்கு வெட்க மாயில்லை. நாங்களே அடிமைப்பட்டிருக்கிற இந்த வேளையிலை நாங்கள் எங்களுக்குள்ளேயே சாதி பார்த்துக் கொண்டு பிரிஞ்சு நின்றால் எங்கட தமிழினம் அழிஞ்சே போகும். பாரதிக்கு நூற்றாண்டு கொண்டாடுகிற இந்த வேளையில சாதிமாறிக் கட்டுறது புரட்சி அப்பா... அவள் குட்டிப் பிரசங்கம் செய்து முடித்தாள்.

அப்பாவும் அம்மாவும் வாயடைத்துப் போய் நின்றார்கள். அவள் மேலும் தொடர்ந்தாள்.

'உத்தியோகம் இல்லாததற்கு வெட்கப்பட வேண்டியதில்லை. இது என்னுடைய பிரபாவுக்கு மட்டுமுள்ள பிரச்சனையல்ல நாடளவியுள்ள பிரச்சனை. காசு பணமும் செல்வாக்குமுள்ளவன் தப்பிக்கொள்கிறான். இயலாதவன் தொடர்ந்து தூண்டில் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். எப்பவாவது ஒரு மீன் சின்ன மீனாவது சிக்கத்தான் செய்யும். கூடிய கெதியில் பிரபாவுக்கு ஒரு சின்ன வேலையெண்டாலும் கிடைக்கும். எனக்கும் உத்தியோகம் இருக்கிறபடியால் நாம்

சந்தோசமாக வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு.

அப்பாவுக்கு இப்போது சீற்றம் ஏற்பட்டது. 'பாமிலா உனக்கும் நான் குறித்த மாப்பிள்ளைக்கும் தான் திருமணம். அதுவரை நீ வீட்டை விட்டு வெளியே போகக் கூடாது....' என்று கர்ஜித்தார். கோபத்தில் அவர் கண்கள் சிவந்திருந்தன.

அப்பா இது அநியாயம்... அதர்மம், இது பால்ய திருமணத்திலும் பார்க்க அநீதியானது.

'பொத்தடி வாய்' அவள் கண்ணத்தை அவர் கைகள் பதம் பார்த்தன. அம்மா இடையே புகுந்தாள். பாமிலா அதிர்ந்துபோய் நின்றாள். பின்னர் ஒடிச்சென்று கட்டிலில் வீழ்ந்து கண்ணீரில் மிதந்தாள்.

விம்மலும் அழுகையுமாய், கண்ணீரும் பெரு முச்சுமாய், நீண்டநேரம் தலையணையில் முகம் புதைத்திருந்தவள் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக எழுந்து பேப்பரும், பேனாவும் எடுத்தாள். சகல பிரச்சனைகள் பற்றியும் கடிதத்தில் வரைந்தாள். இறுதியாக தன் முடிவையும் பிரபாகரனுக்கு ஆணித்தர மாகத் தெரிவித்தாள்.

...பிரபா இந்த நிலையில் நாமாகப் பதிவுத்திருமணம் செய்துகொண்டு வேறு இடத்திற்கு போய் வாழ வழி

தேடுவதைத் தவிர வேறு வழி எனக்குப் புரியவில்லை எனது சேமிப்பு சுமார் மூவாயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது. நானாக வாங்கிய சங்கிலி இருக்கிறது. அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை கொடிகாமம் ரயில் நிலையத்தில் உங்களுக்காக காத்திருப்பேன். நீங்கள் எப்படியும் உங்கள் உடுப்பு முதலானவற்றுடன் வந்துவிடுங்கள். நீங்கள் வராவிட்டால் அதே ரயிலில் வீழ்ந்து சாவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எனது வீட்டிற்கு கடிதம் போடாதீர்கள். வீட்டுக்கு வந்து என்னைச் சந்திக்கவும் முயலாதீர்கள்.

உங்கள்
பாயிலா

அடுத்த வீட்டுப் பையன் மூலம் கடிதத்தை தபாலில் சேர்த்தபின் தான் அமைதியானாள்.

எப் மித்துவிட்ட போதும் படுக்கையிலிருந்து எழாமல் விடவை எதிர்பார்த்துக் கிடந்தாள் பாமிலா அவளது வாழ்வின் திருப்புமுனைக்கும், இரவு விடிவதற்கும் இன்னும் சில மணித்தியாலங்கள் தான் இருந்தன. அதனால்தானோ என்னவோ அவளால் அந்த இரவில் முழுமையாக உறங்க முடியவில்லை. ஓடிப்போவது என்று உறுதியான முடிவெடுத்து விட்டாலும் கூட பிறந்ததுமுதல் அன்பொழுக வளர்த்த பெற்றோரைப் பிரிந்துபோகப் போகிறோம் என்றதும் அவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. அடிக்கடி கண்கள் உடைந்து பெருக்கெடுத்தன.

தொலைவில் சேவல் கூவியது. எழுந்து பூனைபோல் நகர்ந்து அவசரம் அவசரமாக காலைக் கடன்களை முடித்தாள். அன்புள்ள அப்பா, அம்மா அறிவது என்று ஆரம்பித்து தான் எடுத்துக்கொண்ட முடிவைப்பற்றி சுருக்கமாக முதல்நாள் இரவு எழுதிவைத்த கடிதத்தை பெற்றோரின் கண்கள் படும் இடமாக வைத்தாள்.

உடைகள், பாங் பாஸ் புத்தகம் முதலானவற்றை உள்ளடக்கிய சூட்கேசை மெதுவாக எடுத்துக்கொண்டு வாசல் கதவைத் தாண்டினாள்.

வேதனையை நெஞ்சில் சுமக்க முடியாமல் சுமந்தபடி முற்றத்தில் காலடிபதித்து முன் கேற்றைத் தாண்டி தெருவில் இறங்கினாள். அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் யாராவது வருவார்களோ, தன்னைக் கண்டு விடுவார்களோ? திட்டம் எல்லாம் தவிடு பொடியாகி விடுமோ என்றெல்லாம் பயந்தாள். தான் செய்கிற காரியம் சரியானதா என்ற கேள்வியை மனதில் எழுப்பி விடைகாண முடியாமல் தவித்தாள். மார்கழிமாத அதிகாலைப் பணிக்குளிரின் தாக்கம் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

ரயில் நிலையத்திற்கு வந்ததும் பிரபாகரனை அவளது கண்கள் தேடின. காணவில்லை.

அவர் ஏன் வரவில்லை...? ஒருவேளை வராமலே விட்டுவிடுவாரோ? ஹம்... என் பிரபா என்னை ஒருபோதும் ஏமாற்ற மாட்டார். இப்படி அவளது எண்ணங்கள் சிறகடித்தன. கூடவே தெரிந்தவர்கள் எவராவது வந்துவிடுவார்களோ என்றும் பயந்தாள்.

ரயில் வருவதற்கு இன்னும் சில நிமிடங்கள் தான் இருந்தன. பிரபாகரன் இன்னமும் வரவில்லை. அதனால்

தாங்க முடியாத ஏமாற்றமும் வேதனையும், படபடப்பும் அவளுள் பிரசவித்துக் கொண்டிருந்தன. எதுவுமே புரியாமல் என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ரயில் வருவதற்கு அறிகுறியாக மணி அடித்தது. அவன் வரவில்லை. அவளுள் ஒரு சிலிர்ப்பு! கோபம், ஏமாற்றம் விரக்தி அனைத்தும் ஒன்றினைந்து 'ஓ செத்துத் தொலைப்போமா? கல்லாக இருந்தவர் கதறிக் கதறி அழட்டும்... இதே ரயிலில் வீழ்ந்து தற்கொலை செய்யவேண்டியது தான்...' அவள் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டாள்.

அதோ தொலைவில் ரயில் வந்து கொண்டு இருக்கிறது. அருகே நெருங்கும்போது குதித்துவிட வேண்டியதுதான், அவளது சிந்தனை உறுதியாகிக் கொண்டே வர கண்களை இறுகழுட எண்ணியபோது தொலைவில் பிரபாகரன் வியர்க்க விறுவிறுக்க ஓடிவருவது தெரிந்தது.

அந்த ஒரே கணத்தில் அவள் ஆனந்த உலகில் மிதந்தாள். அவன் அருகே வந்ததும் அவள் பிரபா பிரபா என்று குதூகலித்தாள். அவளது தவிப்பைப் புரிந்து கொண்டு அவனும் ஆறுதலாக அவள் கைகளைப் பற்றினான்.

ரயில் மேடைக்கு வந்துவிட்டது. ஏறினார்கள். அருகருகே அமர இடம் கிடைத்ததால் இன்னுமொருபடி மகிழ்ந்தனர்.

‘நீங்கள் வராமல் விட்டு விடுவீர்களோ என்று பயந்துவிட்டேன்... வியர்வைத்துளிகளைத் துடைத்த படியே கூறினாள் பாமிலா. ‘வராமல் விட்டிருந்தால் செத்தேயிருப்பேன்.’

‘அதுதான் வந்தே விட்டேனே...’ அவன் குறும்பாக அவளை நோக்கிச் சிரித்தான். பின்னர் தாமதத்திற்குரிய காரணத்தையும் கூறி மன்னிப்பும் கோரினான்.

வீட்டு நினைவு வந்தது. அவளது கண்கள் கலங்கின, அவன் ஆறுதல் கூறினான். ‘அடி அசடே! நான்தான் காலமெல்லாம் உன்னருகே இருக்கப் போகிறேனே. ஏன் கலங்குகிறாய்?’

அவனது ஆறுதல் வார்த்தைகள் அவளுக்கு உச்சிகுளிர் வைத்தது. அப்படியே அவன் மீது பற்றிப்படர வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. ஆனால் சுற்றுப்புறம் தடைபோட்டது. அந்தப் பிரயாணம் முடியும் வரை மிக இனிமையாக இருந்தது. இருவரும் தமது அடுத்த நடவடிக்கைகள் பற்றி கலந்துரையாடினார்கள்.

முதலில் ஹோட்டலில் அறை எடுத்துத் தங்குவது பின்னர் வேலை தேடுவது குறைந்தபட்சம் ஒரு புடைவைக் கடையிலோ அல்லது மளிகைக்கடையிலோ சரி!

அவனுக்கும் வீட்டு நினைவு வந்தது. கண்கள் பனித்தன. இப்போது அவள் தேற்றினாள்.

திட்டமிட்டபடி ஹோட்டலில் அறை எடுத்தார்கள். தினசரி வாடகை ரூபா இருபத்தியைந்து, கட்டுப்படியாகாது. சீக்கிரமே வேலைதேடிக் கொள்ள வேண்டும். ஒரு சிறிய வீடாகவோ, அனெக்ஸாகவோ பார்த்துக் குடியேற வேண்டும். சமையல் பாத்திரங்கள், கதிரை மேசை கட்டில் இப்படி அவசியமானவற்றை வாங்க வேண்டும்! இருவரும் கலந்து உரையாடி முடிவெடுத்தார்கள்.

பிரயாணக்களை தீர குளித்தார்கள், சாப்பிட்டார்கள். குட்டித் தூக்கம் போட்டார்கள். கண்விழித்தபோது மாலையாகி விட்டது. தேநீர் அருந்தினார்கள். இருவருக்குமே வீட்டு நினைப்பு வந்தது. நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்வது போலிருந்தது.

வெளியே சென்று உலாவி விட்டு வந்தால் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும் என்று சொன்னான். பாமிலாவும் ஆமோதித்தாள். அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் கடற்கரையில் இருந்தார்கள்.

கடற்காற்று உடலுக்கு இதமாக இருந்தது. செவ்வானத்தே கதிரவன் மறைந்து கொண்டிருந்தான். அந்த ரம்மியமான காட்சியை ரசித்தவாறு பிரபாகரனும் பாமிலாவும் கடற்கரை மண்ணில் கால் பதித்து ஜோடியாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சொர்க்கம் தெரிந்தது. மெதுவாக அவளது கைகளைப் பற்றி உள்ளங்கையை ஜாடையாக விஷமத்துடன் கிள்ளினான் பிரபாகரன். பாமிலாவின் முகத்தில் செம்மை படர்ந்தது. மெதுவாகக் கைகளை விடுவித்துக் கொண்டு இதழ்களைக் கடித்தாள். ஒரு சாம்ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றி விட்டது போன்று மகிழ்ச்சி அவனது நெஞ்சை நிறைத்தது.

கடற்கரையை நெருங்கி வந்தார்கள். அலைகள் கால்களைத் தழுவிச் சென்று மீண்டும் தழுவி....

செவ்வானத்தில் நிலா எழுந்துவந்தது. கூடவே சில் என்ற கூதல் காற்று! மனமெங்கும் ஒரு இனம்புரியாத குதாகலம்! பாமிலாவை அருகே இழுத்து அவள் இடையை அணைத்தான் பிரபாகரன்.

'நீங்க சுத்த மோசம்...' அவள் செல்லமாக விலகிக் கொண்டாள். எல்லாம் கலியாணத்திற்கு அப்புறம்...

அப்படியானால் இப்போதே கலியாணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம். அவன் குறும்பாகச் சிரித்தான்.

நாளைவரை பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் நாளைக்கே
ரிஜிஸ்டர் மாஜ் செய்துகொள்வோம்.

மௌனமாக நடந்துவந்து ஒரு வள்ளத்தின் ஓரம்
அமர்ந்து கொண்டார்கள். கடற்கரையில் சனக்கூட்டம்
குறைந்து விட்டது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக
சிலர் ஜோடியாக தங்களை மறந்த நிலையில்
அமர்ந்திருந்தார்கள். வெளிச்ச வீட்டு முனையில்
மீனவர்கள் கடலுக்குப் போகத் தயாராகிக் கொண்டு
இருந்தார்கள். நிலா வெளிச்சத்தில் தேவாலயத்தின் முன்
தென்னை மரங்கள் ஆடி அசைவது மிக அழகாகக்
காட்சியளித்தது.

உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழந்திருந்த பிரபாகரனின்
உள்ளம் கட்டுக்கடங்காமல் தாளம் போடத்
தொடங்கியது, அவனது இதய ராகங்கள், அவளது
உணர்ச்சி நரம்புகளையும் மீட்டவே செய்தாலும்
அதையும் மீறி ஒரு கட்டுப்பாடு அவள் மனதில்
எழுந்தது.

ஞ ரவு உணவுக்குப்பின் அவள் அசதியாக இருப்பதாகக் கூறி உறங்கத் தயாரானாள். பிரபாகரன் விடவில்லை. ‘பாமிலா இது நமக்கு முதலிரவு... முதலிரவில் போய் யாராவது உறங்குவார்களா?’ என்று அவளை வம்புக்கிழுத்தான்.

‘நெவர்’ என்றாள் பாமிலா ஆணித்தரமாக!

‘ஏன்?’

நாளையிரவுதான் நமக்கு முதலிரவு. திருமணப் பதிவை முடித்துக்கொண்டு அப்புறம்... பிளீஸ் பிரபா! இப்போது என்னைக் கட்டாயப்படுத்தீர்கள்... இது கிணற்று நீர் ஆற்று வெள்ளம் கொண்டு போய்விடாது. இன்று மட்டும் பொறுங்கள். நாளையிரவு...

நாளையிரவு? பிரபாகரன் விழித்தான்.

அவள் நாணத்தோடு சிரித்தாள். ‘நான் மலராவேன், நீங்கள் வண்டாகுங்கள்.’

‘நாளைவரை பொறுமை இல்லை.’

‘இன்றைக்கு நான் மாட்டேன்’ அவள் மீண்டும் அடித்துக் கூறியதும், அவன் முகத்தை உம் என்று வைத்துக் கொண்டான்.

‘ஏன் என்னிலை நம்பிக்கையில்லையோ?’

‘ஏன் பிரபா இப்படிக் கேட்கிறீங்க? உங்களில் நம்பிக்கையில்லாமலா இவ்வளவு தூரம் எல்லாத்தையும் துறந்திட்டு வந்திருக்கிறேன். பாமிலாவின் கண்கள் பனித்தன.

அவன் இப்பொழுதும் முகத்தைக் கோபமாக வைத்திருந்தான். ‘அப்படியென்றால் என் விருப்பப்படி நட’ வார்த்தைகளிலும் சூடு தெரிந்தது.

அவளுக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. ஒருகணம் சிரித்தாள்.

‘பாமிலா... நீ புதுமையான பெண்ணாக இருக்கிறாய்; இவ்வளவு தூரம் ஓடிவந்த பின்னரும் குழந்தைபோல்... அடம்பிடிக்கிறாயே!’

‘இனிமேல் நான் உங்கள் குழந்தைதானே? இனி மேல் எனக்கு எல்லாமே நீங்கள் தான். அம்மா, அப்பா, அண்ணா, உறவு சுற்றம் ஏன் உலகமே நீங்கள் தானே! ஆனாலும் ஒரு அற்ப ஆசை! சட்டப்படி கலியாணமான பின்....’

'பழையபடி வேதாளம் முருங்க மரத்தில் ஏறுகிறதே. பாமிலா குட்டி' அந்த உருக்கமான அழைப்பில் அவனருகே வந்தாள் பாமிலா. அருகே அமர்ந்து கொண்டு அந்த அன்புருவத்தை நோக்கினாள் ஏனோ அவளது கண்கள் பனித்தன.

இது ஆனந்தக்கண்ணீர்!....

அவளது விழியோரத்தில் துளிர்த்து நின்ற கண்ணீரை மெதுவாகத் துடைத்தபடி அவளை மெதுவாக அணைத்துக் கொண்டான் பிரபாகரன்.

அந்த பாசம் மிகுந்த அணைப்பின் ஆதாரத்தில் பாமிலா அவன்மீது கொடியெனப் படந்தாள்.

அவன் சொக்கிப்போய் அவளைக் குறுகுறு எனப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் படிப்படியாகத் தன்னை இழக்க ஆரம்பித்தாள். அவன் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவள் சிறிது வெட்கப்பட்டு அவனது அந்தப் பார்வையைத் தாங்கமுடியாமல் தலைகுனிந்தாள்.

'என்ன பாமிலா?' என்றபடியே அவள் கைகளைப் பற்றி விரல்களைச் சொடுக்கினான். பிரபாகரன்,

உள்ளங்கை வியர்த்திருந்தது; சிறிது நிமிர்ந்து அவளது முதுகைத் தட்டினான். அவள் செல்லமாகச் சினுங்கினாள். அவன் மன்மதனாகி அவளைப் பின்புறமாக அணைத்தான்.

பிரபாகரனின் இதழ்கள் அவளது செம்மஞ்சள் கழுத்தில் புதைந்து மெதுவாக கீழே ஊர்ந்தன. அவனது கைகள் குறுகுறுவென்று அவளது மென்மையான அழகுறுப்புகளில் பரவிப் படர்ந்தபோது அவள் அளவற்ற நாணத்தோடு உடல் புல்லரிக்க வளைந்து சரிந்தாள்.

அவள் இப்போது தன்னிலை மறந்து ‘பிரபா.... பிரபா....’ என்று முனங்கினாள்.

அந்த நெருக்கம் உலகை மறக்கச் செய்து வேகமாய், சொர்க்கமாய் நீடித்து பெருமுச்சுகளும், உப்புக் கரிப்புமாய் சோர்ந்து...

இருவரும் எல்லையில்லா ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினார்கள். இப்போது இந்தச் சம்பவம் அவள் மனதை உறுத்தவில்லை. இந்த இன்பம் வாழ்க்கை முழுவதும், இரவும் பகலுமாய் தொடரப்போகிறதே என்பதை நினைக்கையில் அவளுக்கு ஆத்மதிருப்தி ஏற்பட்டது. தேனிலவு இரவாக முதல் இரவாக

ஆகிவிட்ட அந்த இரவில் அயர்ச்சியை மறந்து அன்பொழுகப் பேசி மீண்டும் சங்கமமாகி.... இரவு விடியாமலிருந்தால் நன்று என்று எண்ணி உவகை கொண்டு....

காலத்தின் வேகம் அவர்களுக்காகத் தன்னைக் குறைத்துக் கொள்ளவா போகிறது? விடிந்து வருவதை ஒலியெழுப்பும் பறவைகள் அறிவித்தன. விடிந்து வரும் பொழுதில் பாமிலா கண்விழித்த போது பிரபாகரன் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். எழுந்து குளியறைக்குப் போக வேண்டும் போல அவளுக்குத் தோன்றினாலும் அயர்ச்சி அவ்வெண்ணத்தைப் பின்போட வைத்தது. அவளது மூட்டுகள் எல்லாம் பூட்டுப் பூட்டாக வலியெடுத்தன.

அவனது கைகளும், இதழ்களும் ஓட்டி உறவாடிய இடங்களெல்லாம் நோவெடுத்தாலும் அதையெல்லாம் மீறி அந்த நினைப்புகள் உடலைச் சிலிர்ப்பாக்க அவனையே - அவன் உறங்கும் அழகையே நீண்ட நேரமாகக் கண்குளிரப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் பாமிலா.

அவள் எழுந்து குளித்து உடைமாற்றி தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து அவனை எழுப்பினாள். விழித்த கண்களுக்கு அவள் தேவதையாய் காட்சி

யளித்தாள். பட்டென்று இரவு நிகழ்ச்சிகள் நினைவலை யில் மிதந்துவர அப்படியே அவளை இமுத்தணைத்து முத்தமிட்டான்.

‘போதும.... போதும இன்று செய்து முடிக்க வேண்டிய வேலைகள் நிறைய இருக்கிறது. சீக்கிரம் எழும்பிக் குளியுங்கள் என்ற பாமிலா, அவன் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து உணவருந்திய பின் செய்ய வேண்டியவற்றை ஒவ்வொன்றாக நினைவுட்டினாள்.

திருமணப்பதிவு... வீடுதேடும் படலம் ஒவ்வொன்றாக அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். அவனும் அவள் கூற்றை ஏற்று துரித நடவடிக்கைகளில் இறங்கினான்.

முதலில் வீடுபார்க்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்த ஹோட்டல் கட்டணங்கள் நம்மை விழுங்கிவிடும் என்றாள் பாமிலா குறும்பாக. ‘இப்பொழுதே புறப்படுகிறேன் தேவி... வரும்போது நல்ல முடிவுடன் வீடு, வேலையெல்லாம் தேடிக் கொண்டு வருவேன் என்றான் பிரபாகரன்.

‘அதிகம் தாமதிக்காதீர்கள். மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கு உங்களை எதிர்பார்த்திருப்பேன் அதுவரை தூங்க வேண்டும்’ என்றாள் பாமிலா.

'நன்றாகத் தூங்கு. அப்புறம் இன்றிரவும் கண்விழிக்க வேண்டும் அல்லவா?' என்று கண்களைச் சிமிட்டி எண்ணத்தைத் தூண்டி விட்டுப் புறப்பட்டான் பிரபாகரன்.

அவன் போனபின் சிறிது நேரம் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தவள் அப்படியே தூங்கி விட்டாள். பாமிலா மறுபடியும் கண்விழித்த போது இரண்டு மணியாகி விட்டிருந்தது. ஓ இவ்வளவு நேரம் தூங்கி விட்டேனா? என்று வியந்தவள் பிரபாகரனை நினைத்துக் கொண்டாள். அவர் ஏன் இன்னமும் வரவில்லை என்று எண்ணினாள். புரியவில்லை.

பசி எடுத்தது. எனினும் அவனுக்காகக் காத்து இருந்தாள். நேரம் ஓடியது. அவன் வரவில்லை. மாலையானது. வரவில்லை. மாலை மங்கி இரவானது. இன்னும் வரவில்லை. நேரம் இரவு ஒன்பதாகி விட்டது. பிரபாகரன் இன்னும் இல்லை, காத்திருந்தாள், வரவில்லை, கண்விழித்துக் கலக்கத்துடன் காத்து இருந்தாள். அவன் வரவேயில்லை!

பிரபாகரன் வராததால் பாமிலாவுக்கு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. மனம் கலங்கி, லேசாய் மனதில் பயம் வர...’ ‘ஓ அவருக்கு ஏதாவது ஆகியிருக்குமோ...? ஆக்சிடென்ற் அப்படி ஏதாவது - அதற்கு மேலும் விபரீதமாக நினைத்துப் பார்க்க அவளால் முடிய வில்லை. நாவரண்டு, நெஞ்சை அடைத்தது. குளிரான இரவிலும் வியர்த்தது.

மறுநாள் விடிந்தும் பிரபாகரன் அங்கு வர வில்லை, பழக்கமில்லாத ஊரில், ஹோட்டலில் தங்கியிருக்கும் இந்த நிலையில் யாரிடம் கேட்பது? எப்படிக் கேட்பது?

மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, ஹோட்டல் மனேஜருடன் பேசினாள். அவர் அவளை அனுதாபத் துடன் பார்த்தார். “உங்களுக்குத் திருமணம் ஆக வில்லையா?” என்று கேட்டார். சங்கடமான கேள்வி யானாலும் பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்தது பாமிலாவுக்கு. ‘இல்லை’ என்று அவளது பதிலில் அவருக்கு ஏதோ புரிவது போலிருந்தது. அவளை அதிக அனுதாபத்துடன் நோக்கினார்.

மனேஜர் போனவுடன் அவளது மனதில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. 'ஓருவேளை பிரபாகரன் என்னை ஏமாற்றி விட்டு...' அதற்கு மேல் அவளால் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. உள்ளக் குழறவில் இதயம் துடிப்பது அவள் காதுக்குக் கேட்டது.

சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. வாசிக்கவும் முடிய வில்லை. மனேஜரின் தகவலுக்காகக் காத்திருந்தாள். பொலிஸ் நிலையத்திற்கும் வைத்தியசாலைக்கும் ரெவிபோன் செய்து விசாரித்து விட்டு வந்த மனேஜரின் முகம் மூட்டமாக இருந்தது.

"உன் பிரபாவைப் பற்றி எதுவித தகவலும் இல்லை - அவன் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடியிருக்க வேண்டும் - ஆன்களின் பசப்பு வார்த்தைகளைக் கொண்டு அவர்களை எடை போட முடியாதம்மா - அவனது நோக்கம் உன் உடலே தவிர உள்ளமில்லை - உன்மையிலேயே உன்னை விரும்பியிருந்தால் இப்படி நட்டாற்றில் தனியே தத்தளிக்க விட்டு விட்டு ஓடியிருப்பானா?"

அவர் சொல்லச் சொல்ல அவளது இதயமே வெடித்து விடும் போலிருந்தது. வீட்டுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுக்கத் தேவைப்படலாம் என்று இரண்டாயிரம் ரூபாவை கொண்டு சென்றாரே ஓருவேளை - ஒரு வேளை - ஆத்திரமும் துயரமும் ஒருங்கே அவளை ஆக்கிரமித்தது.

மனேஜரின் ஆலோசனைப்படி மேலும் இரண்டு நாள் தங்கி அவன் வருவானா என்று பார்த்திருந்தாள். இரண்டு நாட்கள் கடந்த பின்னும் பிரபாகரன் வரவில்லை.

மறுநாள் காலை ஹோட்டல் றாமைக் காலி செய்வது என்று முடிவுக்கு வந்தாள் பாமிலா. மனேஜரிடம் கூறிய போது, “நீ எங்கே பிறந்த வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகப்போகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

‘அங்கே எப்படிப் போவது?... எந்த முகத்துடன் போவது?...’ அவளுள் ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் எழுந்தன.

“என்னம்மா யோசிக்கிறாய்?”

பாமிலா பேசாமல் கண்கலங்கி நின்றாள். நீர் துளிகள் கண்ணத்தில் வழிந்தோடின.

“நீ இங்கேயே இரு... இதே ஹோட்டலில் காஷியராக வேலை செய்யலாம்” மனேஜர் பரிவுடன் கூறுகையில் அவளுக்குப் புல்லரித்தது. மனித உருவில் பல தெய்வங்கள் இருப்பதை உணர்ந்தாள். அதை நேரே தரிசிக்கின்ற இந்த வேளையில் மனித ரூபத்தில் நடமாடும் சில மிருகங்களையும் எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள். ‘பிரகாரன் இவ்வளவு கேவலமான ஒரு மிருகமா...?’ நம்பவும் முடியவில்லை, தாங்கிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை அவளால்.

தெய்வம் என்று நினைத்திருந்தது வெறும் மிருகம் என்று தெரியவருகின்ற போது...

நான் அவசரப்பட்டு விட்டேன்...! ஓ... அவசரப் பட்டுவிட்டேன்!! அன்பைச் சொரிகின்ற அம்மா, செல்லம் பொழிகின்ற அப்பா, ஆருயிர் அண்ணா - எல்லோரும் மனதில் வந்து போனார்கள், 'அப்பா பேசிவந்த அந்தஸ்துள்ள மாப்பிள்ளைகள்... ஓ... அவர்கள் இவனிலும் பார்க்க பல மடங்கு நல்லவர்களாக இருந்திருக்கலாம்... ம... அவசரப்பட்டு விட்டேன். புனிதமான பெண்மையை - கன்னித் தன்மையைப் பறிகொடுத்ததோடு எதிர்காலத்தையும், காலடியில் காத்திருந்த நல் வாழ்வையும் பாழித்து விட்டேனே!"

கார்... வீடு வாசல்... நகை நட்டுகள்... குளிர்சாதனப் பெட்டி, டை.வி., பிரிட்ஜ், ஃபான்... தயாராக இருக்கும் உல்லாச வாழ்க்கை - அத்தனையையும் உதறிவிட்டு உயிருக்குயிரானவனின் அன்புதான் பெரிசு என்று ஒடிவர...

'ஓ... நான் இனி வாழ்ந்தென்ன பிரயோசனம்? நான் சாகவேண்டியவள்... வாழக் கூடாதவள்...' அவளது சிந்தனைகள் சிறகடித்துச் சென்ற கொண்டிருந்த போது கதவு தட்டப் பட்டது.

'பிரபாகரனோ?' - நினைக்கையிலேயே உள்ளம் எல்லாம் சிலிர்த்தது. ஆவலோடு எழுந்து கதவைத் திறந்தாள். ஏமாற்றம்!

மனேஜர் தான் வந்திருந்தார் வேறு மனிதராக. குடித்து விட்டு வந்திருக்க வேண்டும்! கையில் புகைந்து கொண்டிருக்கும் சிகரெட்! கண்களில் காம வெறி! உள்ளினார். அவள் பயந்து கொண்டிருக்கையிலேயே கதவைத் தாளிட்டார். அவள் உஷாராணாள். எனினும் அந்த காமவெறியனின் முரட்டுப் பிடிகளிலிருந்து விடுபடுவது பெரும்பாடாக இருந்தது. தனது பலம் கொண்ட மட்டும் எதிர்த்துத் தள்ளி அவனை நிலத்தில் வீழ்த்தி விட்டு அறையைத் திறந்து கொண்டு அலங்கோலமான நிலயில் ஓடினாள் பாமிலா!

ஓ! ஆண்களில் மனிதர்களே இல்லையா? எல்லாருமே மிருகங்கள்தானா? தெய்வம் என்று போற்றி அதிக நேரம் ஆகவில்லை. அதற்கிடையில்!

பாமிலா ஓடினாள்! 'சீ எனக்கு இதுவும் வேண்டும்! இன்னமும் வேண்டும். இனிமேல் நான் வாழ்ந்து என்ன பிரயோஜனம்? சாவது தான் மேல்! அந்த இரவில் ஆற்றங்கரை நோக்கி ஓடினாள்.

மாரி வெள்ளம் ஆற்றில் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவள் துணிந்து விட்டாள்! சாகத் துணிந்து விட்டாள்! பாலத்தில் ஏறி நடுவரை ஓடினாள்!

இனிக் குதிப்பது தான் தாமதம்! கண்களை மூடிக் கொண்டாள். கடைசிமுறையாக அம்மா அப்பாவையும் அண்ணாவையும் வஞ்சித்து விட்டுப் போன பிரபாகரனையும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

'சரி!'

அவள் பாய முற்பட்ட போது ஒரு முரட்டுக்கரம் அவளைப் பற்றியது பின் கொற கொற என்று இழுத்துக் கொண்டு போனது. அவள் மூர்ச்சையானாள்.

கண் விழித்த போது ஒரு அறையில் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். அருகே ஒரு வாலிபன்! முதலில் ஒன்றும் புரியவில்லை. பின்னர் ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வர 'ஹா' என்று கதறி அழு ஆரம்பித்தாள்.

அவளது கன்னத்தைத் தடவி ஆறுதல் கூறிய அவ்வாலிபன், 'பாமிலா... நீ எப்படி... இங்..க.. எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே...' அந்த வாலிபன் அவளைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கவே அவள் ஒரு கணம் அனைத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு அவனை உற்று நோக்கினாள்.

'ஓ... ஜெயம் அத்தான்... நீங்கள்... நீங்களா?' அவளது குரலில் ஆச்சரியம், தயக்கம், குற்ற உணர்வு எல்லாம் ஒருங்கே ஆக்கிரமித்திருந்தது.

ஜெயம் வேறு யாருமல்ல! அவளது மாமன் மகன். சின்ன வயது முதற்கொண்டே அவளோடு படித்தவன்... ஒன்றாகப் பழகியவன்... வாலிப வயது வந்த போது ஜெயம்

பாமிலாவுக்கு காதல் கடிதம் எழுதினான். ஆனால் அவளோ துச்சமாக அதைக் கிழித்து அவன் முகத்திலேயே வீசி விட்டாள்.

ஜெயம் தொடர்ந்தும் அவளது காதலைப் பெற முயன்றான். ஆனால் பாமிலாவோ அவனது அழகைக் குறை கூறி, படிப்பில் குறைவு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, இழிவுபடுத்தி அவனை நிராகரித்து விட்டாள். ஒரு தடவை அவளது கைகள் அவனது கண்ணத்தைக் கூடப் பதம் பார்த்ததுண்டு. அதற்குப் பின்னர் கொஞ்சக் காலம் படிப்பு எல்லாவற்றையும் மறந்து ஜெயம் தேவதாஸ் போலத் திரிந்தான்.

காலப் போக்கில் மனம் அமைதியாகி கொழும்புக்கு வந்து வியாபாரத்தில் இறங்கி விரைவில் ஒரு புடவைக் கடை முதலாளியாகி விட்டான். முதலாளியான பின் முறைப்படி பாமிலாவின் அப்பாவிடம் பெண் கேட்டான். ஆனால் அவனது ‘பதவி’ காணாது என்று பெருமை பேசி செல்லத்தம்பு நிராகரித்து விட்டார். அதற்குப் பின்னர் திருமணமே செய்வதில்லை என்ற முடிவுடன் இருக்கிறான்.

இன்று அவனது இதயராணியான பாமிலாவை இப்படி ஒரு நிலையில் கண்டு அவள் உயிரைக் காப்பாற்றி... ‘கடவுள் கருணையுள்ளவர்’ ஜெயம் நினைத்துக் கொண்டான்.

மீண்டும் பாமிலா அவனருகே வந்துவிட்டாள். பள்ளிப்பருவத்தில் மணல் வீடு கட்டி விளையாடி ஒரே மாங்காய் கடித்து எச்சில் படுத்தி உண்டு, போளை, மாங்கொட்டை விளையாடி ஒரே வகுப்பில் படித்து அவன் நினைவில் நிறைந்துவிட்ட பாமிலா இதோ அவனருகேயிருந்து அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். நீங்காத நினைவாய் அவள் மனதில் குடியிருந்தவள் கனவாகிப் போனதாக அவனால் நினைக்கப்பட்டிருந்தவள் இதோ நனவில் நிஜமாகவே அவனது அறையில் உருகி உருகி அழுது கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் அழுகிறபோது அவனுக்கும் அழுகை வந்தது. ‘அழாதே பாமிலா.’ மீண்டும் தேற்றினான். கண்ணீர் கட்டுப்பட மறுத்து மேலும் பொங்கி எழுந்தது.

‘நான் வாழ்வேண்டாதவள் வாழத் தகுதியற்றவள் எனது வாழ்வு இப்போதே முடிய வேண்டும். நான் சாகப் போகிறேன். என்னை தடுக்காதீர்கள். எனக்கு இதில் தான் நிம்மதி. நான் செய்த பாவத்திற்கு எனக்கு சாவுதான் சரியான முடிவு.’ அவள் குரலில் ஆவேசமும் உறுதியும் தெரிந்தது.

ஜெயம் என்ன செய்வது? எப்படி அவளைச் சமாதானப் படுத்துவது? என்று புரியாமல் தடுமாறினான்.

‘பாமிலா முட்டாள்தனமாகப் பேசாதே! நீ படித்தவள். இப்படியொரு அசட்டுத்தனமான காரியத்தைச் செய்யலாமா? நாம எல்லாம் மனிதராகப் பிறந்தது மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கே. இன்பமோ துன்பமோ அதை ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்ற மனப்போக்கு வேணும்.’ அவன் அவளுக்குத் தெம்பளித்தான்.

‘ஜெயம் நான் இந்த உலகத்தில் இருப்பதால் யாருக்குப் பிரயோசனம்? நான் யாருக்காக வாழ வேண்டும். களங்கப்பட்டவள் - வாழத் தவறியவள் - வாழத் தகுதியற்றவள்.’

அப்படிச் சொல்லாதே பாமிலா உனக்காக ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு உயிர் ஏங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. நீ வாழத்தான் வேண்டும். உன்னை நான் சாகவிட மாட்டேன். அவன் உறுதியாகக் கூறினான்.

‘இது எச்சில் கனி ஜெயம்’

‘பரவாயில்லையே...’

அவள் விக்கித்துப்போனாள். இவர் என்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார், அந்த அன்பு உருவத்தை ஏறிட்டு நோக்கிய அவளது கண்கள்

மீண்டும் பனித்தன. அவளது விழியோரத்தில் துளிர்த்து நின்ற கண்ணீரை மெதுவாகத் துடைத்தபடி, 'நீ கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக்கொள். தற்கொலை பண்ணிக்க முயற்சிக்க மாட்டேன் என்று எனக்கு சத்தியம் செய்து கொடு என்று கைகளை நீட்டினான்.

அளை அறியாமலேயே அவனது வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவளாகச் சத்தியம் செய்து கொடுத்தாள் பாமிலா.

ஜெயம் போய்விட்டான்.

ஒருமணி நேரம் கழித்து அவன் சாப்பாட்டுப் பார்சலுடன் திரும்பி வந்தபோது அவள் ஓரளவு அமைதியாகி விட்டிருந்தாள்.

அவனைக் கண்டதும் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டாள். நீண்டநேரம் அழுதபின்னர் அவளது கண்ணீரும் கேவல்களும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடங்கிவிட்டிருந்தது. கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அவள் நிமிர்ந்த போது அந்தக் கண்கள் முகம் எல்லாம் வீங்கி இருப்பதை ஜெயம் அவதானித்தான்.

அவளைச் சாப்பிட வைத்தான் ஜெயம். அவனது வற்புறுத்தலினால் அவளும் கொஞ்சம் சாப்பிட்டாள். எனினும் அவளது மனதிலிருந்த வேதனைகள் யாவும் நீறுபூத்த நெருப்பாய் சுட்டுக்கொண்டேயிருந்தன.

பாமிலா நீ இந்த ஊருக்கு எப்படி வந்தே! ஜெயம் பரிவோடு கேட்கையில் அவளது முகம் ஓடிக்கறுத்து விட்டது. இதைக் கண்ட ஜெயத்திற்கு அந்தரமாகப் போய்விட்டது. தான் இதுபற்றி அவளிடம் கேட்காமல் விட்டிருக்கலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது, 'பாமிலா நான் கேட்டது தப்பானால்...' அவன் தடுமாறினான்.

இல்லை என்பதுபோல் தலையசைத்த பாமிலா எப்படி அவனிடம் சொல்வது என்று தெரியாமல் ஒரு கணம் தடுமாறினாள். கூடவே விழிகளின் ஓரங்களில் கண்ணீர் வடிந்தோடியது. அவள் அழுது முடியும்வரை அவன் பொறுத்திருந்தான். அவளோ வார்த்தைகளை வெளியே கொட்ட முடியாத தவிப்பில் நான் கெட்டுப் போனவள், கெட்டுப் போய்விட்டேன் என்று முனு முனுத்து விட்டு, கீழ் உதட்டைப் பற்களால் கடித்துக் கொண்டு பொங்கிவரும் துயரத்திற்கு அணைபோட முயன்று கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்வதென்று தெரியாமல் ஜெயம் தடுமாறினான்.

'எனது வாழ்வு மலரும் போதே இப்படிக் கருகிவிடும் என்று நான் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. மீண்டும் கூறிய பாமிலா தன்கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள். உடல் குலுங்கக் குலுங்க நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்ட கேவல்கள்

ஜெயத்தைத் துளைத்தெடுத்தன. அவளது குழறலையும் கண்ணீரையும் பார்த்துக் கலங்கியவன் அவளது தலையை வருடி ஆறுதல் சொன்னான்.

பாமிலா அழகையினாடே தன் கதை முழுவதையும் சொல்லிமுடித்தாள். ஜெயம் அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் 'பாமிலா கவலைப் படாதே! எப்படியாவது அந்த அயோக்கியனைக் கண்டுபிடித்து உன் காலடியில் விழ வைக்கிறேன். அதுவரை நீ எனது கடையில் வேலை பார்க்கும் சரோஜாவுடன் தங்கியிரு. பொழுது போகாவிட்டால் என் புடவைக் கடையிலே வந்து வேலை செய்' என்று அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினான்.

அடுத்தநாள் பாமிலாவை சரோஜாவுடன் சேர்த்து வைத்தான். பாமிலாவும் கடைக்கு வேலைக்கு வந்து போனாள். காலச்சக்கரம் சூழல்கையில் ஜெயம் பிரபாகரனைப் பற்றி தகவல் அறிய தன்னால் ஆனவரை முயன்றான்.

ஊரிலும் அவன் இல்லை. பாமிலாவுடன் கூடிக் கொண்டு ஓடிப்போனபின் அவன் ஊருக்குத் திரும்ப வில்லை என்றே தகவல் கிடைத்தது.

ஒரு வருடம் ஓடிக்கரைந்து விட்டது. பிரபாகரனைப் பற்றி தகவல் எதுவும் கிடைக்க வில்லை.

அந்த நயவஞ்சகனைப்பற்றி ஏன் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று பாமிலா எண்ணுவாள். இந்த ஒரு வருடத்தில் பிரபாகரன் மேல் வெறுப்பு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. அவனோடு பழகிய நினைவுகளையே வெறுக்க ஆரம்பித்தாள். அவனைப்பற்றி நினைக்கின்ற போதெல்லாம் ஆத்திரமாக மனது வெறிகொள்ளும். பெண்களை விளையாட்டுப் பொருளாக நினைத்து விளையாடிவிட்டே போய் விட்டானே இந்தப்பாவி. அவள் அடிக்கடி குழுறவாள். பெற்றோரையும் அண்ணாவையும் நினைத்துக் கொள்வாள். பெரு மூச்சுகள் வெடிக்கும். நெஞ்சம் விம்மும்.

பாமிலாவின் வேண்டுகோளின்படி அவள் இங்கே இருப்பதை ஜெயம் ஊரில் அவளது பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவிக்காமலேயே இரகசியமாக வைத்திருந்தான்.

பாமிலா தனது வேதனைகளையெல்லாம் சரோஜாவுடன் பகிர்ந்து கொள்வாள். சரோஜா அவளுக்கு ஒரு இனிய தோழியாக இருந்தாள்.

பிரபாகரனின் பிரிவுக்குப் பின்னர் பாமிலா பல்லிளிக்கும் எந்த ஆணையும் நம்பத் தயாரில்லை. ஜெயத்தின் மீது மட்டற் ற மதிப்பு வைத்திருந்தாள். ஆனால் அவன் இன்னமும் அவளை விரும்புவதாகக் கோடிட்டுக் காண்பிக்கின்ற பல சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவள் புரிந்து கொள்ளாதவள் போல் பிடிகொடுக்காமல் நடந்தாள்.

ஜெயம் தனது உள்ளக் கிடைக்கையை இவளது தோழியான சரோஜாவிடம் தெரிவித்தான். சரோஜாவும் அவனுக்காக இவளிடம் பேசினாள்.

கெட்டுப்போனவளாக ஒரு உத்தமருக்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்பவில்லை. நான் தகுதியற்றவள். நல்லதோ கெட்டதோ நான் பிரபாகரனை என்கணவனாக ஒரு நாளாவது எண்ணிவிட்டேன். ஒரு இரவில் அவனோடு கட்டிலையும் பகிர்ந்துவிட்டேன். இனிமேல் என் வாழ்க்கையில் வேறு ஒருவருக்கும் இடமில்லை.

நீயும் ஒரு பெண். என்னைப் புரிந்து கொள்வாய் என்று நினைக்கிறேன். பாமிலா அறுத்தறுத்துக் கூறினாள்.

பாமிலா கெட்டப்போனவங்கள் எல்லாம் திருமணம் செய்யக் கூடாது என்றால் இந்த உலகத்தில் பாதிப்பேர் திருமணம் செய்ய முடியாது. உன்னைப் பொறுத்தவரை நீ ஒரு விதவை மாதிரி இளம் விதவைகள் எல்லாம் மறுபடியும் திருமணம் செய்யக் கூடாது என்கிறாயா? இது என்ன நியாயம்? உலகம் முன்னேறியிருக்கு. பண்பாட்டுப் போலிகளையெல்லாம் சுடுகாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு வாழ்க்கையை ஈசியாக ரொம்ப ஈசியாக இன்றைய உலகம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கு. உன்னைப்பற்றி முழுவதையும் தெரிஞ்சு கொண்டுதான் ஜெயம் உன்னை விரும்புகிறார். அதுவும்

ஏற்கனவே உன்னை விரும்பியிருந்தவர், நீ விரும்புகிறவர் கிடைக்கிறதிலும் பார்க்க உன்னை விரும்புகிற ஒருவர் வாழ்க்கைத் துணையாகக் கிடைக்க நீ கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியபடி யே சரோஜா எழுந்து மின் விசிறியைச் சூழலவிட்டாள்.

பாமிலாவின் மனதும் சூழன்றது. இனிய ராகங்கள் இசைக்கத் தொடங்கின. ராகம் தப்பாமல் மனதும் தாளமிட்டது. ‘ஓம்’ சொல்லிவிடலாமா? ஒருகணம் எழுந்த அலைகள் கரையில் சமதரையாய் ஓடிச் சிறுத்தது. நோ இனிமேல் ஆண் சகவாசமே வேண்டாம் என்று எண்ணம் திடீரென்று விஸ்வரூபமெடுத்தது.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

என்ன பாமிலா?

‘எனக்கு கொஞ்சம் யோசிக்க அவகாசம் கொடு சரோ.’

சரோஜா சிரித்தாள். யோசிக்க அவகாசம் கேட்டதே நல்ல சகுனம்தான். இனி இவள் சம்மதிப்பாள் என்று எண்ணியபடி எழுந்து படுக்கையை விரித்தாள்.

தீபாவளி சீசன்! புடவைக் கடையில் ஏகப்பட்ட
கூட்டம்!

'பில்களையும் காசையும் பெற்று மீதிப்பணத்தையும்
'பெயிட்' போட்ட பில்லையும் கொடுத்து மிகவும்
துரிதமான கதியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள் பாமிலா.
நூரு ரூபாவையும் பில்லையும் நீட்டிய ஒரு வாலிபனை
அரைகுறைப் பார்வையில் சந்தித்த போது...

அவள் அதிர்ந்து போய் நின்றாள்.

அவனும் திகைப்பிலிருந்து விடுபட முடியாமல்...

'ஓ... பிரபா என் பிரபா... என்று ஒரு கணம்
நினைத்துக் கொண்டவள் மறுகணமே மனதிலெழுந்த
சீற்றத்தில் பார்வையைச் சடாரென்று கீழிறக்கினாள்.

பிரபாகரனின் மனதிலும் திடீரென்று இடியும்
மின்னலுமாய் அதிர்ந்து பிரகாசித்து.

‘ஓ பாமிலா! நீ என் பாமிலாதானே?’ அவனது குரலில்தான் எத்தனை ஆனந்தம்! எத்தனை பரபரப்பு! ‘உன்னை எங்கெல்லாம் தேடி அலைகிறேன்.’

அவள் சிறிதுநேரம் பேசவில்லை. பின்னர் சொன்னாள். ‘ஓம்... பாமிலாதான். ஆனால் உங்கள் பாமிலா இல்லை. இப்போ உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?’

‘பாமிலா உன் கோபம் எனக்குப் புரிகிறது. நீ என்னைத் தப்பாக எண்ணியிருப்பாய். என்ன நடந்தது என்பதை நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். உன்னோடு நிறையப் பேசனும்.’ அவன் உருகினான்.

‘நான் பேசவிரும்பலை.’ அவளது ஓவ்வொரு வார்த்தைகளும் சாட்டையாய் அவன் இதயத்தில் பாய்ந்தது.

‘தவறு பாமிலா. நீ ஏதோ என்னைத் தப்பாகப் புரிந்திருக்கிறாய்.’

‘உங்களோடு பேச நேரமில்லை! இதோ இன்னும் பலர் பணம் செலுத்தக் காத்திருக்கிறார்கள்.’

பாமிலா உன் கோபத்தின் நியாயம் புரிகிறது. ஆனால் உண்மையில் நிகழ்ந்தவற்றை நீ அறியவேண்டும். மாலை ஆறுமணிக்கு கடற்கரையில் உனக்காகக் காத்திருப்பேன் கட்டாயம் வா.

பிரபாகரன் போய்விட்டான் பாமிலா சிலையாகி விட்டாள்!

தலையிடி என்று கூறிவிட்டு ரூமுக்குப் போய் விட்டாள். பிரபாகரனும் ஜெயமும் மாறி மாறி அவளது மனதில் தரிசனமாகினர். பிரபாகரனுடன் பகிர்ந்து விட்ட அந்த இரவின் நிகழ்ச்சிகள் நிதர்சனமாகின. உடலெங்கும் மின்சாம் பாய்கின்ற நிலை.

நேற்று ஜெயம் கூறியவார்த்தைகள்...

“எப்படிப் புடவை எடுக்கலாம்? எப்படி காட் அடிக்கலாம்? திருமணத்தை எங்கே வைச்சிக்கலாம்? விமரிசையாகக் கொண்டாடத்தான் நான் விரும்புகிறேன், என் குஞ்சு என் பொன் குஞ்சு என்னவளாகப் போவது சாதாரண காரியமா?” அவனது ஒவ்வொரு வார்த்தை களும் ரீங்காரமாய்...

ஓ எவ்வளவு ஆசைகள்... கற்பனைகள் அவர் எவ்வளவு உயர்வாக என்னை விரும்புகிறார். எவ்வளவு உருகுகிறார். அவனது மனதில் மகிழ்ச்சி பெரு வெள்ள மாய் பிரவகித்து ஓ இவ்வளவு சீக்கிரமாக காட்டாறாகி விடும் என்று அவள் நினைத்து இருக்கவில்லையே! அவள் வழி மேல் விழி வைத்து வருடக்கணக்காகக் காத்திருந்த போது வராத பிரபாகரன் இப்போது அவள்

இன்னொருவனுக்கு மாலையிட உடன்பட்டு இரண்டு நாட்கள் ஆவதற்குள்ளாகவே வந்து நிற்கிறானே!

பாமிலாவால் மெஸ்லவும் முடியவில்லை, விழுங்கவும் முடியவில்லை. காறித்துப்பவும் தெரிய வில்லை. யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தபடி யே மாலை வரை கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். தலையை வலித்தது.

பிரபா கடற்கரையில் காத்திருப்பாரே! அவள் நினைத்துக் குழம்பிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் பிரபாகரன் கடற்கரையில் அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

பொங்கிவரும் அலைகளின் பேரெழிலையோ, பிற சனங்களையோ அவனால் தரிசிக்க முடியவில்லை. பாமிலாவின் பவள முகம் மாத்திரமே எங்கும் நிறைந்து இருப்பதாக எண்ணியபடி அவளது நிஜ தரிசனத்திற் காகக் காத்திருந்தான்.

தாமதமாகவென்றாலும் அவள் வரத்தான் செய்தாள்.

இப்போது அவள் முகம் கடுகடுப்பு மாறவில்லை.

சிறிது நேரம் இருவரிடையேயும் மௌனம்! அவள் மணலில் கோடு கீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘பாமிலா...’

.....
‘என்மீது கோபமா பாமிலா?’

அவள் சட்டென்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள், கண்கள் கட்டுப்பாட்டையும் மீறி உடைப்பெடுத்தது. ‘நீங்க இப்படி என்னைத் தவிக்கவிட்டு விட்டு ஒடிப்போவீங்க என்று நான் கனவிலும் நினைக்கலை.’

பாமிலா முதலில் ஒன்றைப் புரிந்துகொள். வாழ்க்கையில் நான் காதலித்த காதலிக்கிற காதலிக்கப்போற ஒரே பெண் என்னுடைய ‘நீ’ தான் அவனது தொண்டை கரகரத்தது.

அவளது உள்ளம் புல்லரித்தது.

ஹோட்டலில் உன்னைவிட்டு விட்டு அன்று போனேன் அல்லவா! அவன் ஒரு வருடத்திற்கு முன்னால் நடந்ததைக் கூறினான்.

'அன்று உன்னை ஹோட்டலில் விட்டு விட்டு வீடு பார்க்கச் சென்றேனல்லவா?...ம.... அந்தக் கொடிய நாள் என் வாழ்வில் வந்திருக்கக் கூடாது?' பிரபாகரனுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. அவனது முகம் இறுக்கமாகவும், சோகம் ததும்பவும் இருந்ததைப் பாமிலா அவதானித்தாள்.

பிரபாகரன் தொடர்ந்தான். 'நான் அந்த வீதியால் சென்று கொண்டிருந்த போது பொலிஸ் ஜீப்பிற்கு யாரோ கைக் குண்டு வீசிவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஜீப்பிற்குச் சிறுசேதம் ஏற்பட்டதும், பொலிசார் தெருவில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்களைத் தாக்கினர். சில இளைஞர்களுடன் நானும் கைது செய்யப் பட்டேன். எனது பெயரும், கையிலிருந்த சுதந்திரன் பேப்பரும் அவர்களுக்கு என்மீது பலத்த சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது.

தமது ஆத்திரம் தீர அடித்து எம்மை விசாரித்து விட்டு எம்மை விசேட புலனாய்வுப் பிரிவினரிடம்

ஓப்படைத்தார்கள். அங்கே, 'தமிழீழமா உங்களுக்கு வேணும்?' என்று கேட்டுக் கேட்டுத் தாக்கினார்கள். 'நீ மாணவர் பேரவை ஆள் தானே? அமுதலிங்கத்திற்குத் தான் முதல்ல வெடி வைக்கவேணும்' என்று சொல்லிச் சொல்லி பூட்ஸ் காலால் மித்தார்கள்.

'இரண்டு நாட்கள் கொடுர விசாரணைக்குப் பின் நாலாம் மாடிக்கு அனுப்பினார்கள்' என்று பிரபாகரன் கூறியதும், 'ஐயோ, அந்தச் சித்திரவதைக்கூடத்திற்கா?' என்று பதறினாள் பாமிலா. அவள் கண்கள் பனித்தன. யாரோ நெஞ்சில் பாறை கொண்டு அமுக்குவது போலிருந்தது. 'பிரபா' என்றபடி அவனது கைகளை அமுத்திப் பிடித்தபடி உருகினாள்.

அந்த இதமான அரவணைப்பில் அவளது மனதில் இருந்த கோபமெல்லாம் மறைந்து விட்டதை உணர்ந்தான். தொடர்ந்து தான் அனுபவித்த சித்திரவதைகள் பற்றிக் கூறினான்.

கொடிய, பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் கீழ்தான் எம்மைக் கைது செய்து விசாரித்தார்கள். இதனால் எம்மைப் பற்றிய தகவல்களை மிகவும் இரகசியமாகவே வைத்திருந்தார்கள். நீதி மன்றத்திற்குக் கூட எம்மைக் கொண்டு செல்லவில்லை. என்னோடு குமார், சிவா, ராஜ் என்று நான்கு பேருக்கும் இச்சட்டத்தின் கவசத்தினுள்

மிகக் கேவலமான மோசமான சித்திரவதைகள் செய்தார்கள்.

எனக்கோ சித்திரவதை வேதனை ஒருபுறம். உன்னை நட்டாற்றில் தனியே விட்டு விட்டு வந்த வேதனை மறுபுறம். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவியாய்த் தவித்தேன். உனக்கு தகவல் அனுப்பும்படி கெஞ்சியும் கூட அவர்கள் துளிகூட இரக்கம் கொள்ளவில்லை.

'சேனாதிராஜாவைத் தெரியுமா? பிரபாகரனைத் தெரியுமா? உமா மகேஸ்வரனைத் தெரியுமா? பத்ம நாபாவைத் தெரியுமா? பாலகுமாரனைத் தெரியுமா?' என்று நாம் அறிந்தும் அறியாததுமாக இருந்த பெயர்களை எல்லாம் கேட்டுக் கேட்டுத் துன்புறுத் தினார்கள். பயங்கரவாத அமைப்பு உறுப்பினராக இருந்து கொண்டு பொலிஸ் ஐப்பிற்குக் குண்டு வீசியதாக எம்மீது குற்றம் சாட்டி ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கேட்டார்கள். நாம் மறுக்கவே மிக மோசமான சித்திரவதைகள் தொடர்ந்தன. நாம் ஒப்புக்கொண்டு கையொப்பமிட்டால் எமக்கு ஆயுள் தண்டனை கிடைக்கலாம். செய்யாத குற்றத்தை ஏன் நாம் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதால் பிடிவாதமாக மறுத்தேன்.

அன்று இரவு நாம் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அறையைத் திறந்து கொண்டு சி.ஐ.டி பொலீஸ்காரர்கள்

உள்ளே வந்தார்கள். எங்களைக் கொன்று ஆற்றிலே தூக்கி வீசப் போவதாகக் கூறினார்கள். அவர்களது மிரட்டல் எமக்கு பயத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏற்கெனவே இடைக்கிடை களனி ஆற்றிலே இனம் தெரியாத இளைஞர்களின் சடலங்கள் ஒதுங்குவது பற்றி பேப்பரிலேயே படித்திருக்கிறோம். ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் கொடுத்து விடுவோமா என்று குமார் கேட்டான். சிவா அதற்கு உடன்படவில்லை. நானும் ராஜாவும் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தயங்கினோம்.

சிறிது நேரம் எம்மை யோசிக்க விட்டு விட்டு மறுபடியும் வந்தார்கள். விசாரிக்கும் போதே மிக மோசமாகத் தாக்கப் பட்டோம். சரமாரியாக அடிகள் விழுந்தன. சொந்த நாட்டில் செய்யாத குற்றத்திற்காக, குருரமாகத் தாக்கப்பட்டு வேதனையில் துடித்த போது எமது மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும் என்று இப்போது வர்ணிக்க முடியாது பாமிலா....

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவள் விஸம்பினாள். 'இது என்ன கொடுமை பிரபா? இப்படியான கொடுமை களினால் தான் தனி நாட்டுக் கோரிக்கை வலுப்பட்டு வருகிறது. இளைஞர்களும் தீவிரவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்துள்ளார்கள் போராட்ட இயக்கங்களும் உருவாகி வருகின்றன...' என்றாள்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் மிகக் கொடுரமாகத் தாக்கப் பட்டோம். பின்னர் எம்மை பணாகொட இராணுவ முகாமுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். அங்கே ஓரேயடியாகப் பல இராணுவத்தினர் வந்து மாறி மாறித் தாக்கினார்கள். நாங்கள் நிர்வாணமாக்கப் பட்டோம். அவர்கள் சுற்றி நின்று கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள்.

ஒரு சில நல்ல இராணுவத்தினரும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் பலர் மனிதாபிமானமற்றவர்களாகவே இருந்தார்கள். சில அதிகாரிகள் கூட வெறிபிடித்தவர்களாக, மனிதம் மறக்கப் பட்டவர்களாக, காட்டுமிராண்டிகளாக இருந்தார்கள். பெல்ட்டால் மிக மோசமாக அடித்து பூட்ஸ் காலால் மிதிப்பார்கள்.

‘ஐயோ பிரபா... எவ்வளவு கொடுமைகளை அனுபவித்துள்ளீர்கள்... நீங்கள் அனுபவித்த துன்பத் தோடு ஒப்பிடும் போது நான்பட்ட துன்பமெல்லாம் தூக்போலத் தெரிகிறது...’ என்று கலங்கினாள் பாமிலா.

கடற்காற்று இதமாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது. இன்பமாகக் கதைத்துப் பேச வேண்டிய நேரத்தில் பழைய சோகங்களையெல்லாம் மீட்டிப் பார்க்கிறேனா

என்று பிரபாகரன் நினைத்தான். அவளோ அவனது சோகத்தை கேட்பதில் ஊறிப்போயிருந்தாள்.

பிரபாரகன் சிறிது நேர அமைதியின் பின்னர் தொடர்ந்தான்.

என்னை மாதிரி நிறையப்பேர் அங்கே இருந்தார்கள். அப்பாவிகளான சில இளைஞர்கள் அடியிலேயே இறந்து போனார்கள். என்னோடு ஒன்றாக சித்திரவதை அனுபவித்த குமார் அப்படித்தான் ஒரு நாள் செத்துப் போனான். எங்களது உயிர் மேல் எங்களுக்கு நம்பிக்கையே இல்லை.

இளைஞர்கள் மாத்திரமென்றில்லை. சுதந்திரன் பத்திரிகை ஆசிரியர் கோவை மகேசன், டேவிட் ஐயா, டொக்ரர் ராஜஸந்தரம், டொக்ரர் தர்மலிங்கம், டொக்ரர் ஜெயகுலராஜா போன்ற பெரிய மனிதர்கள் கூட அங்கே மிகக் கேவலமாக நடத்தப்பட்டு மிலேசத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள்.

ராத்திரி ஆச்சென்னா சிலர் நல்லாக் குடிச்சிட்டு வருவார்கள். சில அதிகாரிகள் கையிலே சாராயக் கிளாசுடன் கூட வருவார்கள். எல்லோரையும் நிர்வாணப் படுத்தி அடிப்பார்கள். இரவு முழுக்க அழுகுரலும், ஒலங்களும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும்.

சில நாட்களில் நிர்வாணமாக்கி தலைகீழாகக் கட்டித் தூக்கி அடிப்பார்கள். தவழ்ந்து போகும்படி வைப்பார்கள். நாய் போல குரைக்கும்படி கூறி முட்டி போட வைப்பார்கள். இப்படியெல்லாம் செய்வதால் இலட்சிய தாகத்தைத் தகர்க்கலாம் என்பது அவர்கள் நோக்கம். ஆனால் பிடிபட்டு சித்திரவதைப் பட்டதில் பெரும்பாலானவர்கள் தீவிரவாத நடவடிக்கையில் சம்மந்தப்படாத அப்பாவிகள் தான். சிகரட்டால் சுடுவார்கள். கரண்ட் பாய்ச்சவார்கள். இப்படியாக நாங்கள் சித்திரவதை அனுபவிக்கும் போது சிங்களப் பாடசாலை மாணவர்களை வரவழைத்துக் காட்டுவார்கள். அடுத்த தலைமுறையும் இனவெறியர்களாக வரவேண்டும் என்பதுதான் அவர்கள் நோக்கம்.

சில தமிழ்ப் பெண்களைக் கூட கொண்டுவந்து சித்திரவதை செய்தார்கள். நிர்வாணக் கோலத்தில் ஒரு பெண்ணைப் பெற்றோல் உள்ற்றிக் கொழுத்தினார்கள்.

‘ஐயோ இதென்ன கொடுமை... எமது இனம் இவ்வளவு கேவலப்பட வேண்டியுள்ளதா?’ என்று பாமிலா தொண்டை கரகரக்கக் கூறினாள். ‘ஆனால் வெளி உலகுக்கு எதுவுமே தெரிய வருவதில்லையே...’

பிரபாகரன் பெருமூச்சுடன் தொடர்ந்தான்.

ஓருநாள் தாக்குதலில் நான் செத்துப் போனதாகவே உணர்ந்தேன். தலையைப் பிடித்து சுவரோடு அடித்து, பின்னர் முகத்தில் மாறி மாறி ஓங்கி அடித்த போது எனது உதடுகள் கிழிந்து இரத்தம் பீறிட்டது. களைப்புக்கு முத்திரத்தைக் குடி என்றார்கள்.

தனது உதட்டிலிருந்த அடையாளத்தைக் காட்டியபடி அவன் கூறியபோது, உடனே முத்தத்தால் ஒத்தடம் கொடுக்க வேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

பலபேரை இந்தச் சிறைவாழ்வு உருக்குலைச்சிட்டுது. சிலரை ஊனமாக்கிட்டுது. இன்னும் சிலரை மனநோயாளி களாக்கிச்சிட்டுது.... வேறு சிலரின் பாலுறுப்புகளைப் பாதிச்சு, அவர்களைக் குடும்ப வாழ்வுக்கு ஏற்றவர்கள் இல்லை என்றாக்கி விட்டது... இன்னும் கூட சிறையில் விடுதலையின்றி பலர் இருக்கிறார்கள்.

பணாகொடையிலிருந்த எங்களை வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்கு போன யூனில மாற்றியபோது எமக்கு விமோசனம் ஓரளவுக்குக் கிடைச்சது என்று நினைத்தோம். ஆனால் அங்கே விலங்கிட்டு ஆயுள் தண்டனைக் கொலைகாரக் கைதிகள் போல வைத்து இருந்தார்கள். இருட்டறை வாழ்வில் வாழ்வே இருண்டது.

அங்கேயும் சிறைக்காவலர்களின் கொடிய தாக்குதல்களும், சிங்களக் கைதிகளின் அடாவடித் தனங்களும் தொடர்ந்தன. மரணதேவதை விரை விலேயே எங்கள் கதவுகளைத் தட்டப் போகிறாள் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கவில்லை.

வெலிக்கடைச் சிறையில் குட்டிமணி, ஜெகன், தங்கத்துரை போன்ற தீவிரவாதிகளும் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். சிறையிலே இருந்த போது டேவிட் ஐயா, ராஜஸந்தரம் முதலானோர் எங்களுக்கு ஆறுதலும், அறிவுரைகளும் சொல்வார்கள். எமது இனத்தின் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கும் இந்தக் கொடிய அடிமைத் தனத்தை உடைத்தெறிய இளைய தலைமுறையினர் முன்வரவேண்டும் என்று கூறியது இப்பவும் காதோடு ஒலிக்கிறது.

இன்று அந்த அற்புதமான மனிதர்கள் நம் மத்தியில் இல்லை. இராஜஸந்தரம் 83ல் நடந்த சிறைச்சாலைத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டு விட்டார். பாட்டாளி வர்க்கத்தினரையும், தமிழ் மக்களையும் நேசித்த ஒரு உதவி வைத்தியர்.

இராஜஸந்தரம் கொல்லப்பட்ட அன்று என்கண்முன்னே எத்தனை எத்தனை தமிழ் கைதிகள் வெட்டிக் கொல்லப் பட்டார்கள். எந்த ஒரு மனிதனும்

அனுபவிக்கக் கூடாத, பார்க்கக் கூடாத மிருகத்தனமான காடையர் தாக்குதல் என் கண் முன்னாலே நடந்தது.

நான் தப்பியது இன்று வரை எனக்கு அதிசயம் தான்! என்றான் பிரபாகரன். சிறையுடைத்து காப்பாற்றப்பட்ட போது டேவிட் ஐயாவுடன் காப்பாற்றப் பட்டேன்.

பாமிலாவுக்கு மெய் சிலிர்த்தது.

உன் ஞாபகம் வந்தபின் நான் எப்படி அங்கு தங்குவேன்? உடனடியாக பெரியவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டேன். உன்னை தேடியலெந்து திரிந்தேன்.

உன்னைக் காணும்வரைக்கும் எனக்கு ஒழுங்கான ஊனுமில்லை, உறக்கமுமில்லை.

எப்படியும் உன்னைக் கண்டு பிடித்து விடுவேன் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தேன். என் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை! உன்மை அன்பிற்கு முன்னால் எதுதான் தடையாக இருக்க முடியும் பாமிலா?

‘இப்போது சொல்லு? உன்னைக்காணாமல் இருந்தது குற்றமா? இப்போதும் என்மேல் கோபம் கொள்கிறாயா? என்னை நீ நம்பவில்லையா?’ என்று அவன் கேட்கும் போதே அவனது கண்களில் நீர் சுரந்தது.

‘ஐயோ பிரபா நீங்கள் பட்ட கஷ்டங்களை நினைக்கையில் எனக்கு நெஞ்சே வெடித்து விடும்போல் இருக்கிறது. அழாதீர்கள் பிரபா! அழாதீர்கள்!’ பாமிலா அவனை வருடினாள்.

ஓருவேளை நீ இறந்துவிட்டாயா என்றுகூட தவித்தேன். இரவுகளில் தூங்க முடியவில்லை. காதல் கவிதைகளை சிலகாலம் அடுக்கடுக்காக எழுதினேன். தமிழ்ப் பித்தன் என்ற பெயரில் கவிதைகள் வருமே.. அது என் கவிதைகள் தான், ஆனால் இன்று உன்னைக்கண்டதும் என் வாழ்வே மஸ்ரத் தொடங்கி விட்டது பாமிலா. இரு கைகளையும் முழங்காலைச் சுற்றி அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த பாமிலாவின் கண்களில் பெருக்கெடுத்த நீர்த்துளிகளின் ஊர்வலம் அடங்க நீண்ட நேரம் எடுத்தது.

பாமிலா நாமதான் மறுபடியும் சந்தித்து விட்டோமே... இனி என்ன கவலை?

‘ஓரு சின்ன சிக்கல் பிரபா.’

....அவன் அதிர்ச்சியோடு அவனைக் கேள்விக் குறியுடன் நோக்கினான்.

‘.....’

'என்ன பாமிலா?'

அவள் பதில் சொல்ல முடியாமல் தயங்கினாள்.

'சொல்லு பாமிலா? எதுவாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. என்கிட்ட சொல்ல வெட்கமோ? உனக்கு... தயங்காமல் சொல்லு பாமிலா...'

'பிரபா... எனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாயிட்டுது.' சொல்ல முடியாமல் சொல்லி விட்டு அவள் 'ஹோ' என்று கதறி அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள்.

ஆயிரம் இடிகள் அவன் தலையைத் தாக்கின. அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட முடியாமல் அவன் இன்னமும் சிலையாகியிருந்தான்.

மீண்டும் பாமிலா அவனுக்குக் கிடைத்து விட்டாள் என்று அவன் பூரித்திருந்த வேளையில் அவள் இப்படி யொரு வெடிகுண்டைத் தூக்கிப்போடுவாள் என்று பிரபாகரன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அவனால் பேச முடியவில்லை.

அவள் தான் பேசினாள்.

ஜெயத்தைப் பற்றி ஆதிமுதல் அந்தம் வரையில் சூறினாள். பிரபா... பத்து வருடங்களாக எனக்குப் பின்னே சுற்றிக்கொண்டிருந்த போது அவரை எடுத்தெறிந்து உதாசீனம் செய்த நான், பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் தான் பணிந்து போனேன்.

இந்த ஒரு வருஷ வாழ்க்கையிலே என்னுடைய மனதிலே எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடக்க வாய்ப்பு இருக்கு என்பதை நீங்க புரிஞ்சுகொள்ளுவீங்க என்று நினைக்கிறேன். நடுத்தருவிலே தனித்துவிடப் பட்ட நான் தற்கொலை செய்யப்போன போது அவர் தான்

என்னைக் காப்பாற்றினார். உங்களுக்காகக் காத்திருந்து விம்மிவிம்மி அழுது ஏமாந்து உங்க மேல் வெறுப்புக் கொண்டு நான் வெதும்பிக் கொண்டிருந்த போது ஆறுதல் சொல்ல யாருமே இல்லாது தவிக்கையில் அவர்தான் எனக்கு ஆறுதல் அளித்தார்.

அவருடைய கடையிலேயே பணிபுரிந்து அனுதினமும் அவருடைய நல்ல இயல்புகளை, சீரிய பண்புகளை எல்லாம் தரிசிக்கிறபோது என்மனதிலே அவரைப்பற்றிய ஒரு மதிப்பு ஏற்பட்டது. அவர் இன்னமும் தான் எனக்காகவே காத்திருப்பதாகக் கூறுவார். அடிக்கடி வந்து சிரித்துப் பேசி உற்சாக மூட்டுவார். என்னுடைய தோழியும் அவருக்காக, அவருக்கு விட்டுக் கொடுக்கும்படி அவரது தூய்மையான காதலை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கூறுவாள். நானும் கல்லில்லை. கொஞ்ச நாளிலே என்பிடிவாதம் தளர்ந்து போனது.

பத்து நாட்களுக்கு முன்னர் தான் எனது மனம் முற்றாக மாறியது. எனினும் இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னர் தான் என்னுடைய மனதை வெளிக் காட்டினேன். அவர் எவ்வளவு குதூகலப்பட்டார் தெரியுமா?

பிரபாகரன் விக்கித்துப் போனான்.

‘பாமிலா நீ உண்மையிலேயே ஜெயத்தை...’

அதில் என்ன தப்பு? உங்களை வெறுக்க எனக்கு ஒரு பலமான காரணம் இருந்தது. நீங்கள் என்னை ஏமாற்றி விட்டுப் போய்விட்டதாக... நிதானமாக யோசித்தால் என்னுடைய நிலைமையைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

இப்போது நீ என்ன சொல்லுறே? என்ன செய்வதாக யோசிச்சிருக்கிறே?

அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று. நான் காதலிச்சது, காதலிக்கிறது எல்லாம் உங்களைத் தான்! அவரைக் கணவராக ஏற்றுக் கொள்ள சம்மதித் தேனே தவிர காதலிக்கவில்லை. அதுதான் குழப்பமாக இருக்கு.

இப்போது அவர்கிட்ட சொல்லிவிட வேண்டியது தானே? நானும் கூட வருகிறேனே.

அவசரப்படாதீங்க பிரபா! அவர் இதைத் தாங்கிக் கொள்வாரோ தெரியாது. ஏற்கெனவே தேவதாஸ்போல உலகே மாயம் வாழ்வே மாயம் என்று திரிந்தவர், இப்போது மறுபடியும் அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும்

கொடுத்திட்டா அவருக்கு மன்னோயே பிடித்து விடலாம். நான் பக்குவமாக சமயம் பார்த்து எடுத்துரைக்கிறேன்.

பாமிலா சொல்வது அவனுக்கும் சரி என்றே பட்டது. ஜெயத்தின் மீது அனுதாபமும் ஏற்பட்டது! கூடவே இதுவரை பாமிலாவிடம் சொல்லாமலிருந்த ஒரு விடயமும் அவன் மனதை உறுத்தத் தொடங்கியது!

ஓ! அவள் எங்கேயாவது நன்றாக வாழ்டும். இந்த இயலாதவன் ஏன் அவளது வசந்தத்தில் குறுக்கிட வேண்டும்? உண்மையை மறைத்து ஒரு பெண்ணை அடையத்தான் வேண்டுமா? அதுவும் உயிருக்குயிரான பாமிலாவை... அவனது மனச்சாட்சி உறுத்தத் தொடங்கியது.

பாமிலா...

'ம..'

உன்னோடு ஒரு முக்கியமான விசயம் கதைக்க வேண்டும்.

சொல்லுங்களேன் ஏன் இவ்வளவு பீடிகை?"

"நீ என்னை காதலிக்கிறாய் தானே?"

'இது என்ன விசர்த்தனமான கேள்வி?'

அப்படியானல் என் சொற்படி கேள்.

.....

'நீ ஜெயத்தையே திருமணம் செய்து கொள்.

இப்பொழுது அவள் அதிர்ச்சியுடன் அவனை நோக்கினாள். 'உங்களுக்கென்ன பைத்தியமா? நீங்கள் உயிருடன் என்னருகே இருக்கையில் இது எப்படி முடியும்?

இனிமேல் அப்படி முடியாது என்பதால்தான் கூறுகிறேன். அவனது கண்கள் பனித்தன. ஓம் பாமிலா உண்மையாகவே நான் இயலாதவன். டொக்டர் உறுதியாகக் கூறி விட்டார்? கொடிய தாக்குதல்களுக்குப் பின்னர் இப்படி ஆகிவிட்டது. என்னிடம் ஆண்மையில்லை. இனிமேலும் சரிவராது என்று வைத்திய நிபுணரே கையை விரித்து விட்டார்! அவனது கண்களுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அவளது கண்களும் பொழிந்தன.

பிரபா என்ன கொடுமை! இப்பவும் நான் சொல்கிறேன் நீங்கள் தான் எனக்கு வேண்டும்.

உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா? ஒரு தடவை உங்கள் அக்கா யசோதா சூறியதாக என்னிடம் சூறினீர்களே! வெறும் உடலால் வாழ்வது தானா வாழ்க்கை? உள்ளத்தால் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு வாழ்ந்தால் போதாதா?

ஒருநாள் வாழ்ந்தாலும் அந்நியோன்னியமாக உயர்ந்த உள்ளத்துடன் வாழ்ந்தால் அது போதும். அது என் ஆயுசுக்கும் போதும். தவிரவும் நீங்க என்னருகேயே இருந்து அன்பைப் பொழியப் போறீங்க. இதற்குமேல் உடல் சுகத்தில் என்ன கிடைக்கப்போகிறது. பாமிலா பவ்யமாகக் கூறினாள்.

பிரபாகரனுக்கு புல்லரித்தது. இவள் பெண் அல்ல தேவதை என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

பாமிலா தொடர்ந்தாள். இவ்வளவு காலம் பொறுத்திருந்தீங்களே - இரண்டொரு நாள் பொறுத்திருங்க. நான் உங்ககிட்டே வந்துவிடுகிறேன். நேரமாகிவிட்டது. புறப்படலாமா?

பிரபாகரனும் எழும்ப மனமின்றி எழுந்தான். இவள் கூடப் பேசிக்கொண்டேயிருக்கலாமே, அதுபோதுமே என்று மகிழ்ந்தான்.

அவனோடு பேசிக்கொண்டிருந்ததில் அவள் மனமும் பூரிப்படைந்திருந்தது. ஆயுள் பூராவும் இவர்கூட அன்பொழுகப் பேசிக் கொண்டேயிருந்தாலே போதுமே. அவள் அவனோடு ஒட்டியபடி நடந்தாள்.

அவனோடு காதல் வானில் பறந்த காலங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. ஒருவேளை தன் மேல் அவனிடம் குறும்புகளையும், சில்லறைச் சேட்டைகளையும் எதிர்பார்க்க முடியாமல் போகலாம். அவள் கட்டிய கட்டில் வாழ்க்கைகள் கனவாகிப் போகலாம். ஆனால் ஆயுள் பூராவும் ஆத்மார்த்த அன்பை எதிர்பார்க்கலாம். எதுவுமே இல்லையென்று ஒரு காலத்தில் இருந்த அவளுக்கு இதுபோதும் தானே?

பிரபாகரன் அவனோடு வீட்டு வாசல் வரை வந்து விடைபெற்றுச் சென்றான். அந்தப் பூரிப்பான நினைவுகளுடன் வீட்டினுள் காலடி எடுத்து வைத்த பாமிலா ஒருகணம் ஸ்தம்பித்து நின்றாள். ஜெயம் அவளுக்காக அங்கே காத்திருந்தான். அவனைக் கண்டதும் இவள் மனதில் ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வு.

அவளைக் கண்டதும் அவன் முகம் மலர்ந்தது. பாமிலா தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு இப்போதுதான் வந்தீர்களா? என்று கேட்டாள்.

‘அவர் உனக்காக ஒருமணித்தியாலம் தவமிருக்கிறார். என்றாலும் இப்படி நீ காக்க வைக்கக் கூடாதடி’ என்று சரோஜா பதிலளித்தாள். பாமிலாவுக்கு அந்தரமாக இருந்தது.

‘காத்துக்கிடப்பதில் இன்பழுண்டு.’ ஜெயம் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

பாமிலா எதிரே வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். ஜெயம் குறும்பாகச் சிரித்தபடி உட்கார் பாமிலா என்று அருகேயிருந்த கதிரையைக் காட்டினான். அவள் எழுந்து அருகேயிருந்த கதிரையில் வந்தமர்ந்தாள்.

பாமிலா உனக்காக வைர நெக்லெஸ், கல்லட்டியல், வெட்டுக் காப்பு எல்லாம் வாங்கி வந்திருக்கிறேன் என்று அவளிடம் நகைப் பெட்டிகளை நீட்டினான். அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் போய் விட்டது.

நிகைகளைத் திறந்து ஓவ்வொன்றாக அவளுக்குக் காட்டினான். அவர்களுக்குத் தனிமையையேற்படுத்தி விட்டு சரோஜா உள்ளே சென்றாள்.

பாமிலா இந்த நெக்லெஸை உனக்கு அணிந்து விடவா? ஜெயம் ஆவலோடு கேட்டான்.

பாமிலாவுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. என்ன செய்வதென்று புரியாமல் அவள் திகைத்து நிற்கையிலேயே அவன் திடீரென்று எழுந்து அவள் கழுத்தில் நெக்லெஸ்சைக் கட்டினான். பாமிலா அதிர்ந்து போய் நின்றாள்.

கழுத்தில் வைர நெக்லெஸ் மின்ன கந்தர்வப் பெண்போல் காட்சியளித்த பாமிலாவை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ஜெயம், பொன் நிகையுடன் போட்டி போடக்கூடிய அவளது புன்னிகையைக் காண விழைந்து அது அவளது வதனத்தில் தோன்றாமல் போகவே ஆச்சர்யமுற்ற

ஜெயம் 'என்ன பாமிலா ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?' என்று பரிவோடு கேட்டான். அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. வாயடைத்துப் போயிருந்தது. முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

'ஜெயம், என்னை மன்னிச்சிடுங்க' என்று ஈனஸ்வரத்தில் முனங்கியவள் மேற்கொண்டு பேச முடியாமல் குரல் தளதளக்க மௌனமானாள்.

'ஏன் இவள் இப்போது மன்னிப்புக் கோருகிறாள்' என்று புரியாமல் குழம்பிய ஜெயம் அவளை ஊட்டிருவது போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'பிளீஸ்... பிரபா... சொறி... ஜெயம்... எங்காவது வெளியே போவோமா? அவள் குரல் தழைந்து ஒலித்தது.

'இந்த இரவு நேரத்திலா? ஜெயம் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

உங்களோடு ரொம்பப் பேச வேண்டும்.

'சரி' என்று எழுந்தான் ஜெயம், அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அவர்கள் கடற்கரையில் இருந்தார்கள்.

'என்ன பாமிலா உன்னால் பிரபாகரனை மறக்க முடியவில்லையா? அந்த நயவஞ்சகனை இன்னும் ஏன் மனதில் இருத்திக் கொண்டிருக்கிறாய்?'

இப்போது அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. 'அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் ஜெயம்... பிரபா உத்தமர்...' என்று கூறிவிட்டு குலுங்கக் குலுங்க அழுதாள். அவள் அழுது முடியும் வரை பொறுத்திருந்தான் ஜெயம். அழுது முடித்து ஒவ்வொன்றாக நடந்த அத்தனையும் சொல்லி முடித்தாள் பாமிலா. சொல்லும் போதே இடைக்கிடை குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். ஜெயத்தின் மனதும் இதனால் மிகவும் பாதிக்கப் பட்டிருந்தது.

'இப்போது என்ன செய்யப்போகிறாய் பாமிலா?' மிகுந்த அனுதாபத்துடனும், ஆவலுடனும் கேட்டான் ஜெயம்.

'அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. கடவுள் என்னை ஏன் இப்படி சோதிக்கிறாரோ தெரிய வில்லை.'

'என்னையும் தான் சோதிக்கிறார். இல்லா விட்டால் நீ என்னவளாகப் போகின்றாய் என்று நான் உவகை கொண்டிருந்த இந்தவேளையில் இப்படியொரு சிக்கலை ஏற்படுத்துவாரா?'

'நான் என்ன செய்யலாம் என்று சொல்லுங்களேன் ஜெயம்...?'

'எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை என்னைப் பொறுத்தவரை உன்னை இழப்பதை என்னால் கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடிய வில்லை. பாலைவனமாக இருந்த என் வாழ்வு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர்தான் சோலை வனமாகத் துளிர்க்க ஆரம்பித்தது. அதை முளையிலேயே கருக வைத்து விடாதே பாமிலா' ஜெயத்தின் குரல் கரகரத்தது.

அவனது பதில் அவனின் தற்போதைய எதிர் பார்ப்புக்கு மாறாக அமையவே அவனுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. தனது மனநிலையை எப்படி அவனது மனம் நோகாமல் எடுத்துச் சொல்வதென்று தெரியாமல் குழம்பித் தவித்தபடியே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பாமிலா.

கடற்கரையில் கூட்டமில்லை. இருள் பரவி அவளது மனதைப் போலவே தெளிவற்றிருந்தது. ஜெயம் சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

ஜெயம்...

‘ம...’

‘உண்மையிலேயே நீங்க என்னை விரும்பு கிறீர்களா?’

‘இது என்ன பைத்தியகாரத்தனமான கேள்வி. நான் இந்த உலகத்தில் விரும்புகிறதெல்லாம் உன்னைத் தான்! வேறு எதையும்விட வேற எவரையும்விட உன்னைத் தான் விரும்புகிறேன். சின்னப் பருவம் தொட்டு உன்னை என் இதயத்தில் வைத்துப் பூசிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் இன்றுவரை வேறு கலியானமே வேண்டாமென்று பிடிவாதமாக இருந்திருப்பேனா?’ என்னைப் பார்த்தா இப்படிக் கேட்டுவிட்டாய் பாமிலா?’ அவனது குரலில் ஆழமான அன்பு தொனித்தது.

பாமிலா அவன் சொல்வதையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இப்படியும் ஒரு அன்பா? நான் களங்கப்பட்டவள் என்று தெரிந்த பின்பும் கூட இவருக்கு என் மீது இவ்வளவு அன்பு இருக்கிறதே. இப்போது அவளால் தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல முடியவில்லை! இவருக்கு இவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றத்தை எப்படித்தான் கொடுப்பது? அவளுக்குப் புரியவில்லை.

‘ஜெயம் நான் ஒன்று சொல்வேன். கேட்பீர்களா? அவள் கெஞ்சினாள்.

‘கேள் பாமிலா... உனகில்லாத ஒன்றா? ஆனால் ஒன்றை மட்டும் கேட்டுவிடாதே! உன்னைப் பிரிந்து விடச் சொல்லி மட்டும் கேட்டுவிடாதே. அப்புறம் எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும்’ அவளது மனதில் உள்ளதைப் புரிந்து கொண்டவன்போல் பேசினான் ஜெயம். அவளுக்கு வியப்பாகவும் கூடவே அந்தரமாகவும் இருந்தது. ‘ஜெயா நான் பிரபாவை மனக்கப்போவதாக இவரிடம் எப்படிச் சொல்வது?’ அவள் தவியாய்த் தவித்தாள்.

‘ஜெயம் நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்றால்...’ அவள் சொல்லுமுன்னரே அவன் இடை மறித்தான். ‘பாமிலா பாமிலா என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு பைத்தியக் காரன் தெருவெல்லாம் அலைய வேண்டு மென்று விரும்பினால் மேற்கொண்டு பேசு.’

அவனது வார்த்தைகளிலிருந்த உறுதி அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது. ‘பேசாமல் இவரையே திருமணம் செய்து விடலாமா?’ என்று ஒரு கணம் எண்ணினாள். அடுத்த கணமே பிரபாகரனின் நினைவு.

அவள் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பாகத் தவித்தாள். ஜெயத்தின் காதல் ஒரு தலைராகமாக இருந்த வரையில் அவள் அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் விட்டு இருக்கலாம். ஆனால் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு இப்போது தூக்கி எறிவதென்றால்...

அவள் செய்வதறியாது தவித்துக் கொண்டிருக்கை யிலேயே ஜெயம் மெதுவாக அவளது கைகளைப் பற்றினான். அவளது கைகளை எடுத்துத் தன்னுடைய மார்பில் ஒற்றிக் கொண்டவனாக 'பாமிலா நீ இல்லாவிட்டால் என் இதயமே வெடித்து விடும். உன்னுடைய இக்கட்டான நிலை எனக்கு புரியாமல் இல்லை, நீ இந்தக் கணம் உன் மனதில் நினைப்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. உனது நினைப்பில் நியாயமுமிருக்கிறது. ஆனால் அவனால் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை. இப்போது ஆனால் அவளும் அழுதமுது அவனைத் தேற்றினாள்.

கடல் அலைகளின் பேரிரைச்சல் இரவின் நிசப்தத்தையும் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆழ்கடலில் மீனவர் வள்ளங்களிலிருந்த வெளிச்சங்கள் மின் மினியாய் காட்சியளித்தான்.

கண்கள் பனித்திருந்தன.

கரையில் ஆளரவமே இல்லை. நிலவு மெல்ல மெல்ல எட்டிப் பார்த்தது.

பாமிலா என்றபடி அவளை அருகே இழுத்தான் ஜெயம். அவன் இழுத்தணைக்கையில் அவள் செயலற்று நின்றாள். தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவும் முடிய வில்லை. அவளது மனநிலை சூனியமாக இருந்தது. ஜெயம் அவளை ஆசையோடு இறுக அணைத்து பாமிலா பாமிலா என் குஞ்சு என்று கூறியபடி முத்த மழை பொழிய ஆரம்பித்தான். அவளது மனம் உறுத்தியது. போவோமா பிர....ம்-போவோமா ஜெயம் என்றாள் கெஞ்சலாக! கொஞ்சம் இரு பாமிலா என்று அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி மறுபடியும் கொஞ்ச ஆரம்பித்தான் ஜெயம், ஏனோ அவனது வார்த்தைகளை மீறி அவளால் எழுந்து செல்ல முடியவில்லை. மீண்டும் செயலற்று போய் அவனோடு ஒன்றத் தலைப்பட்டாள்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் கடற்கரை பஞ்சணையாய் மாறியது. இரண்டு உடல்கள் உருண்டு புரண்டு, ஓட்டி உறவாடியது.

அவர்கள் கடற்கரையை விட்டுப் புறப்பட்ட போது நடுநிசியைத் தாண்டிவிட்டது.

இரவு முழுவதும் பாமிலாவால் தூங்க முடிய வில்லை. தப்புப் பண்ணிவிட்டதாக அழுதழுது தலையணையை நனைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

விடிந்ததும் பிரபாகரன் ஜெயம் இருவரும் அவளைத் தேடி வரக்கூடும், யாருக்கு என்ன பதில் சொல்வது? புரியாமல் குழம்பித் தவித்தாள் பாமிலா. காலையில் தாமதமாகவே எழுந்தாள்.

ஓரு கடிதம் வந்திருப்பதாகக் கூறினாள் சரோஜா. குளித்து விட்டுத் தலையுணர்த்திக் கொண்டிருந்த பாமிலா கடிதத்தை வாங்கினாள். கையெழுத்து பிரபா கரனுடையதாக இருக்கவே பரபரப்புடன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

என்னுயிர் பாமிலாவுக்கு,

நேற்று உன்கூட உரையாடி விட்டுப் போனபின்னர் மிகவும் நிதானமாக யோசித்தேன். எல்லாக் கோணங்களில் நின்று தீர யோசித்துப் பார்த்த பின்னர் ஓரு திடமான முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். நாங்கள் இருவரும் மனப்பதில் எதுவித அர்த்தமுமில்லை. உன்னை உயிருக்குயிராக விரும்பிப் பூஜிக்கின்ற

ஜெயத்தை மனந்து இன்புற்றிருப்பதையே நான் விரும்புகிறேன். நீ சந்தோஷமாக வாழ்ந்தால் அது போதும் எனக்கு. என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு நாளாவது உன்னோடு நிறைவாக வாழ்ந்துவிட்டேன். நீ நேற்று சொன்னது போல் அது போதும் எனக்கு. அந்த இனிய நினைவுடனே வாழ்ந்து விடுவேன்.

கொடிய சிறை வாழ்வு எனது மனதிலே எண்ணற்ற கேள்விகளை உருவாக்கியுள்ளது. எமது இனத்திற்கு ஏன் இந்தக் கொடுமை என நான் எத்தனையோ இரவுகள் சிறையிலிருந்து யோசித்திருக்கிறேன். ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான இன்றைய போராட்டம் எனக்கு நியாயமாகவே தெரிகிறது. நான் அதில் ஒரு பங்காளியாக இணையத் தீர்மானித்துள்ளேன்.

எனக்கு உன் ஆசிகளை மானசீகமாகக் கொடு. ஜெயமும் நீயும் பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ வாழ்த்துகிறேன். நான் இப்பொழுதே ஊர் புறப்படுகிறேன்.

அன்புடன் விடைபெறும்
உன் பிரபாகரன்

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த பாமிலாவின் கண்கள் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தன. மானசீகமாகப் பிரபாகரனைத் தரிசித்தபடி 'பிரபா உங்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய இதயம்!' என எண்ணினாள்.

அப்பொழுதுதான் அங்கே வந்து சேர்ந்த ஜெயம் அவள் கடிதமும் கையுமாக நின்று அழுவதைக் கண்டு அவளருகே வந்து ஆறுதலாக என்ன பாமிலா? என்று கேட்டான்.

பாமிலா கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினாள். கடிதத்தை வாசித்த அவனது கண்களும் பனித்தன.

சந்தேகக் கோடு

நீ ண ட நேரம்
 தனிமையில் யோசித்தபடி
 வாசலுக்கும் உள்ளுக்கு
 மாக நடந்துகொண்டு
 இருந்தாள் நகுலா.
 வானோலியில் செய்தி
 அறிக்கை முடிந்து விட்ட
 தால், நேரம் ஒன்பதே

காலைத் தாண்டிவிட்டது என்பதை ஊகித்துக்
 கொண்டாள். தினமும் ஆறு மணிக்கு முன்னரே
 அலுவலகத்தால் திரும்பும் சிவகுமார், இப்போது சில
 நாட்களாக இரவில் நேரம் கழித்தே வருகிறானென்ற
 உண்மை அவளது உள்ளத்தில் புயலை வீச வைத்தது.
 இதற்குரிய காரணம் புரியாமல் தவியாய்த் தவித்தாள்
 நகுலா. காரணம் கேட்கின்ற சமயங்களில் ‘ஓவர்டைம்’
 என்று பதில்வரும். ஓரிரு சமயங்களில் அவன் சீறிச்
 சினப்பதுமுண்டு.

அவள் யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கும்போதே
 வாசற்கதவுத்தப்பட்டது. கதவைத் திறந்தாள். சிவகுமார்
 தான் வந்திருந்தான். அவள் அவனைப் பார்த்ததும்

மகிழ்ச்சியடனும் ஆர்வத்துடனும் அன்புடனும் புன்னகைத்தாள். அவன் தாமதமாக வந்த எரிச்சலையும் மீறி, அவனைக் கண்டதும் உள்ளாம் குதாகலிக்கவே செய்தது.

“கோப்பி கொண்டுவரட்டுமா, இல்லை சாப்பாடா” என்றாள் கனிவுடன்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் கதிரையில் அமர்ந்தான். அவனது மௌனம் அவள் மனதிலே எரிச்சலை ஏற்படுத்திய போதிலும், மனதைச் சமாதானம் செய்து கொண்டு அவனுக்கு தேநீர் கலந்து கொண்டு வரப் புறப்பட்டாள்.

அவள் தேநீருடன் திரும்பி வந்தபோதும், உடையை மாற்றாமல் உட்கார்ந்து கண்களை மூடியபடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் சிவகுமார். அவனிடம் தேநீர்க் கோப்பையை நீட்டிய நகுலா “ஏன் அத்தான் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? களைப்பா இருக்கா?” என்று கேட்டபடி அவனருகே வந்து அமர்ந்து கொண்டாள்.

சிவகுமாருக்கு சிறிது எரிச்சல்கூட எட்டிப் பார்த்தது. எனினும், அவளோடு சினந்து கொள்வதில் எந்தவித அர்த்தமுமில்லை என்று தன்னை கட்டுப் படுத்திக் கொண்டவனாக “இல்லை நகுலா! அலுவலகத்தில் வேலை அதிகம். வாற கிழமை பரிசோதகர்கள் வாறாங்கள். அதற்கு முன்னர் வேலைகள் எல்லாம் முடிச்சவைக்கவேணும்” என்றான்.

அவனது வார்த்தைகளோடு வந்த சாராய நெடி, அவளைத் துணுக்குற வைத்தது. எப்போதாவது, அதுவும் தவிர்க்க முடியாத சமயங்களில் ஏதாவது பார்டிகளில் அதுவும் பெயருக்கு மட்டும் சிறிதளவு குடிப்பவன் தான் சிவகுமார். ஆனால், கடந்த மூன்று நான்கு நாட்களாக அவனிடமிருந்து சாராய நெடி வீசுவதை அவளும் கவனித்துக் கொண்டு தான் வருகிறாள். எனினும், அவள் அவனை நேற்றுவரை குறுக்குவிசாரணை செய்யவில்லை. ஆனால் இன்றும் அவன் மதுபோதையில் வந்திருக்கிறான் என்பதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டு அவனுள்ளத்தைக் குடைந்து எடுத்துவிட வேண்டுமென்று ஒருகணம் எண்ணியவள் உடனேயே அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டாள். எப்போதாவது பார்டிகளில் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் சிறிது குடித்துவிட்டு வரும் நாட்களில், வந்ததும் வராததுமாக அவளிடம் விடயத்தைக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்கின்ற சிவகுமார், இப்போதெல்லாம் எதுவுமே சொல்லாமல் மறைக்கின்ற போது அவள் மட்டும் அதை அம்பலப்படுத்தி, ஒரு சிறு பூகம்பத்தை ஏற்படுத்துவதில் என்ன லாபம் என்று எண்ணினாள். தவிரவும் முன் அறையில் தங்கி இருக்கும் பல்கலைக் கழக மாணவிகளான பூர்ணாவும், இந்துவும் பரீட்சைக்குப் படித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இங்கே அவள் கணவனோடு வாக்கு

வாதப்பட, அது அவர்களது காதுக்கு எட்டி, அவர்களது படிப்புக்கு இடைஞ்சலாகிவிடக்கூடும் என்றும், நான்கு சவர்களுக்குள்ளே இரண்டு பேருக்கிடையே இருக்க வேண்டிய விவகாரங்கள் எல்லாம் பிறர்காதுக்கு எட்டி விடுமே என்றும் எண்ணி மெளனமானாள்.

இங்கிதம் தெரிந்த இல்லத்தரசியான நகுலா மெளனமாக அவனது சப்பாத்துகளைக் கழற்ற உதவி செய்தாள். மனம் குழம்பிப்போய் வந்திருந்த அவனது உள்ளத்திற்கு அவளது உபசரிப்பு தேனாக இனித்தது. இதே வேளையில், இப்படியான ஒரு நல்ல மனைவி கிடைத்ததை எண்ணிப் பூரிக்கவும் செய்தான் சிவகுமார்.

நகுலா அவனது எந்த எதிர்பார்ப்பிலும் குறைந்து நிற்கவில்லை. உள்ளத்தால் உயர்ந்து நின்றாள். தனக்கு வாழ்க்கைப் படப்போகிறவள் எப்படி எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று சிவகுமார் கற்பனை பண்ணினானோ அப்படியே நகுலா அமைந்திருந்தாள். பை நிறைந்த சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டு, கை நிறையச் செலவழித்தும் நிறைவு காணாத பலரிலிருந்து வேறுபட்டு, கட்டுமட்டாகச் செலவு செய்து கடன் தனி என்றில்லாமல் ஏதோ சில வேளைகளில் கைமாற்று மட்டும் வாங்கி, கணவன் மனம் கோணாமல் கனிவான குடும்பப் பெண்ணாக வாழ்ந்துவரும் அவளது திறமை யையும் குணாதிசயங்களையும் வியந்து பல சந்தர்ப்பங்

களில் மெச்சியிருக்கிறான் சிவகுமார். மனைவியை நினைத்தால் வீட்டிற்குப் போகவே பிடிக்கவில்லை என்று நண்பர்கள் அவனிடம் கூறிக் கவலைப்படும் போதெல்லாம், தான் கொடுத்துவைத்தவன் என்று நகுலாவை எண்ணிப் பெருமைப்படுவான் சிவகுமார்.

ஆரம்பத்தில் நகுலாவும் வேலை பார்த்தவள்தான். அவள் வேலைக்குச் சென்ற நாட்களில் கையில் கொஞ்சம் அதிகமாகவே பணம் புரண்டது என்னவோ உண்மைதான். என்றாலும் ஏதோ ஒரு குறை இவனுக்குத் தொரிவதுண்டு. அவள் அலுவலகம் போய், அவள் விடுமுறையில் வீட்டில் நின்ற சில நாட்களில் அவளது உபசரிப்புகள், களைத்து வந்த அவனது உள்ளத்துக்கு இதமளித்ததை அவன் உணர்ந்தான். அவனும் அலுவலகத்துக்குப் போய்வந்தால் இந்தச் சுகம் கிடைப்பதில்லை, அவனும் களைத்துச் சோர்ந்து போயிருப்பாள்.

இந்த வேறுபாட்டை உணர்ந்துகொண்ட சிவகுமாரனின் மனதில், அவளை வேலையிலிருந்து ராஜினாமாப் பண்ணி விட்டு வீட்டோடு இருக்கும்படி கேட்கலாமா என்ற எண்ணம் எழுந்தது. எனினும் அப்படிக் கேட்பது அவளது சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது போலாகுமென எண்ணியதாலும், அவள் சில வேளை இதற்கு மறுப்புத் தொல்லித்து விட்டால் மனதில் ஒரு விரிசல் ஏற்பட்டு விடுமோ என்று

தயங்கியதாலும் அவ்வெண்ணத்தை அவளிடம் கூறாமல் பல நாட்கள் மௌனமாக இருந்தான். ஆனால், நாள்டைவில் இவன் என்னைம் விசுவரூபம் எடுத்துக் கொண்டு வந்தது. மேலும், தினமும் அயராது உழைக்கின்ற அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவன் மனதில் அனுதாபம் பிறக்கும். காலையில் நான்கு மணிக்கே எழுந்து காலை உணவையும், மதிய உணவையும் தயாரித்து முடித்து பிற வேலைகளையும் கவனித்து, அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளையும் செய்து, தானும் அலுவலகத்துக்குப் புறப்படத்தான் அவளுக்கு நேரம் சரியாக இருக்கும். மாலையில் வேலை முடிந்து களைத்துப்போய் வீட்டுக்கு வந்தால் மீண்டும் அதே சமையல், சாப்பாடு, வேலை என்று இப்படி ஒவ்வொரு நேரமும் ஏதாவது செய்துகொண்டே இருப்பாள்.

இதைப் பார்க்கையில் அவனுக்கு பாவமாக இருக்கும். ஒரு நேரம் இவளுக்கு ஆறுதல் கிடையாதென எண்ணுவான். தனது சக்திக்குமேலாக வேலை செய்கிறாளோ என்றுகூடத் தோன்றும். ஏதாவது கூடமாட உதவி செய்யலாம் என்றாலும் அவள் விடமாட்டாள்.

“அடுப்படி வேளையள் ஆம்பிளையள் செய்யக் கூடாது. யாராவது கண்டால் எனக்குத் தான் கெட்ட பெயர். நீங்க போங்கோ நான் செய்யுறன்” என்று அவனை அனுப்பிவிடுவாள். மேலும், அநேக நாட்களில் இரவில் படுத்து ஒரு சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அவள்

உறங்கிவிடுவாள். நகுலா என்று கூப்பிட்டுப் பார்த்தால் பதில் வராது. அவனது முகத்தில் தெரியும் களைப்பைப் பார்த்தால் அவனுக்கும் தொந்தரவு செய்யத் தோன்றாது. ஜன்னலின் ஊடே நிலாவைப் பார்த்துக் கொண்டு நெடுநேரமாகத் தூக்கமின்றி புரள்வான். இப்படியே அவன் தன் மனதில் தோன்றிய எண்ணத்தைச் சொல்ல முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் அவள் கர்ப்பவதியானாள். கர்ப்பவதியான பின்னர் அவளிடம் அதிக களைப்புத் தெரிந்தது. ஒரு நல்ல வேலைக் காரியைக்கூடத் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை. கிடைத்த வேலைக்காரர்கள் கூட திருப்திகரமாக அமையாததால் அவர்களையும் விடவேண்டி நேரிட்டது. இந்த நிலையில் தான் அவனுக்கு கருச்சிதைவு ஏற்பட்டது. ஓய்வு அவசியமென்று டாக்டரும் கூறி விட்டார்.

அப்போது தான் அவன் தன் எண்ணத்தை வாய்விட்டே கூறிவிட்டான். அவனது வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அவள் ஒரு கணம் அதிர்ந்தவள் போல் நின்றாள். அவன் அவனுக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பது போலக் கூறினான். “நகுலா பெண்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கு நான் எதிரானவனில்லை... ஆனால் உன்னுடைய உடல் நலத்திற்காகவும், நமக்கும் ஒரு குழந்தை வேண்டுமே என்பதற்காகவும் என்னுடைய மன மகிழ்ச்சிக்காகவும் சொல்லுறன்... நீ வேலைக்குப் போவதை விட்டுவிடு?” அவன் நிர்ப்பந்திக்கா விட்டாலும் அவனது விருப்பம்

அவனுக்குப் புரிந்தது. பலவாறாக யோசித்தாள். நகுலா வேலைக்குப் போய்வரும் அத்தானுக்கு இதமாக நடந்து கொள்வது தான் முக்கியம்... அவர் வேலையால் வருகிறபோது நான் வீட்டில் இல்லாவிட்டால் அவருக்குச் சலிப்பும், மன உழைச்சலும் தானே ஏற்படும்... ம்... எனது வாழ்வில் ஒளி கொடுத்த தெய்வம் இவர். இவருக்காக நான் எதைத்தான் செய்யக் கூடாது? என் உயிரை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாமே? உத்தியோகம் என்ன பெரிய உத்தியோகம்? அத்தானின் அன்பில் அரவணைப்பில் கிடைக்கிற சுகத்திற்கு முன்னே இது செல்லாக் காசு என எண்ணி வேலையை உதறித்தள்ள முன்வந்தாள் நகுலா. அதற்குப்பின்னர் வாழ்வு இன்னும் ஒரு படி கூடவே இனித்தது. பணம் முக்கியமல்ல பாசம் நிறைந்த வாழ்க்கைதான் முக்கியம் என்று இருவரும் புரிந்து கொண்டனர். முன்னரைப் போலன்றி பணப்புழக்கம் சிறிது குறைந்து விட்டதுதானென்றாலும் அந்தக் குறைகளை எல்லாம் மீறி வாழ்வில் ஒரு நிறைவு தெரிந்தது.

ஆனால் கடந்த சில நாட்களாக....?

நகுலா நெடுமூச்செறிந்தாள். மனதில் கொந்தளிக் கின்ற பேரவைகளையெல்லாம் கரையேற விடாமல் உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு அவள் அவனுக்கு உணவைப் பரிமாறினாள். அவனோ ஒப்புக்கு மட்டும் சாப்பிட்டான். இதைக் கவனித்த நகுலா,

“இஞ்சாருங்கோ இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்களேன். வீணாகக் கொட்டிறதே?” என்றாள் பரிவோடு.

அவள் சொன்னதைக் கவனிக்காதவன் போல எழுந்தான் சிவகுமார். இதைக் கண்ட நகுலாவின் கண்களில் நீர் முட்டியது, அவளாலும் சாப்பிட முடியவில்லை.

அவள் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு அறைக்குள் திரும்பியபோது அவன் கண்களை மூடி யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தான். மௌனமாக கட்டிலில் அவனருகே வந்தமர்ந்த நகுலா அவனை உற்று நோக்கினாள். மூடமற்று வெண்முகிலாக இருக்கின்ற அவனது முகத்தில் இப்போது சிந்தனைக் கோடுகள் தொரிந்தன. மலர்ச்சி மறைந்து மங்கல் புலப் பட்டது. அவனது மார்பில் கைபதித்து நெஞ்சு மயிர் களில் கோலம் போட்டாள். அந்த ஸ்பரிசத்தில் கண்களைத் திறந்த சிவகுமார் புன்னகைத்தான். அந்தப் புன்னகையில் வெறுமையும் செயற்கையும் இருப்பதாக அவளுக்குப்பட்டது. ஆயிரம் இரவுகளுக்கு மேல் அவனோடு பகிர்ந்து கொண்டவளுக்கு அருகே இருந்து உறவாடியவளுக்கு இதுகூடவா புரியாமல் போய்விடும்.

“அத்தான் ஏன் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறியள்” மனதில் தோன்றியதை கேட்டாள் நகுலா. அவன் பதிலன்றி ஒப்புக்குச் சிரித்தபடி ஒன்றுமில்லை என்பது

போல தலையசைத்தான். பின்னர் மெதுவாக அவளை கைகளைப் பற்றியபடி நாளைக்கு நேரத்துக்கு வந்து விடுவேன் நகுலா என்றான். பின்னர் அவளை உற்சாகப் படுத்துவதுபோல ஏதேதோ கதைத்தான்.

அவன் அவளோடு நெருங்கியிருந்து அந்தரங்க மாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில் அவன் மனம் அவளிடம் அன்யோன்யமாக இருப்பதாக அவள் உணருகின்ற அந்தச் சமயத்தில் கூட மனதில் ஏதோ ஒன்று அந்த நெருக்கத்திலிருந்து விலகி ஒட்டாமல் இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். இதனால் நெடுநேரம் சுவரசியமாக அவளுடன் உரையாட முடியவில்லை. தூக்கம் வருகிறது என்றான்.

அவளது முகம் எதனாலோ மாறியது. அவன் எதையும் கவனிக்காமல் கண்களை மூடினான். சற்று நேரத்தில் அவன் உறங்கிவிட்டான். ஆனால் அவளோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவளாக நெடுநேரம் தூங்காமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘அத்தான் ஏன் இப்படி மாறிப்போனார்?’ இதே கேள்விதான் விடைகாண முடியாததால் மீண்டும் மீண்டும் உருவாகிக் கொண்டு இருந்தது. அவளுக்குப் பதிலளிப்பது போல அவன் தூக்கத்தில் உளறிக்கொண்டிருந்தான். ‘வசந்தி... வசந்தி...’ அது மட்டும்தான் தெளிவாகக் கேட்டது.

நகுலா அதிர்ச்சிக்குள்ளானாள்!

வசந்தி! அது வேறு யாருமல்ல அவனோடு பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்து, அவளது உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அவனோடு காதல்கொடி நாட்டிப் பறந்த சோடிப்புறாதான்.

கடந்தவாரம் வசந்தியைத் தற்செயலாக ஐந்தாறு வருட இடைவெளிக்குப் பின்னர் சந்தித்த போது சிவகுமாருக்குத் திகிரென்றது. உடலெங்கும் மின்சாரம் பாய்வது போன்ற ஒருவித திகில் அவன் உள்ளத்தில் உருவாகி உடலெங்கும் பரவியது.

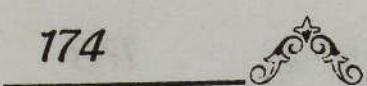
“வசந்தி - வசந்தி தானே இவள்? ஓ! அவளேதான்! என்னுடைய வசந்தியேதான்! எத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு பார்க்கிறேன். பத்து யார் தொலைவில் பஸ்தரிப்பில் பஸ்ஸாக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த பத்துப்பன்னிரண்டு பேருக்கிடையில் பளிச்சென்று இளமஞ்சள் நெலக்ஸ் புடவையில் இன்னும் தேவதை போலக் காட்சியளிக்கிறாள். மிகச்சில மாற்றங்களைத் தவிர அதே மெல்லிய எடுப்பான உடல்வாகுடன் இன்னும் இளமையாகவே இருக்கின்றாள். சிவகுமாரின் மனதில் ஏதோ ஒரு தயக்கம்.

'இவள் எங்கே இந்தப் பக்கம் வந்தாள்? வேலைமாற்றலாகி இதே ஊருக்கு வந்துவிட்டாளா? இவள் இங்கே நிற்பாள் என்று தெரிந்திருந்தால் வராமல் விட்டிருக்கலாமே! இனி திரும்பிப்போவதும் அழகில்லையே!' அவனது மனதில் போராட்டம்.

வசந்தி இன்னும் என்மீது கோபமாய் இருப்பாளா? அன்று கடைசியாக என்னைச் சந்தித்த போது என்னமாய் அழுதாள்! 'பேசாமல் என் கூட வந்திடேன்' என்று அன்று அவளிடம் தெரியமாக கேட்டிருந்தால் என்கூட வந்திருப்பாளோ? ஓ நான் கோழை. ஆசை காட்டி, ஆயிரம் சத்தியம் செய்து அணைத்து மகிழ்ந்து கடற்கரை, சினிமா என்றெல்லாம் சுற்றி, பின்னர் பிரச்சனை என்று வந்தபோது அதை எதிர் நிற்கத் தெரியமின்றி கோழையாகி பெற்றோர் சொல்லுக்கு அடிபணிந்து...

அவனது பச்சைத் துரோகம் இப்போது நெஞ்சை உறுத்தியது. அதற்கு மேலும் அவனது மனதிலிருந்து சமாதானமும் புறப்பட்டு வந்தது. 'தவறு என்பங்கில் மட்டும்தானா? நான் மட்டுமா கோழையாக இருந்தேன், அவள் கூட பெற்றோரை மீற முடியாமல் தவியாய்த் தவித்து எனக்கு ஆயிரம் சமாதானங்கள் சொல்லி-அவனது மனதில் அந்த சோகமான கடந்த கால நினைவைகள் கிளர்ந்தெழுந்தன.

ஓ... பல்கலைக்கழகத்தில் வசந்தியைச் சந்தித்த முதல் நாளே அவன் தன் மனதைப் பறிகொடுத்தான். கண்டதும் காதல் என்பது நடக்கமுடியாததென்றும், அபூர்வமானதென்றும், அப்படி நடப்பது விதி விலக் கென்றும், அதற்கு முன்னர் அவன் பலரோடு வாதாடி இருக்கிறான். ஆனால் அது தவறென்று அன்றுதான் அவன் முதல் முதலாக உனர ஆரம்பித்தான்.

அவனது எண்ணம் அனு தினமும் விஸ்வரூபம் எடுத்துக் கொண்டு வந்த போதிலும் வசந்தியிடமிருந்து அப்படியானதொரு நாட்டத்தை காண முடியாமல் அவன் ஏங்கினான். தனது நன்பர்களிடம் தான் வசந்தியால் ஈர்க்கப்படுவதைப் பற்றி குறிப்பிட்டான். இதைக் கேட்ட நண்பர்கள் அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே அவனையும் அவளையும் இணைத்துப் பகிடி பண்ண ஆரம்பித்தார்கள். இதனால் அவளுக்கும் பிரச்சனையானது. காலப் போக்கில் தெரியம் ஏற்பட்டு அவன் அவளோடு கதைத்து தன் மனதைத் திறந்து காட்டி பெயிலாகி திரும்பினான். அவள் தனது காதலை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அவளை வெற்றிகொள்ள வேண்டும் என்று மீண்டும் மீண்டும் முயன்றான். அவளிடம் சில மாற்றங்களை அவதானிக்க முடிந்த போதிலும் அதையும் மீறிய பயமும் தயக்கமும் அவளிடம் இருப்பதை உணர்ந்தான்.

அவள் சொன்னாள், “நாங்கள் இனிய நண்பர்களாக இருப்போம். காதல் வேண்டாம். நான் பெற்றோருக்குக் கட்டுப்பட்டவள். என் அப்பா கோபக்காரர். நீங்கள் என்னை நினைத்து உருகுவதைப் பார்க்கிற போது என் மனதும் உங்களுக்காக இளக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் என் அப்பா நான் பாடசாலையில் படித்த காலத்தில் என்மீது ஒருவன் பட்சம் வைத்து காதல் கடிதம் எழுத, நான் பயத்தில் அப்பாவிடம் கொடுக்க, அவரோ கோபம் கொண்டு அவனைத் தெருவிலே வைத்து அடித்தார். அப்படிப்பட்ட பொல்லாத அப்பா...”

சிவகுமார் குறுக்கிட்டான் “வசந்தி பல்கலைக் கழத்திற்கு வந்தபின்னரும் இன்னும் பயந்தாங் கொள்ளி யாக இருக்கிறாயே! நீ பயப்பட்டு பின்வாங்குவதில் அர்த்தமில்லை. என்னளவுக்கு உன் காதலும் உயர்வடையத் தவறியிருப்பது தான் உன் பயத்திற்குக் காரணம். இனியும் மறுப்புச் சொன்னால் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.”

“சிவா... நீங்கள் ஆண்... நினைத்தபடி நடக்கலாம்... நான் பெண்... அப்படி நடக்க முடியாது.. மேலும் எனக்கு உங்கமீது அன்பும் அனுதாபமும் இருக்கின்றதேயன்றி காதல் வரவில்லை... நான் யாரையும் காதலிக்கவும் மாட்டேன்” என்று குரல் தளதளக்கக் கூறினாள் வசந்தி.

“பொய் சொல்லாதே!... மை டியர் வசந்தி, நீ ஏன் எனக்கெதிராகப் போராட வேண்டும்? நீ என்னை

நேசிக்கிறாய் என்பதை நான் அறிவேன்... அதை உன் கண்கள் காட்டுகின்றன. ஆனால் நீ ஏனோ அதை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறாய். நம்மிருவரையும் விட ஏதோ ஒரு சக்தி உன்னை ஆட்டிப்படைக்கிறது என்று நினைக்கிறேன்.. இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு மனக் கட்டுப்பாட்டுடன் இருப்பதற்கு நீ ஒரு கல்லா?... வசந்தி... நான் உன்னை உண்மையிலேயே நேசிக்கிறேன் என்பதை நீ முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீ உன் அழகாலும் பேச்கக்களாலும் நளினத்தினாலும் என்னைப் பைத்தியமாக்கும் போது என்னால் அதை மறைக்க முடிய வில்லை... ஆரம்ப நாட்களில் நீ என்னை எவ்வளவோ உதாசீனம் செய்திருக்கிறாய்.. எனினும் அதை எல்லாம் தாங்கிக்கொண்டு நான் உன் பின்னே அலைவதற்குக் காரணம் நான் இந்த உலகத்தில் வேறைதையும் விட அதிகமாக உன்னை விரும்புவதால் தான்... நான் எத்தனையோ பெண்களை நினைத்துப் பார்த்து இருக்கிறேன்... என் வாழ்க்கையில் பல பெண்கள் குறுக்கிட்டிருக்கிறார்கள்... ஆனால் எந்தப் பெண்ணிடமும் காணாத ஏதாவது ஒன்றை உன்னிடம் காண்கிறேன்.. என்னை ஏமாற்றிவிடாதே வசந்தி..." அவன் உருக்கமாக வேண்டினான்.

இப்படி பல நாட்கள்!

அவள் படிப்படியாக மாறத்தான் செய்தாள். எனினும் பிடிவாதமாக மறுத்துக் கொண்டே வந்தாள். "இப்படிக் கதைத்தீர்களானால் இனி உங்களோடு

கதைக்க மாட்டேன்” என்றாள். எனினும் அவன் தொடர்ந்து அதே பஸ்ஸவியைப் பாடவே செய்தான்.

அவளால் அவனை சொன்னது போலவே ஒதுக்கிட முடியவில்லை. காலம் மனதைக் கரைய வைத்து கனிய வைத்திட அவள் பச்சைக் கொடி காட்டினாள். இதைத் தொடர்ந்து இரு இளஞ்சிட்டுக்களும் காதல் வானில் பறந்தனர். இதனால் தொடர்ந்து தோல்விகளை எழுதிக் கொண்டிருந்த அவனது காதல் வரலாறு வெற்றிப் பாதையில் பயணிக்க ஆரம்பித்தது. அவன் பழையபடி கலகலப்பானவனாக மாறினான்.

இனிமையாக கடந்த காதல் பயணத்தில் படிப்பு முடிந்ததும் மீண்டும் புயல் வீச ஆரம்பித்தது. தொழில் கிடைத்ததும் வீட்டில் அவனுக்கு கலியானப் பேச்சை ஆரம்பித்தனர். சிவகுமாரை விட தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என வசந்தியின் பெற்றோரும், சீதனமின்றி வசதி குறைந்த குடும்பத்தில் சம்பந்தம் வேண்டாம் என அவனது பெற்றோர்களும் போர்க்கொடி தூக்கினார்கள். சாதித் தடிப்புக்கும், பணத்தாசைக்கும் இடையே சிக்குண்ட இரண்டு அன்பு உள்ளங்கள் சிறகொடிந்த பறவைகளாகின.

பெற்றோரை மீற முடியாமலும், காதலை துறக்க முடியாமலும் இருவரும் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த போது இரு குடும்பங்களிடையேயும் முரண்பாடுகள் வலுத்தது.

இறுதியில் சிவகுமாருக்கு உறவுக்குள்ளேயே வசதியான பெண்ணாகத் தேர்ந்து நகுலாவை மன முடித்து வைத்தார்கள். நகுலாவின் சிறந்த குண இயல்பு களாலும், பாசப்பினைப்பினாலும் சிவகுமார் கவலைகளை மறந்து மெல்ல மெல்ல தேறிவந்தான்.

இப்போது நீண்ட ஆறுவருடங்களுக்குப் பின்னர் எதிர்பாராமல் இந்த பஸ் நிலையத்தில் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டபோது சிவகுமாருக்கு கையும் ஓடவில்லை, காலும் ஓடவில்லை. இதற்கிடையில் அவனைக் கண்ட வசந்தி மெல்ல நடந்து அவனருகில் வந்தாள்.

சிவகுமாரின் முகம் குழப்பத்துடனும் குற்ற உணர்வுடனும் இருண்டு போனது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி, பின்னர் தொடர்ந்து நோக்க முடியாமல் தலைகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டனர். நெஞ்சில் பிரளையம் வெடிக்க, துன்ப வெள்ளம் கரைதான்டி பேரலையாக பொங்கியது.

“இங்கே எப்படி...?” அவன் தான் மௌனத்தை உடைத்தான்.

“இடமாற்றத்தில் வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் இங்கே தான் உத்தியோகம் பார்க்கிறீர்களா?” என்று கனிவோடு கேட்டாள். அதே பார்வை, அதே குரலினிமை, அதே

அன்புப் பிரவாகம். சிவகுமார் தினறிப் போனான். பின்னர் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, “எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

அவள் வெறுமையாகச் சிரித்தாள்.

“உங்களுக்குத் திருமணமாகிவிட்டதா? அந்த டாக்டர் மாப்பிள்ளை...?” என சிவகுமார் கேட்டபோது அவள் பதிலெடுவும் சொல்லாமல் நெடுமூச்செறிந்தாள். அவளது கண்ணீரை மறைக்க அவள் முயல்வது அவனுக்குத் தெரிந்தது. அவன் தொடர்ந்து எதுவும் கேட்காமல், “வசந்தி...” என்று அழைத்தான்.

இப்போது அவள் விம்மி வெடித்தாள். சிவகுமார் விக்கித்துப் போனான்.

காலையில் எழுந்த போது நேரம் ஏழாகிவிட்டதை உணர்ந்த நகுலா சுறுசுறுப்பாக இயங்க ஆரம்பித்தாள். தேநீரைத் தயாரித்துக்கொண்டு வந்து கணவனை எழுப்பினாள்... “ஓ... நேரமாகிவிட்டதா செல்லம்?” என்ற படி எழுந்த சிவகுமாரிடம் எதுவித மாற்றமும் தெரிய வில்லை. வழிமை போல உற்சாகமாக அவளைச் சீண்டி விட்டு காலைக் கடன்களை முடிக்கப் புறப்பட்டான். நகுலாவும் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் வழிமை போல அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்தாள். எனினும் அத்தனையையும் மீறி அவளது அடிமனதில் யார் அந்த வசந்தி? என்று கேள்வி கீறுப்பட்ட இசைத் தட்டாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவன் அலுவலகத்திற்குப் போய்விட்டான். அவன் போன பின்னரும் வசந்தி விவகாரம் அவள் உள்ளத்தைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. விடை காணமுடியாத கேள்வி மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்ததால் உற்சாகமாக அவளால் இருக்க முடியவில்லை.

அலுவலகத்துக்குச் சென்ற சிவகுமாரின் மனதிலும் மீண்டும் வசந்தி வந்துவிட்டாள். மறுநாள் ஞாயிற்றுக்

கிழமை வசந்தியை வீட்டில் போய்ச் சந்திக்க வேண்டிய நாள் என்ற எண்ணம். மனதை ஆக்கிரமித்திருந்தது. அவளைச் சந்திக்காமலே விட்டுவிடலாமா? என்று ஒரு கணம் எண்ணினான். எனினும் அந்த எண்ணத்தை நிலை நிறுத்த முடியாமல் அவளைச் சந்திப்பதை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினான். அவளோடு பேச வேண்டும்... என்னென்ன பேச வேண்டும் என்று யோசித்து பின்னர் கற்பனையில் ஆழ்ந்து... நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

அலுவலகம் முடிந்ததும் அவன் நேரே வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அவனது வருகை நகுலாவிற்கு மகிழ்சியை ஏற்படுத்தியது. இதனால் அவள் உற்சாகமாக இயங்கினாள்.

‘அத்தான் பீச்சுக்குப் போவோமா? என்றாள் பூரிப்புடன்.

சாரி... என்றான் சிவகுமார்.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் கடற்கரையில் கரம் சுண்டலும் கையுமாக காற்று வாங்கிக் கொண்டு இருந்தார்கள் இருவரும். கடற்கரையில் நகுலாவுடன் நடந்து கொண்டு செல்கையில் சிவகுமாரின் மனதில் இன்பப் பிரவாகம் பெருக்கெடுத்தோடியது. இவளைப் போன்ற அழகான உத்தம மனவியைப் பெற நான் கொடுத்துவைத்திருக்க வேண்டும் என எண்ணினான்.

நகுலாவும் உற்சாகமாக இருந்தாள்.

“அத்தான் உங்களுக்கு ஒரு சந்தோசமான செய்தி” என்று அவனது காதோடு கூறினாள். ‘என்ன? என்று கேட்டான் சிவகுமார்.

“நீங்களே ஊகியுங்களேன்...” அவள் செல்லமாகக் கூறினாள்.

“ம்... சொல்லட்டுமா?... இரவுக்கு தோசை சுடப்போகிறாய் அதுதானே?...” என்றான். ஐயோ என்றாள். நகுலா. எப்பவும் உங்களுக்கு சாப்பாட்டு என்னம் தான்...

“வேறே என்ன... புரியலையே..”

“நீங்க அப்பாவாகப் போகிறீங்க...”

“அடி கள்ளி...” அவன் உற்சாகமாக அவளை அணைத்தான். “ஐயோ... மத்தவங்க பார்க்கிறாங்க... இது வீடல்ல கடற்கரை... என்று சினுங்கினாள் நகுலா.

அந்த மாலைப் பொழுது உல்லாசமாகக் கடந்தது.

இரவு வீட்டிலும் மகிழ்ச்சி வெள்ளம்! சாப்பிடும் போது அவளது சமையலைப் பாராட்டினான். நகுலாவுக்குப் பூரிப்பாக இருந்தது. அவள் மனதிலே இருந்த சந்தேகக் கோடு அழுங்கிப்போயிருந்தது. அதைப் பற்றி கணவனிடம் கேட்டு வீணே அவனையும் குழப்பி தானும் குழம்பியதாகவே முடியும் என தீர்க்கமாக

எண்ணவும் செய்தாள். என்னதான் இருந்தாலும் அவன் தனக்கு துரோகம் பண்ணமாட்டான் என்று அவள் பூரணமாக இந்தக் கணத்தில் நம்பினாள்.

கணவனுக்குப் பாலைக் கொடுத்துவிட்டு குசினிக்குச் சென்று பாத்திரங்களைக் கழுவி துப்பரவு செய்தாள் நகுலா. சிவகுமார் சிகரெட் ஒன்றைப் பற்ற வைத்தபடி அன்றைய வாரமலரைப் புரட்டிக் கொண்டு அவள் வரவுக்காக காத்திருந்தான். அவனை அதிகநேரம் காக்க வைக்காமல் குறிப்பறிந்து அவளும் வந்து விட்டாள்.

“என்ன செல்லம்... வேலையெல்லாம் முடிச்சிட்டியா? என அவளது கைகளைப் பற்றி தன்னருகே இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான் சிவகுமார். அந்த முரட்டுப் பிடியும் அதரங்களின் ஸ்பரிசமும் அவளுக்கு வேண்டிக் கிடந்தது.

இனிய இரவுடன் சங்கமமாகி இணைந்து பின்னர் சோர்ந்து இருவரும் நித்திராதேவியைத் தழுவிக் கொண்டனர்.

அடுத்தநாள் பொழுது வழைமொல் தான் விடிந்தது. அன்று பெரிய பூகம்பம் ஒன்று வெடிக்கப் போகிறது என்பதை சிவகுமாரோ நகுலாவோ கொஞ்சமும் அப்போது எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“நகுலா... சீக்கிரமாய்... ஓவர் டைம் இருக்கு.. சிவகுமார் இப்படிக் கூறியபோது நகுலா அவனைச்

சந்தேகிக்கவில்லை. காரணம் அநேகமான ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் ஓவர் டைம் இருப்பதுண்டு. ஓவர்டைம் செய்யாவிட்டால் மாதக் கடைசியில் பணத்தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதுண்டு. இதனால் அவள் அதற்குத் தடை சொல்வதில்லை.

விரைவாக உணவு தயாரித்து அவனுக்குப் பரிமாறி மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குப் பார்சல் பண்ணி... நகுலா இயந்திரம்போல் இயங்கினாள்.

வரட்டுமா செல்லம்... அவளது கண்ணத்தைத் தட்டி எண்ணத்தைத் தூண்டி விட்டுப் புறப்பட்டான் சிவகுமார். அவனுக்குக் கையசைத்து விடையளித்த நகுலா அவன் பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்!

அலுவலகத்திற்குச் சென்ற சிவகுமாருக்கு நிறைய வேலையிருந்தது. மத்தியானம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த போது உணவின் சுவை நகுலாவை நினைக்க வைத்தது.

பல ஊழியர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மூலையில் பாலாவும் பூமணியும் சிரித்துப்பேசியபடி ஒரே பார்சலை இருவரும் பகிர்ந்து கொண்டிருந்தனர். பாலாவும் பூமணியும் இதே அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் காதலர்கள். அவர்களது சிரிப்பையும் கும்மாளத்தையும் பார்த்தபோது சிவகுமாருக்கு பல்கலைக்கழக ஞாபகம்

வந்தது. 'நானும் வசந்தியும் முன்னர் இப்படித்தானே?' என எண்ணினான். வசந்தியின் ஞாபகம் வந்ததும் இன்று வசந்தியைச் சந்திக்கப் போவதா? விடுவதா? என்ற கேள்வி மனதில் எழுந்தது. போகாமல் விடுவதால் அவளது மனம் நோக்கூடும் என்று எண்ணியவன் போவதில் என்ன தப்பு என்று மனதில் சமாதானமும் செய்து கொண்டான்.

சாப்பாட்டு நேரத்திற்குப் பின்னரும் நிறைய வேலை இருந்தது. சரியாக நாலு மணிக்கு அலுவலகத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட சிவகுமார் விலாசத்தை தேடிப்பிடித்து வசந்தியின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர ஐந்துமணியாகி விட்டது.

அவனைக் கண்டதும் இன் முகத்துடன் வரவேற்றாள் வசந்தி. சிவகுமாரின் மனதிலும் இப்போது பதட்டநிலை நீங்கி சகஜநிலை ஏற்பட்டிருந்தது. சிறிது நேரம் அவன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது பார்வையைத் தாங்கமாட்டாமல் வசந்தி தலை குனிந்தாள். எனினும் ஒருசில வினாடிகளுக்குள்ளாகவே சகஜமாகிவிட்டாள்.

உள்ளே வந்தமர்ந்த சிவகுமார் நாற்புறமும் அறையை நோட்டம் விட்டான். அவளும் தடுமாறினாள்.

செ ளனத்திரை இன்னும் பலவீனமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

அவளை நோக்கிச் சிரித்த சிவகுமார் ‘உட்காரேன் வசந்தி. நின்று கொண்டிருக்கிறாயே?... என்னை வரச்சொல்லி விட்டு எதுவுமே பேசாமல் நின்றால் என்ன அர்த்தம்?, என்றான்.

அவள் மேசையருகேயிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டு கைகளை மேசையில் வைத்துக் கொண்டு அவனைத் திரும்பி நோக்கினாள். “என்ன சிவா?... இந்த ஆண்களே இப்படித்தான்... எப்பவுமே தங்களைத் தாழ்த்திக்கொள்ள மாட்டார்கள்... ம்... உங்களுக்கு மட்டும் இங்கு வருவதில் ஆர்வம் இல்லையாக்கும்..” அவள் விரக்தியோடு சிரிக்கையில் அவனுக்கு அந்தரமாக இருந்தது; அவளது பேச்சிலிருந்து அவள் உள்ளத்தை அவனால் எடை போட முடியவில்லை. எனவே தொடர்ந்து என்ன கதைப்பது என்று தோன்றாமல் ஜன்னலின் ஊடே வெளியே நோக்கினான். அவனது மனதிலே அவளைப்பற்றிய ஆய்வு நடந்து

கொண்டிருந்தது. ஜந்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் கலகலப்பாக ஒளிவு மறைவுமின்றிப் பழகிய வசந்தி எங்கே? இன்று பட்டும் படாமலும் பழகும் வசந்தி எங்கே? சிவகுமாருக்கும் புரியவில்லை. 'வசந்தி நீ ரொம்ப மாறிவிட்டாய்.... புரியாத புதிராக இருக்கிறாயே?' என்றான்.

"சிவா வாழ்க்கையே புரியாத புதிராக இருக்கும் போது... பின் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள் அதோடு நிறுத்திக் கொண்டாள். அவள் எதையுமே பிடி கொடுக்காமல் கதைப்பதிலிருந்து அவளது வாழ்க்கை யில் ஏதோ பெரிய சிக்கல்கள் இருப்பதாக எண்ணினான் சிவகுமார். தன்னால் மனதாரக் காதலிக்கப்பட்டவள் என்பதால் அவளது இன்றைய நிலை அவனுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. அவளது துயரை அறிந்து அதைத் தீர்த்து வைக்க முடியுமா என ஒருகணம் யோசித்தவன் தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு எதையும் விடுத்துக் கேட்காமல் ரொம்ப மேலோட்டமாக அவள் போக்கிலேயே விட்டு சாதாரணமாக உரையாடினான். வழமையான சம்பிரதாய உரையாடலுக்குப் பின்னர் மீண்டும் சொந்த விவகாரங்களுக்குத் திரும்பினார்கள்.

வசந்தி... நீ கலியானமே செய்து கொள்ள வில்லையா...? என்று மனதில் உறுத்திக் கொண்டு

இருந்ததை கேட்டே விட்டான் சிவகுமார். அவள் கலகலவென சிரித்தாள். ‘இந்தக் கேள்வியை நீங்களா என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்...?’ சிரித்தாலும் அவளது இமைகளிலே நீர்த்துளி அவனுக்கு அந்தரமாகிப் போய் விட்டது. தனது கேள்வியால் அவளது மனது கலங்கிப் போயிருப்பதை உணர்ந்து கொண்ட சிவகுமார் ‘வசந்தி... என்ன இது?’ என்று கேட்டாள்.

‘ஓன்றுமில்லை... ஓன்றுமில்லை’ என்று கஷ்டப் பட்டு சிரிக்க முயன்றும் அவளால் தன் உள்ளத்து வேதனையை மறைக்க முடியவில்லை.

அவள் மீண்டும் சிரிக்க முயன்றாள்.

அவள் தனது மனத்துயரை மறைக்க மிகவும் கஷ்டப்படுவதை உணர்ந்தான் சிவகுமார். அவளிடம் தான் இதுபற்றிக் கேட்காமல் விட்டிருக்கலாமே? என்று தோன்றியது அவனுக்கு. எனினும் இப்போது அவளைச் சமாதானப்படுத்துவது தான் செய்யக்கூடிய ஒன்று என உணர்ந்தான். ‘வசந்தி... நான் கேட்டது தப்பானால் என்னை மனிச்சிடம்மா... உன்னுடைய மனதில் ஆயிரமாயிரம் பிரச்சினைகள் இருக்கும்.... அதை யெல்லாம் அமுக்கி வைக்கிரதால் வேதனைகள் தீரப் போவதில்லை. உன்னுடைய நல்வாழ்வில் அக்கறை உள்ள நண்பன் என்கிற முறையிலாவது என்கிட்ட எதையும் மனம்திறந்து பேசு.’

சிறிது குழம்பிப் போயிருந்த வசந்திக்கு அவனது வார்த்தைகள் ஆறுதலளித்தன, எனினும் அவள் மௌனமாகவே இருந்தாள். அவனிடம் தனது சோகக் கதைகளைச் சொல்லி அவனை தன்மீது அனுதாபப் படும்படி செய்யக்கூடாது என நிதானமாகச் சிந்தித்ததால் தன் கதைகளை அவனிடம் சொல்வதா? விடுவதா? என்று முடிவெடுக்க முடியாமல் தயங்கினாள்.

சிறிது நேரம் நிலவிய மௌன இடைவெளியை வசந்தி முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தாள். 'சிவா என்னைத் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். உங்களிடம் மறைப்பதற்கு என்னிடம் எதுவும் இல்லை, உங்களைப் பிரிந்த பிறகு எனக்கு வாழ்க்கையே சூனியமாகி விட்டது போலிருந்தது. அப்பாவின் கட்டாயத்தின் பெயரில் கலியாணமும் நடந்தது. மிஸிஸ் லோகநாதனாகினேன். எனக்கும் அவருக்கும் பல விடயங்களில் ஒத்து வரவில்லை. ஒருநாள் வெடித்து விட்டது. அத்தோடு அந்த ஒருவருட நரக வாழ்க்கைக்கு முடிவு கிடைத்தது. இப்ப நான் தனியே இருந்தாலும் அவரோடு வாழ்ந்ததிலும் பார்க்க நிம்மதியாக இருக்கிறேன். அவள் லேசாக சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் விரக்தி தெரிந்தது.

அவள் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சிவகுமாரின் மனதில் துயர ரேகைகள் படர்ந்தன. வாழ்நாள் முழுவதும் எவ்வாடன் இணையாக இன்ப சாகரத்தில் நீந்த வேண்டும் என்று கனவு கண்டு

கொண்டிருந்தானோ அவள் இன்று பற்றிப்படர ஒரு துணையின்றி காய்ந்த சருகாகிக் கொண்டிருப்பதை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“வசந்தி... உன்மையாகச் சொல்லு... நீ சந்தோஷமாகவா இருக்கிறாய்?” சிவகுமாரின் கேள்வியில் அவளது கண்கள் பனித்தன. கண்களை மறைத்த நீரை உள்ளே விழுங்கிக் கொண்டு பேசாமல் வெறித்துப் பார்த்தாள்.

அவன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் பார்வையைத் தாழ்த்தி எதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்த போது அவள் பார்வையில் வித்தியாசமாய் ஏதோ ஒன்று தெரிவதை அவன் உணர்ந்தான். எதையோ மனதில் வைத்துக் கொண்டு சொல்ல முடியாமல் தவிப்பது போல் இருந்தது.

“வசந்தி... இப்படியே தனிமரமாக, வாழ வேண்டிய வயதில் வாழாவெட்டியாக இருக்கிறாயே. இதிலே என்ன அர்த்தம் இருக்கு?... நீ இப்படி இருக்கிறதைப் பார்த்தா மனசுக்கு நிம்மதியில்லாமல் இருக்கு...” சிவகுமார் இதைச் சொல்லி விட்டு அவளை ஊடுருவுவது போல் பார்த்தான். இவளது ஆசைகள், ஏக்கங்கள், வாழ்க்கை பற்றிய இனிய கற்பனைகள் யாவும் வெறும் பகற்கனவாய் போய் விட்டதே. அவனது இதயத்திலிருந்து ஒரு பெருமூச்சு.

வசந்தி இன்னமும் மௌனமாக இருந்தாள். அவளது எண்ணைக் குழுறல்கள், வேதனைகள் எல்லாம் அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தன. ‘நான் நல்லா இருக்கிறேன்....’ அவள் முன்னுமுனுத்தாள்.

அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் பழைய சில சம்பவங்கள் அவன் மனத்திரையில் நிழலாடின. வாழ்க்கையை எவ்வளவு இனிமையாகக் கற்பனை பண்ணியிருந்தாள்... நாங்கள் இனைய முடியாமல் போனாலும் கூட குறைந்த பட்சம் எனக்குக் கிடைத்தது போல் ஒரு இனிய வாழ்க்கையாவது - குறைந்த பட்சம் பிரச்சினையில்லாத ஒரளவு ஒத்துப்போகக் கூடிய துணையாவது கிடைத்திருந்தால் கொஞ்சமாவது இவனுக்கு வாழ்வில் பிடிப்பு ஏற்பட்டிருக்குமே...! அவனுக்கு அனுதாபம் பிறந்தது.

‘வசந்தி... ஒ... மை டியர் வசந்தி...’

அந்தப் பழைய ஞாபகங்கள்...

விரிவுரையைக் கட்ட பண்ணிக் கொண்டு மெட்னி ஷாவுக்குப் போன நாட்கள்...

அந்த மங்கலான இருளிலே அருகருகே இருந்து...

அழகுப் பதுமையும் இளமைப் பெட்டகமுமான அவளை ஆசையோடு அணைத்துக் கொண்டு இயற்கை அவளுக்கு அளித்த அழகின் முழு வடிவையும் அள்ளிப்பருக என்னி அதற்குத் தடையாக இருந்த அவளது பிளவுளின் ஊசிகளை அவன் களைய முயன்ற போது 'என்ன சிவா கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நெருங்கி வருகிறீர்களே!... இப்ப எதுவும் வேண்டாம்... எல்லாம் நம்ம கலியாணத்திற்குப் பிறகுதான் அச்சாப்பிள்ளை... குழப்படி பண்ணாம படத்தைப் பாருங்க... என்று தடுத்தவள் 'உங்களுக்குச் சரியான ஆசை... அவ்வளவு கண்ணில வழியுது... துடைச்சுக் கொள்ளுங்க' என்றபடி அவனது கைவிரல்களை இறுக நசித்தாள். அவனது முகம் சுண்டிப்போகவே' 'என்ற குஞ்சுக்கு கோபமோ?' என்று கேட்டபடி அவனது உடலில் புகுந்து கொள்கிற மாதிரி ஒட்டிக் கொண்டாள். அவளுக்கு எப்பவுமே இது ஒரு சாமர்த்தியம். தனக்கு எதுவுமே வேண்டாதது போலவும் எல்லாவற்றையும் அவனுக்காகவே விட்டுக் கொடுப்பது போலவும் ஒரு பாசாங்கு... ம்... வாழ்க்கையை வசந்தமாக எதிர்பார்த்தவளுக்கு வெறும் பாலைவனம் என்றாகி விட்டதே.

சிவகுமார் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே அவள் பேச ஆரம்பித்தாள். 'சிவா... என்னுடைய வாழ்வைப் பற்றி நானே கவலைப்படவில்லை... நீங்க ஏன் யோசிக்கிறீங்க.... என்னுடைய வாழ்வு இப்படித்தான் என்றால் அதை யாராலும் மாற்றியமைக்க முடியாது.

எதோ பிறந்திட்டோம். இன்னும் கொஞ்சக் காலத்துக்குத் தானே வாழப் போகிறோம்...’ அவளது குரலில் தொனிப்பது நிதானமா? விரக்தியா! என்பதை அவனால் இனம்கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

“வசந்தி.... உன்னுடைய வாழ்வு இப்படியே அர்த்தமல்லாமல் போகணுமா? நீ வாழ்னும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.. இது வாழவேண்டிய வயது.”

“சிவா...” அவள் விரக்தியோடு சிரித்தாள். எனக்கு வாழ்னும் என்ற ஆசை கிடையாது. ஒருகாலத்தில் அப்படியான ஆசைகள் என் மனதில் இருந்தன தான். அந்தக் கற்பனைகளின் நாயகன் கிடைக்காத போது... ம்..’ அவள் மீண்டும் மௌனமானாள்.

அவனும் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தான். பின்னர் கேட்டான். வசந்தி லோகதாசன் இப்ப எங்கே? அவள் அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்.

‘இதை ஏன் கேட்கிறீங்க....?’

‘சும்மாதான் கேட்டேன்...’

‘அவரைப்பற்றி நான் அக்கறை கொள்ளாததால் இப்ப என்ன செய்கிறார், எங்கே இருக்கிறார் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனா என்கிட்ட இருந்து விவாகரத்துப் பெற்ற பின்னர் வேறொருத்தியை மணந்து

கொண்டார் என்பது மட்டும் தெரியும்...' இடை நிறுத்திவிட்டு சிறிது நேரம் யோசித்தாள் வசந்தி. அவன் அமைதியாக அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் தனக்குள்ளே சிரித்தாள். இந்த மாதிரியான அவளது சிரிப்பு அவள் எதையோ சொல்லப் போகிறாள் என்பதற்கு அறிகுறி என்பதை அவன் முன்னர் பல தடவைகளில் உணர்ந்திருக்கிறான். அவனது ஊகம் சரியாகவே இருந்தது.

ஒரு பெண்ணைச் சீரழிச்சது போதாது என்று இன்னுமொரு பெண்ணையும் சீரழிக்கிறார்... ப்... இவர் களைப் போல இருக்கிறவர்களுக்கெல்லாம் கலியாணம் ஒரு கேடா? ஒரு பெண்ணையே திருப்திப்படுத்தத் தெரியாதவங்களுக்கு ஊரிலுள்ள பெண்கள் மேலெல்லாம் ஆசை வேறு... சிவா உடம்பு என்பது எவ்வளவு சுகம் என்று நீங்க தொட்ட சில சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஆனா எனக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கை... ம்... இரவிலே மிருகம் மாதிரி மேலே விழுந்து தன்னுடைய இச்சை மட்டும் தான் பெரிது என்பது போல் மூர்க்கத்தனமாக நடக்கிறதும்... வேகம் குறைந்ததும், பேசாம் தூங்கறதும்... என்றைக்காவது மனவிகூட ஒரு ஆசைவார்த்தை... உஹ்-ம்.

அந்தப் பெருமூச்சில் அவளது உள்ளத் தாபங்கள் எல்லாம் புரிந்தது அவனுக்கு. அவளது நிலைமை அவனுக்கு கழிவிரக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘வசந்தி... நான் கேட்கிறது தப்பாக எடுத்துக் கொள்ளாதே... நீ ஏன் மறுபடியும் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது?’ மனதில் தோன்றியதைக் கேட்டே விட்டான் சிவகுமார்.

‘பகிடி விடுகிறீர்களா? சிரிப்பும், நாணமும் அவள் முகத்தில் தெரிந்தது.

‘இல்லை வசந்தி... உண்மையாகத்தான் கேட்கிறேன்...’

“.....”

‘என்ன வசந்தி பேசாமல் இருக்கிறாய்?’

‘இல்லை சிவா நீங்க கேட்டது வேடிக்கையாக இருக்கு. ஒரு விதவையையே திருமணம் செய்ய முன் வராத இந்தச் சமுதாயம் ஒரு விவாகரத்து பெற்றிருக்கும் பெண்ணுக்கு வாழ்வளிக்க முன்வராது சிவா. இந்த சமுதாயத்தில் ஒரு கன்னிப் பெண்ணையே கரை சேர்க்கிறது எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கு. மாப்பிளை களுக்கு விலைபேசுகிற மானங்கெட்ட சமுதாயத்தில் இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் உருவாகக் கூடாது சிவா....

அவள் சொன்ன வார்த்தைகளில் உள்ள உண்மைகள் அவனுக்குப் புரிந்தன. வீட்டுக்கு வீடு பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் கன்னியர்கள்

அவன் மனக்கண்முன் தோன்றினர். பணம் இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை இல்லை என்ற அவல நிலையை நினைக்கையில் அவனுக்கும் மனதில் ஒருவித கசப்புணர்ச்சி தோன்றியது. என்னடா இது உலகம்? பணம் இல்லாவிட்டால் திருமணம் இல்லை... உக்தியோகம் இல்லை... பதவி இல்லை... ஓ ஏழைகளின் தோழர்களே! எங்கே உங்கள் ஜனநாயக சோஷலிசங்கள்... பணநாயகம் தலை விரித்தாடுகையில் பத்திரிகைகளிலும் வானொலி களிலும் மட்டும்... ம் அவனது எண்ணங்கள் சிறிது நேரம் திசை மாறிச் சென்று மீண்டும் வசந்தியிடமே வந்தது.

அவளோ ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். சூனியமான அவளது பார்வையில் உலகம் இருண்டுகொண்டு வந்தது. கடிகாரம் ஆறுமுறை அடித்து ஓய்ந்தது.

வசந்தி எழுந்து ஸெற்றைப் போட்டாள். அறை எங்கும் ஒளி பரவியது. இவளது வாழ்வில் ஒளி பிறக்காதா? என எண்ணினான் சிவகுமார்.

அதற்குப் பின்னரும் அவர்கள் நீண்ட நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவனது வாழ்க்கையைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்தாள் வசந்தி. பின்னர் தனது இல்வாழ்வில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களைக் கூறினாள். தனது திருமண வாழ்க்கை ஒரு அசிங்கமான ஏமாற்றமாகிப்

போய்விட்டதைக் கூறினாள். திருமண பந்தங்கள் ஏற்படுத்திய எதிர்பார்ப்புகள்... அந்த எதிர்பார்ப்புகள் கொடுத்த ஏமாற்றங்கள்... இப்படிப் பலவும் சேர்ந்து விவாகரத்து வரையில் போய்விட்ட நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும் மனம் விட்டுச் சொன்னாள்.

இருவரும் தேநீர் பருகினார்கள். பின்னர் இருவரும் மேசையருகே எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்தபடி கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மீண்டும் சிறிது நேர மௌனம்.

வெளியே பஸ் ஒன்று இரைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

மேசையிலிருந்த அவளது கைகளைப் பற்றினான் சிவகுமார். கைகளை விடுவிக்கத் தோன்றாதவளாக அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள் வசந்தி. குறுகுறுப்பான அவனது பார்வை - ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்னர் பல தடவைகள் சந்தித்த பார்வை - அவனது பார்வையைத் தாங்கமாட்டாமல் நானைத்தோடு தலைகுனிந்தாள் வசந்தி.

இரண்டு அன்பு உள்ளங்களின் சேர்க்கையில் சிறிது நேரம் அமைதி நிலவியது.

அவன் தான் மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

‘வசந்தி... நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். அதேபோல் நீயும் என்னை நேசிக்கிறாய் என்பதை உன் மனதும் அறியும். எமது கடந்தகால வாழ்க்கையில் எது நடந்து இருந்தாலும் நானும் நீயும் ஒருவருக்கொருவர் என்று படைக்கப்பட்டவர்கள். உன்னை நான் முதன்முறையாகச் சந்தித்தபோதே என் வாழ்க்கை முழுவதும் உன்னைத்தான் என் ஆன்மா தேடிக்கொண்டிருந்ததைப் புரிந்துகொண்டேன். ஆனால் விதி சதிசெய்து விட்டது... நீண்ட பெருமுச்சுடன் அவளை நோக்கினான்.

வசந்தி பதிலெதுவும் சொல்லாமலிருக்கவே மீண்டும் சிவகுமார்தான் தொடர்ந்தான். ‘வசந்தி... உன்னுடைய வாழ்க்கையில் என்னால் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்த முடியுமென்னா... அவன் வாயெடுக்க முன்னே அவள் இடைமறித்தாள். ‘இல்லை சிவா நாம வெறும் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகக்கூடாது. பிரச்சினை களுக்குத்தான் வழிகோலும்... அப்படி யோசிக்காதீங்க சிவா...’

அவனுக்கு அந்தரமாகிப் போய்விட்டது. அவள்தான் தொடர்ந்தாள்.

“சிவா... வாழ்க்கை பற்றிய ஒரு அழகான கனவு எனக்கு ஒரு காலத்தில் இருந்தது... அது இப்போது கலைந்த கனவாகிவிட்டது. இனிய பழத்தை அருந்த விரும்பியபோது அது தட்டிப் பறிக்கப்பட்டு விட்டது!

ம்... அரும்பு மலராக முன்னே வாடிக் கருகிவிட்டது
 கருகிய அரும்பு மலருமா? இல்லை மலரத்தான்
 முடியுமா? சிவா... முடிந்த கதை முடிந்ததாகவே
 இருந்திட்டுப் போகட்டும்... உங்களுக்கு என் இதயத்தில்
 ஒரு உன்னத ஸ்தானத்தை அளித்திருக்கிறேன்.. அந்த
 உயர்ந்த ஸ்தானம் சரிந்து விழாமல் காப்பாற்றுவீர்களா
 சிவா? தயவு செய்து என்னை இப்படியே வாழவிடுங்க...
 தனிமை வாழ்க்கைதான் எனக்குப் பொருத்தமானது...
 பல்கலைக்கழக நினைவுகளுடனேயே வாழ்ந்திடுவேன்...
 மனதால வாழும் வாழ்க்கை எனக்குப் பழகிவிட்டது...
 என்னைக் குழப்பாதீர்கள்..." அவளது குரல் தழைந்து
 ஒலித்தது.

சிவகுமார் கல்லானான்.

சுவகுமார் போன்னினர் அன்று முழுவதும் யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தாள் வசந்தி. வரண்ட பாலைவனமாகி விட்டிருந்த அவளது வாழ்க்கையில் அவனது சந்திப்பு பசுமையான சில மன மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததை கடந்த சில நாட்களாக அவனை பஸ் நிலையத்தில் ஐந்து வருட இடைவெளிக்குப் பின்னர் சந்தித்த நாட்தொட்டு அவள் உனரவே செய்தாள். இன்று மறுபடியும் அவனைச் சந்தித்து நீண்டநேரம் உரையாடியபின்னர் அவளது உள்ளத்தில் என்ன என்று விபரித்துச் சொல்ல முடியாத ஏதோ ஒன்றை எதிர் பார்க்கின்ற மாதிரியான ஒரு ஏக்கம் குடி கொண்டு விட்டது.

இரவு பசிக்கவுமில்லை, படுக்கையில் விழுந்து பல நிமிடங்கள் கடந்த பின்னும் உறக்கமில்லாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். மனக்கிலேசங்களும் போராட்டங்களும் மனதை அலைக்கழித்துக் கொண்டு இருந்ததால் என்னென்னவோ நினைவுகள் தோன்றிய வண்ணமிருந்தன.

இல்லற வாழ்க்கையிலிருந்து ஒதுங்கி இனி இப்படித்தான் வாழ்வது என்று தன்னைச் சுற்றி ஒரு சிறிய வட்டத்தைப் போட்டுக் கொண்டு தனது பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீர்ந்து விட்டன என்று என்னியிருந்தவருக்கு அவ்வளவு பிரச்சினைகளும் நிறுப்புத்த நெருப்பாயிருந் தனவே தவிர அவை தீரக்கூடியவையல்ல என்பது போல பூதாகரமாய் மறுபடியும் தலைதூக்கின.

எத்தனையோ காமக்கமுகுகளிடம் பிடிகொடுக்காத கோழிக்குஞ்சாய் இருந்தவள் இப்போது தனது காதலனை மறுபடியும் சந்தித்தபின்னர் எங்கே இந்தக் காதல் பறவையிடம் சிக்கிவிடுவேனோ என்று பயப்பட்டாள். இனிமேல் அடிக்கடி அவனைச் சந்திக்காமல் இருக்க முடியாது. அப்படிச் சந்திக்கிற சந்தர்ப்பங்களில் அவனது பேச்சை, பார்வையை, கனிவை கண்டும் கேட்டும் இந்த மனதைப் பொங்க விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள முடியுமா? என்று புரியாமல் தவித்தாள்.

எந்தவித எதிர்ப்புமில்லாமல் பழக முடியுமானால் அவனுக்கு அது வெற்றிதான். அவனைப் பொறுத்த வரையில் கற்பனைகளில் அவனோடு வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தாலே போதும். ஆனால் அது முடிகிற காரியமா?

நான் அவரை நினைப்பது தப்பு... அவர் இன்னொருத்தியின் கணவர்... எனது தலையீடு இன்னொருத்தியின் வாழ்வில் புயலை ஏற்படுத்திவிடும்... நான் அவரை நினைக்கக் கூடாது... என்று ஒருகணம் நிதானமாக யோசித்தாள் வசந்தி. அவர் இன்னமும் என்மீது கொள்ளை அன்பு வைத்திருக்கிறார் என்பதே போதும்... எனது எல்லைக்கோடுகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்... நான் ஒரு விவாகமாகி விவாகரத்துப் பெற்ற பெண்... மனதிலே மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற பொருட்களை, நபர்களை, விவகாரங்களை மனம் விரும்புவது சகஜம் தான்... ஆனால் எதற்கும் ஒரு வரம்பு வேண்டும்... கடவுளே... எனது மனதை அலைபாய விடாதே! சிந்தனைக் கோடுகள் வளைந்து சரிந்து நேராகி நீண்டு கொண்டேபோயின. தூக்கம் தூர விலகி நின்று சட்டுக்கு விளையாடியது.

கடவுளே ஏன் இவரை மறுபடி சந்தித்தேன்...? சிந்தனைகள் அறுபட தூக்கம் கண்களைத் தழுவியது. எவ்வளவு நேரம் தூங்கினாலோ? திடீரென்று சிவகுமார் தன்னை அணைப்பது போல கனவு கண்டு சட்டென்று விழித்துக்கொண்டாள். அடசீ கனவா ஏமாற்றமா? நிம்மதியா? அவளுக்கே புரியவில்லை.

அன்று மாலை சிவகுமார் வசந்தியுடன் நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் தாமதமாகி விட்டதல்லவா? அந்தத் தாமதம் தான் பல பிரச்சினைகளை உருவாக்கி விட்டன.

மாலை ஐந்து மணி தொடக்கம் கணவனின் வரவுக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்த நகுலாவின் மனதில் நேரமாக ஆக சினம் தான் ஏற்பட்டது.

கணவனோடு கோயிலுக்குப் போய்விட்டு அப்படி யே கடற்கரை மண்ணில் வந்தமர்ந்து கதைபல பேசிட அவள் கட்டிய கோட்டைகள் யாவும் சிதைந்து கொண்டிருந்ததால் மனதில் ஏமாற்றமும் சோகமும், கோபமும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தலையெடுத்தன.

அவனது வரவை எதிர்பார்த்து கூந்தலை ஆழகாக வாரிப்பின்னி மல்லிகைப்பூச்சுடி நெற்றியிலே வட்டமாகக் குங்குமப் பொட்டிட்டு, அவனுக்குப் பிடித்தமான நீல நிற சேலையை உடுத்திக் கொண்டு மனம் பொங்க அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த வருக்கு முழுநீள ஏமாற்றமாகிப் போய்விட்டது.

இருள் கவ்வ ஆரம்பித்த பின்னும் அவன் வரவில்லை. ‘அத்தான் ஏன் இப்படி மாறிக் கொண்டு

வருகிறீர்கள்? உங்கள் ஆசை மனைவி உங்களுக்காக இங்கே ஏங்கித் தவிக்கிறாள் என்பது உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? இதயக் குழுறலால் விம்மிப் பொருமினாள் நகுலா. அவனுக்கு அழுகையே வந்து விடும் போலிருந்தது.

அவள் மனம் சலித்து உள்ளே சென்று கட்டிலில் படுத்தபடி தலையணையை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்த போது தான் கதவு தட்டப்பட்டது. ஒரு கணம் ஓருவித சலிப்பு தோன்றிய போதிலும் அதையும் மீறி ஓருவித நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் மனதில் தோன்ற எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள். அவனுக்குப் பெரிய ஏமாற்றம்!

சிவகுமாரின் நன்பன் அஜித் வந்திருந்தான். வாரத்தில் இரண்டு தடவையாவது இங்கே வந்து சிவகுமாருடன் உரையாடுவது அஜித்தின் வழக்கம்...

எங்கே சிவாவுடைய சிலமனைக் காணன்...

“அவர் இன்னும் ஓபிசாலை வரயில்லை. நீங்க இன்டைக்கு ஓபிசுக்குப் போகவில்லையா?” அவள் சொன்னதை ஆச்சரியத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அஜித், ‘சிவா இன்னும் வரயில்லையோ... நாலு மணிக்கே ஓபிசாலை வெளிக்கிட்டவர் ஓரிடமும் போறதாகவும் என்னட்டைக் கதைக்கயில்லை ம...’ என்றபடி யோசித்தான்.

நகுலாவிற்குத் திக்கென்றது. எனினும் அவளால் காரணத்தை ஊகிக்க முடிந்தது. ஆரோ ஒரு சினேகிதரைச் சந்திக்க வேணும் என்றவர்... ஒரு வேளை போய் இருப்பார்... கணவனை விட்டுக் கொடுக்காமல் கதைத்தாலும் அவள் மனதிலே ஒரு பிரளையமே ஆரம்பமாகியிருந்தது... ம் வசந்தியிடம் தான் போயிருப்பார்... அந்தச் சாகசச்காறி... மனதிலே கறுவிக் கொண்டாலும் நகுலா எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அஜித் யோசித்தபடி நின்றான்.

‘இருங்கோவன்... வந்திடுவர்.’

‘இல்லை... நான் நாளைக்கு வாறன்... சிவா வந்தவுடனை நான் வந்திட்டு போனதாய்ச் சொல்லுங்கோ...’ அவன் போய்விட்டான்.

நகுலாவின் மனதிலே கோபம் அனலாகிக் கொண்டிருந்தது.

கணவன் வந்தவுடன் இன்று இரண்டில் ஒன்று கண்டுவிடுவது என கறுவிக் கொண்டாள். அவளது பொறுமையைச் சோதிப்பது போல அவனும் வந்த பாடில்லை.

சிவகுமார் வீட்டுக்கு வர எட்டரை மணியாகி விட்டது.

அவன் கதவைத் தட்டிய போது அவள் விஷமத்துடன் சிறிது நேரம் திறவாமல் விட்டாள். அவனுக்குக் கோபம் கோபமாய் வந்தது. 'நகுலா... நகுலா... என்றபடி பலமாக கதவைத் தட்டினான்.

மெல்ல வந்து கதவைத் திறந்த நகுலா 'ஏன் ஊருக்குக் கேட்கிற மாதிரிக் கத்திறியள். தட்டினால் வந்து திறப்பன் தானே?' அவளது வார்த்தை சூடாக ஒலித்தது. ஒரு நாளும் இப்படிக் கதைக்காதவள் இன்று இப்படிக் கதைக்கையில் அவனுக்கு ஆத்திரம் ஒரு புறமும், ஆச்சரியம் மறுபுறமுமாக இருக்கவே அவளைக் கோபத்துடனும் கேள்விக்குறியுடனும் நோக்கினான்.

அவள் பேசாமல் உள்ளே போய்விட்டாள்.

அவனும் உள்ளே சென்று உடையை மாற்றினான். மற்ற நாட்களில் என்றால் அவள் அவளருகே வந்து சப்பாத்துக்களை கழற்ற உதவுவாள். சேட், லோங்ஸ் முதலியவற்றை வாங்கி ஹங்கரிலை மாட்டுவாள். துவாயை எடுத்துக் கொடுப்பாள். ஆனால் இன்று அவள் எதுவும் செய்யாதது அவனது எரிச்சலை அதிகரித்தது, எனினும் அவளது சீற்றத்திலுள்ள நியாயத்தையும் தனது பங்கிலுள்ள தவறையும் உணர்ந்து கொண்டதால் தனது சீற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு நகுலா... சோப்பை எடுத்துத்தா... என்று சாதாரணமாக குரல் கொடுத்தான்.

'நான் இங்கே கையில் வேலையாயிருக்கேன்... சோப் இருக்கிற இடம் தெரியும் தானே? எடுத்துக் கொண்டு போங்கோவன்... எல்லாத்துக்கும் நானென்னால் எனக்கு எத்தனை கை...?

அவளது உதாசீனமான பதில் மீண்டும் அவனது மனதைக் கீறியது. எனினும் பேசாமல் முகம் கழுவச் சென்றான். அவன் திரும்பிவந்த போது மேசையில் சாப்பாடு ரெடியாக இருந்தது.

"சாப்பிடுங்கோ... எனக்கு நித்திரை வருகுது.

"கொஞ்சம் பொறுமன்... வந்த களை மாறேல்லை..."

"ஓபிசிலை நிறைய வேலை போல..." அவளது வார்த்தைகள் கிண்டலாக ஓலித்தது.

அவன் அவளை உற்றுநோக்கினான். அவளோ அவனது பார்வையைத் தரிசிக்காமல் வேறு பக்கம் பார்த்துக் கொண்டு மீண்டும் 'சாப்பிடுங்கோவன்' என்றான்.

அவன் மனதிலெழுந்த கோபத்தைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு சாப்பிட அமர்ந்தான்.

அவள் பரிமாறினாள்.

“நீயும் சாப்பிடன்...” அவன் சொன்னான்.

“நான் சாப்பிட்டுட்டன்...” காரமான பதில்.

‘ஏன் இப்ப ஒரு மாதிரி கதைக்கிறாய் நகுலா...’

“நான் வேற்றாக வந்தது தானே கோபம்...?”

“.....”

“ஓபிசிலை நிறைய வேலை... நாளைக்கு ஓடிற்ஸ் வாறாங்கள்”

“நேரே ஓபிசாலை தான் வாறியளோ?” ரொம்ப சாதாரணமாகத் தான் கேட்டாள் நகுலா. ஆனாலும் அந்த ஒரே கேள்வி அவனை ஆட்டம் கொள்ள வைத்தது. இவள் ஏன் இப்படிக் கேட்கிறாள்? ஒரு வேளை... ஒருவேளை? அதற்குமேல் அவனால் கற்பனை பண்ண முடியவில்லை. எனினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, “ஒரு சினேகிதன் வீட்டிற்குப் போய் வந்தேன்” என்றான்.

“சொல்லுங்கோ.... சிநேகிதன் வீட்டுக்குப் போனீங்களோ?.... இல்லாட்டி சினேகிதி வீட்டுக்குப் போனீங்களோ?”

‘வானுக்கு எப்படி வசந்தியைத் தெரிந்தது? நான் எவரிடமும் கதைக்கக் கூட இல்லையே... ம்...’ எவ்வளவு தான் யோசித்தும் அவனுக்குப் புரியவில்லை. அதற்கு மேல் அவனுக்கு உணவு இறங்கவில்லை. மனதில் குற்ற உணர்வு ஒருபுறமும், சீற்றம் மறுபுறமுமாக ஆக்கிரமதித்து இருந்தது. ஒரு நாளும் சூடாகக் கதைக்காத நகுலா இன்று இப்படி எதிர்த்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

‘நகுலா... கொஞ்சம் வாயை அடக்கிப் பேசு...’ என்றான் சீற்றமாக.

அவனது பார்வையில் தெறித்த கனலை அவள் இலட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. தொடர்ந்தும் எதிர்த்துப் பேசினாள்.

‘சத்தம் போட்டாப் போல உண்மையை மறைச்சிடலாம் என்று நினைக்கிறியளே?...’

‘நகுலா.... உள்ளத்தில் ஒன்றை வைச்சுக் கொண்டு உதட்டால் வேறொன்றைப் பேச எனக்குத் தெரியாது...’

நான் வசந்தியைச் சந்திச்சுட்டுதான் வாறன்... அதுக்கு இப்ப ஏன் கூச்சல் போடுறாய்..."

'ஆர் அந்த வசந்தி? உங்களோட வேலை செய்யிற சிங்காரியே?"

'பொத்தடி வாய்..."'

'.....'

'நானும் பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறன் ஒரு மட்டுமரியாதை இல்லாமல் பேசிக் கொண்டு போகிறாய். நொருக்கிவிட்டன் என்றால் தான் சாரிவரும். கழுதை..."'

'நான் ஒன்றும் வாய்காட்ட வரயில்லை.... நீங்கள் தான் உண்மையை மறைக்கிறியள். உங்களிடம் கள்ளம் இல்லாட்டில் நீங்கள் ஏன் கோபப்பட வேணும்?

'நான் ஆருக்கும் பயந்து மறைக்கவேணு மென்றில்லை... வசந்தி என்னுடைய பிரண்ட். கம்பளில ஒன்றாகப் படிச்சனாங்கள். அவளைச் சந்திச்சதில என்ன தப்பு?"

'சந்திச்சதிலை தப்பில்லை... ஆனா அதை மறைக்க வெளிக்கிட்டியளே அதுதான் தப்பு..."'

'.....'

'வெறும் சிநேகிதி மட்டுமென்றால் நித்திரையிலை அவளுடைய பெயரைச் சொல்லி உளறமாட்டியள்...'.

நகுலா சொன்னதைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் விக்கித்துப் போனான். 'தூக்கத்தில் உள்ளியிருக்கிறேனா?' அவனுடைய சப்த நாடிகளும் அடங்கி விட்டது போல மெளனமானான். அவனும் எதுவும் பேசவில்லை. சில நிமிடங்கள் மெளனமாகக் கடந்தது. எழுந்து மீதிச் சாப்பாட்டைக் கொட்டி விட்டு அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான் சிவகுமார். நகுலாவும் உள்ளே வந்து கட்டிலில் அவனருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவன் கண்களைத் திறந்து பார்த்து விட்டு மூடிக்கொண்டான். அவள் இன்னமும் யோசித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள். ஏதாவது சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டு அவன் வருந்துவான் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள். அவன் வாய் திறக்கவில்லை. கண் திறந்தால்லவா வாயைத் திறப்பதற்கு. அவனுக்கு அழுகையே வந்து விட்டது. பேசாமல் அவனருகில் படுத்துக் கொண்டு விசித்து விசித்து அழ ஆரம்பித்தாள். சிவகுமாருக்கு மனம் கேட்கவில்லை. கண்களைத் திறந்து அவளது முகத்தைத் தனது பக்கமாகத் திருப்பியபடி நகுலா... என்றான்.

அவளது முகம் கண்ணீரில் நனைந்திருந்தது. அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் பலவந்தமாக தலையணையில் முகம் புதைத்தாள்.

'நகுலா அழாதே செல்லம்' என்றபடி அவளது தலையை வருடினான். அவனது அரவணைப்பில் அழுகை தணிய மறுத்து பொங்கி வெடித்தது. விசித்து விசித்து அழுதாள்.

சிவகுமார் அவளை அணைத்தபடி அவளை எப்படிச் சமாதானப்படுத்துவது என்று யோசித்தான். மெல்ல அவளது கைவிரல்களைப் பற்றியபடி தனது உள்ளங்கையில் அவள் கையைத் தேக்கி மெதுவாய் அழுத்தினான். அவள் விழிகளைப் பலவந்தமாகச் சந்திக்க வைத்து கனிவோடும் கெஞ்சலோடும் அவளை நோக்கினான். அவளது கண்ணத்தையும் உதட்டையும் மெல்ல வருடி பின்னர் குனிந்து முத்தமிட்டான்.

“கோபமா நகுலா...?”

இல்லை என்பது போல தலையசைத்தாள் நகுலா.

‘ஏதோ உனக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் பண்ணின மாதிரி நீ பேசினபோது என்னால் தாங்க முடியலை நகுலா...’

‘என்னுடைய கவலையிலை நான் அப்படிப் பேசியிட்டன்...’

‘நகுலா... உன்னுடைய மனதிலை இப்படி ஒரு சந்தேகம் வரும் என்று தொரிஞ்சிருந்தால் ஜாக்கிரதையாய் நடந்திருப்பன்... சத்தியமாய் சொல்லுறன் நான் வசந்தியோட ஒரு சகோதரி மாதிரித்தான் பழகிறன்... ஆனா நீ என்னைச் சந்தேகிச்சிட்டாய்...’ இதைச் சொல்லும் போது அவனது மனதில் உறுத்தியது.

நகுலா இன்னொரு கோணத்தில் சிந்தித்தாள். சீ அனாவசியமாக இவருடைய மனசை நோக வைச்சிட்டன். தன்னைத் தானே கடிந்து கொண்டாள்.

'அத்தான்... என்னை மன்னிச்சிடுங்க... உங்க மனசைத் துடிதுடிக்க வைச்சுட்டன்... உங்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் எனக்குத் துரோகம் செய்ய மாட்டியள்.

'நகுலா... உன்னுடைய நம்பிக்கையைப் பாராட்டுறன். சராசரி மனிதனுக்கு சில நேரங்களில் ஏற்படும் பலவீனங்களை நீ அறிந்திருப்பாய்... அவை வரம்புக்கு கட்டுப்பட்டவை. ஓரளவு வழிக்குக் கொண்டு வரக்கூடியவை... நான் நடந்து கொண்ட முறைக்காக நடுநடுங்கி நானே என்னை மறைச்சுக் கொண்டால் நான் ஒரு கோழீ.... தவறிருந்தால் நான் ஒத்துக் கொள்ளத் தயங்க மாட்டன். நான் வசந்தியைப் பற்றி உனக்கு சொன்னால் உனது சந்தேகங்கள் தீர்ந்திடும். ஓவ்வொரு மனிதனுடைய செயலுக்கும் ஒரு மனோ தத்துவப் பின்னணி இருக்கும். அதைப் புரிஞ்சிட்டால் ஒருத்தர் மேலேயும் சந்தேகம் கொள்ளத் தோன்றாது... ம்... ஆனா பழைய கதைகளைச் சொல்லி இப்ப ஆகப் போறது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நீ சொல்ல வைச்சிட்டாய்.'

அவன் பேசுவதை ஆவலோடு கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாள் நகுலா. சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்

கொண்ட சிவகுமார் தனது பல்கலைக் கழக
வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிறிது கூட்டிக் குறைத்துப் பட்டும்
படாமலும் விபரித்தான். இறுதியாக அவன் சொன்னான்.
'நகுலா... என்னை நீ புரிஞ்சிருக்கிறாய்... எனக்கு இப்ப
இந்த உலகத்தில் வேறு யாரையும் தவிர நீ தான் பெரிசு..
எனக்கு வேறு யாரும் பெரிசில்ல. நீ விரும்பாவிட்டால்
வசந்தியை இனி மேல் சந்திக்காமலே இருக்கிறேன்.
அவளைப் பற்றி அறிய விரும்பினேன்... அறிஞ்சேன்...
அனுதாபப்பட்டேன்.... அவ்வளவு தான்...

ஒரு நாள் சிவகுமாரைப் பார்க்காவிட்டால் அவன்
மனம் ஏன் இப்படி சோர்வடைந்து போகிறது?
அவனுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. நேற்று அவன் இங்கு
வாராதது ஏன் இவ்வளவு தவிப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

வசந்தி மிகவும் குன்றிப் போயிருந்தாள்.

மீண்டும் அவனைச் சந்தித்த பின் சில நாட்களுக்குள்
அவன் இன்னொருத்தியின் கணவன் என்ற உண்மை
களையெல்லாம் கடந்து தனக்கும் அவனுக்குமிடையில்
மீண்டும் ஏற்பட்டு விட்ட உறவுப் பிணைப்பை
நினைத்துப் பார்க்கையில் இனம் தெரியாத ஒரு
உணர்ச்சிப் பெருக்கில் அவன் நெஞ்சம் விம்மியது. இந்த
சில நாட்கள் சந்திப்பிலேயே தான் நினைத்தாலும் பின்

வாங்க முடியாதளவுக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தப் பிணைப்பாக மாறி வருவதை அவள் உணர்ந்தபோது மனது ஒரு புறம் கனக்கவே செய்தது. இந்த உறவு எங்கே போய் முடியப் போகிறது. அது அவளுக்கே புரியாத புதிராக இருந்தது.

அவளது மனதில் ஆயிரம் கற்பனைகள்! 'நான் சிவாவையே திருமணம் செய்திருந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக வாழ்க்கை அமைந்திருக்கும்!' தூரத்துப் பச்சைகள் என்றுமே அழகாகத்தான் இருக்கும்! அவள் நிலையும் அப்படித்தான். ஒரு வேளை அவன் அவளையே மணந்திருந்தால் இப்படி என்னி இருப்பாள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் இன்றைய நிலையில்... சில சமயங்களில் அவள் வேறு மாதிரியும் யோசிப்பாள். அவனது இல்லற வாழ்க்கையில் தன் வரவு புயலாக அமைந்து விடக் கூடாது என்றும் அவளது என்னம் ஓடும். எல்லாவற்றையுமே ஒரு கனவாக மறந்து விட்டு எங்காவது மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டு போய் விடலாமா என்றும் தோன்றும். ஆனால் இவ்வெண்ணங்களை எல்லாம் மீறி அவனது அரவணைப்பு தேவை என்ற என்னம் மேலோங்கி நின்றது. இந்தச் சில நாட்களில் மனதில் தோன்றிவிட்ட சின்னச் சின்ன மாற்றங்கள் பெரிதாகி பூதாகரமாகி மனதில் தவிப்பையும் ஏக்கத்தையும் ஏற்படுத்தி சாப்பிடப் பிடிக்காமல் மனத்துக்குள் அலைச்சலாய், இரவில் தூங்க முடியாமல்....

அலுவலகத்தில் அவளுக்கு வேலை ஓடவில்லை. ‘என்ன ஒரே யோசனையாக இருக்கிறாய்?’ என்று சிநேகிதி சிரோன் கேட்டபோது, சிரித்து மழுப்பினாள் வசந்தி.

நீண்ட நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவள் பின்னர் ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவளாக சிவகுமாருக்குப் போன் பண்ணினாள்.

‘ஹலோ... சிவகுமார் கியர்...’ எதிர் முனையில் ஓலித்தது.

‘வசந்தி பேசுகிறேன். பின்னேரம் வீட்டுக்கு வாரீங்களா?’

‘வசதி கிடைத்தால் வாறேன்’

‘கட்டாயம் வாருங்கோ...’ கட்டளையிடுவது போல அவளது குரல் ஓலித்தது.

‘சரி.....’

‘வைக்கிறேன்... சேரியோ’ போனை வைத்து விட்டு நிமிர்ந்த சிவகுமார் கடிகாரத்தை நோக்கினான் மூன்று மணி. மூன்றரை மணிக்கு டியூட்டி முடிந்துவிடும். ‘வசந்தியிடம் போவதா? அல்லது வீட்டுக்குப் போவதா?’ அவனால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

தினமும் வசந்தியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற அவா அவனது மனதில் இருந்த போதும் அவ் அவாவை கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. அதற்குக் காரணம் மனைவியின் மனதில் தோன்றிய சந்தேகத்தைப் புரிந்து கொண்டதுதான்! ஒரு நாள் அவனோடு வாக்குவாதப் பட்டு அவன் அதற்கு விளக்கம் அளித்த பின்னர் அதை முழுதாக நம்பிக்கொண்டு அவன் மீதிருந்த சந்தேகத்தைக் களைந்து முன்னரைப் போலவே அவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதும் முழுமையாக நம்புவதும் அவனுக்கு குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்தின. மேலும் தினமும் ஏதாவது காரணம் சொல்லி அவனை நேரத்திற்கு வீட்டிற்கு வரும்படி கூறும் அவனது சாதுரியமும் அவனுக்கு புரிந்தது.

இன்றும் நகுலா தனது சிநேகிதி யாழினியின் வீட்டிற்குப் போவதற்காக அவனை நேரத்துடன் வரும்படி சொல்லியிருந்தாள்... இப்போ வசந்தியும் போன் பண்ணியிருக்கிறாள். எங்கே போவது? வீட்டிற்காகா? வசந்தியிடமா? குழம்பித் தவித்தான் சிவகுமார்.

அவனையும் மீறி அவனது கால்கள் வசந்தியின் வீட்டை நோக்கி நடைபோட்டன.

வசந்தியும் சிவகுமாரும் கடந்த அரை மணித்தியால் மாக வழிமைபோல் பொதுவாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்தவர்கள் திசைமாறி தமது கடந்த காலம் - எதிர்காலம் பற்றி பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

தான் கட்டாயப்படுத்தி முயன்றால் கூட வசந்திக்கு வேறொரு மணவாழ்க்கை இனி மேல் அமைவது சாத்தியமில்லை என்பதையும் அப்படி ஒரு வாய்ப்பு ஏற்பட்டாலும் கூட அவள் அதற்கு உடன்பட மாட்டாள் என்பதையும் நினைத்துப் பார்த்தபோது சிவகுமாருக்கு அவள்மீது ஒருவித பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டது.

வசந்தி எழுந்து தேநீர் கொண்டுவரப் போய் விட்டாள்.

அவன் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்... தேநீரைக் கொண்டுவந்த வசந்தி, ‘என்ன பலமான யோசனை?’ என்றாள்.

“எல்லாம் உன்னைப்பற்றித் தான்.” தேநீரை வாங்கினான் சிவகுமார். அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தவள் அவனது பார்வையின் தீட்சண்யம் தாங்க முடியாமல்

தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அந்தக் கணத்தில் அவளது கன்னங்கள் ஏன் நாணத்தால் சிவக்க வேண்டும்? அவனது மனவோட்டம் அவளுக்குப் புரிகிறதா?... அது அவளுக்கும் உடன்பாடுதானா?... அதைத்தான் அவளும் எதிர்பார்க்கிறாளா?

யாருடைய பழக்கமும் பாதிக்காத தினுசில் அவளது பழக்கம் பல்கலைக்கழக நாட்களில் மட்டுமல்ல - இப்போதுகூட பாதித்தது. அதே மாதிரி அவளுள்ளும் அவளது மறு சந்திப்பு பாதிப்புகளை உண்டாக்கி வருவதையும் அவன் உணர்ந்து கொண்டான். எனினும் தான் ஒரு பெண்ணுக்கு அவன் மேல் உயிரையே வைத்திருக்கின்ற நகுலாவுக்கு துரோகம் பண்ணக்கூடாது என்றும் அவனது மனம் தயங்கியது. சமூக வரம்புகளும், சம்பிரதாயங்களும் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தத்துவத்தைப் போதித்த வண்ணம் இருந்தன. அதையும் மீறி இந்த சமூக சம்பிரதாய கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி ஒரு வேகம் அவன் மனதில் எழவும் செய்தது.

“என்ன அப்படிப் பாக்கிறீங்க?” வசந்தியின் கேள்வி அவனை இவ்வுலகுக்குக் கொண்டு வந்தது.

அவன் உடனே பதில் சொல்லாமல் ஒரு வினாடி அவளைக் கூர்மையாகப் பார்த்தான். அந்தக் கண்களுக்குள் எதையோ தேடுகிறமாதிரிப் பார்த்தான்.

பின்னர் 'வசந்தி நாம மறுபடியும் காதலராயிட்டா... ஐமீன்...' சொல்ல வந்ததை எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாமல் அத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டான்.

அவளுக்கு அவன் என்ன சொல்ல வருகின்றான் என்பது புரிந்தது. ஓரளவு அதைத்தானே அவளது மனமும் எதிர்பார்த்தது. எனினும் ஏதோ ஒரு சங்கடமான நிலை. அவள் வாய் திறக்கவில்லை.

அவன் பதிலை எதிர்பார்த்து எதுவும் வராமற் போகவே மீண்டும் நிதானமாகப் பேச ஆரம்பித்தான். 'வசந்தி என் மீது கோபமா?'

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்தது. அவனது உருவமும் சில நிமிடங்கள் அவன் அன்பாய் வடித்த சில வார்த்தைகளும் அவளுள்ளத்தை பாகாய் உருக வைத்திருந்தது.

அவளது அழுகையில் அவன் பதறிப்போனான். மெல்ல எழுந்து அவளருகே வந்தமர்ந்து அவளது கைகளைப் பற்றினான். 'வசந்தி... நான் உன்னைக் கவலைப்படுத்தி விட்டேனோ?' அவன் அன்பாய் கேட்கையில் அந்தப் பேச்சில் உடைந்து போனவளாக

விசம்பலும் அழகையும் இன்னும் அதிகமாக அவனது மார்பில் முகம்புதைத்துக் கொண்டாள். அவன் அவளை அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு அவளது கேசத்தினைத் தடவினான். இதமாகத் தடவினான். பின்னர் அவளது கன்னத்தைக் கைவிரல்களால் துடைத்துக் கொண்டான்.

அவளது மூக்கும் முகமும் சிவந்து உப்பிப் போயிருந்தன. மனக் கலக்கத்தையும் பயத்தையும் பிரதிபலிப்பது போல கண்கள் சிவந்து போய் இருந்தன. அவள் அவனது கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். தன்னை மறந்து அவனது ஆண்மையில் அவள் உருகும்போது அவனுக்கு இதமாக இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் அவன் எத்தனையோழறை கேட்டும் மறுத்தவள், இதோ இப்போது...

மீண்டும் அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டு அவளது கொவ்வை இதழில் அவன் தேன் பருகினான். ஒரு கணம் அவனது பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும் போல அவள் திமிறினாள். ஆனால் அவன் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் மேலும் அவளை அருகாய் அணைத்துக் கொண்டு வெறித்தனமாக அவளது

முகத்திலும் கழுத்திலும், தோள்களிலும் முத்தமிட்டபடி இறுக இறுக அணைக்கையில் அவள் செயலிழந்து போய் அதை விரும்புவும் தலைப்பட்டாள்.

அந்த நெருக்கம் உலகை மறக்கச் செய்து வேகமாய் சொர்க்கமாய், நீடித்து பெருமுச்சுகளும், வியர்வையின் உப்புக் கரிப்புமாகி.... அவன் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டபோது அவள் களைத்துச் சோர்ந்து அரை குறை ஆடைகளுடன் படுத்திருந்து விடை கொடுத்தாள்.

அவன் போன பின்னர் அவளது மனதிலே நிலவிக் கொண்டிருந்த ஆத்மதிருப்தியையும் மீறி கவலையும் குற்ற உணர்வும் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. பின்னர் நீண்ட நேரமாக தலையணையில் முகம் புதைத்து அழுது கொண்டிருந்தாள். சீ... ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டோம்... இன்னொரு பெண்ணின் துணையை நான் பங்குபோடுவதா?... எல்லாம் முடிந்த பின்னர் ஞானம் உதித்தாலும் கூட அதையும் மீறி அந்த சுகம் பிறவி எடுத்ததன் பயன்போல பூரிப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இரவு அவள் சாப்பிடவில்லை. தராசு போல எண்ணங்கள் மகிழ்வாகவும் துயரமாகவும் ஓடிக் கொண்டு இருந்தன. சமநிலைக்கு வரவில்லை.

ஏன் அவர் அப்படி நடந்து கொண்டார்?... இதில் என்ன உள்ளர்த்தம் இருக்கிறது... வெறும் உடல்

வேட்கை மட்டும்தானா...? நான் எதற்காக விட்டுக் கொடுத்தேன்...?

என்ன எதிர்பார்ப்பில் விட்டுக் கொடுத்தேன்?

எண்ணங்களுக்கு ஒரு முடிவில்லை. ஆனால் இரவுக்கு முடிவு வருகிறது. விடிந்து விட்டதா? என்று ஆச்சரியப் பட்டாள் வசந்தி.

'இனிமேல் இப்படி ஒரு தவறு நடக்கக் கூடாது. அதற்கு இடமளிக்கக் கூடாது' என்று காலையில் நினைத்தவள் மாலையில் மறுபடியும் அவன் வரவை எதிர்பார்க்கத் தொடங்கினாள். அவனும் வரத்தான் செய்தான். எல்லைக்கோடு கீற இருவராலும் முடிய வில்லை. அன்றும் அதற்குப் பின்னும் அனுதினமும் உறவுகள் வளர்ந்தன.

அறையில் நடப்பவை அம்பலத்திற்கு வரத்தான் செய்தன. நகுலாவின் காதிலும் அவை விழுத்தான் செய்தன. அதை உறுதிப்படுத்துவது போல அவனும் அடிக்கடி தாமதமாக வீட்டுக்குத் திரும்ப பொறுமை யிழந்த நகுலா அவனோடு தர்க்கம் புரிந்தாள். அனுதினமும் நடந்து கொண்டிருந்த வாய்ச் சண்டைகள் வலுப்பெற்று ஒருநாள் அவன் அவளை தாக்குமளவுக்கு வந்து விட்டது. அன்று முழுவதும் நகுலா அழுது தீர்த்தாள். ஆனால் சிவகுமாரோ அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லாமல் தனது கோபத்தைச் சாதித்தான். அவன் ஒரு

ஆறுதல் வார்த்தை ஒரே ஒரு வார்த்தை சொன்னால் கூட அவள் பணிந்து போகத் தயாராக இருந்தாள். ஆனால் அவனோ பிடிவாதமாக இருந்தான்.

இறுதியில் அவள் தான் தோற்றுப் போனாள். எழுந்து அவனருகே சென்று சாப்பிட வாருங்க... என்றாள்.

அவன் மௌனம் சாதித்தான்.

நகுலா கண்களில் நீர் ஊற்றெடுக்க அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவன் இன்னமும் மௌனமாக இருந்தான்... அவனுக்கு அழுகையழுகையாக வந்தது. “அத்தான்... ஏன் ஒன்றுமே கதைக்கிறீர்களில்லை என் மேல் கோபமா?” என்று கேட்டாள்.

“சீ... அப்படி என்னைக் கூப்பிடாதே?... அந்த உறவுகள் இனி எமக்குள் இல்லை... நீ இனி என் மனைவி இல்லை...”

நகுலா பதட்டத்துடன் அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவன் வெறுப்புடன் முகத்தைத் திருப்பினான். மீண்டும் அவள் தலையணையில் முகம் புதைத்து அழ ஆரம்பித்தாள்.

அன்று அவர்களுக்கு சிவராத்திரி. அதிகாலையில் தான் தூங்கினார்கள். மறுநாள் வழக்கத்துக்கு மாறாக தாமதமாக எழுந்த நகுலா கணவன் இன்னமும் எழும்பாது

போர்வையுள் முடங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டாள். அவனை எழும்புவதா விடுவதா என முடிவெடுக்க முடியாமல் ஒரு கணம் தயங்கினாள். ஏனோ அவன் முகத்தில் விழிக்க அவளுக்கு தயக்கமாக இருந்தது. முன்னைய இரவு நிகழ்ச்சிகளால் அவளது மனது மிகவும் புண்பட்டிருந்தது. எனினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு கோப்பியைத் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து அவனை எழுப்பினாள். கண்விழித்த சிவகுமார் கண்களைக் கசக்கிவிட்டு அவளை நோக்கினான். திடீரென அனைத்தும் ஞாபகத்துக்கு வரவே அவளை வெறுப்போடு நோக்கினான். ‘இந்தாருங்கோ அத்தான் கோப்பி’ என்று அவனது பார்வையைச் சந்திக்க முடியாமல் தலை குனிந்தபடி அவனிடம் கோப்பியை நீட்டினாள் நகுலா. மறுகணம் கிளாசைத் தட்டி விட்டபடியே ‘உன்றை கோப்பியும் வேண்டாம் நீயும் வேண்டாம்...’ என்று கர்ஜித்தான் சிவகுமார். நகுலா அதிர்ந்து போய் விட்டாள்!

“நீ இப்பவே ஊருக்குப் புறப்படனும்... என்னதான் கோபமிருந்தாலும் ராத்திரி நீ, நான் கட்டிய தாலியை கழற்றி ஏறிஞ்சிட்டே... அப்பவே நீ என்னுடைய மனைவி என்கிற ஸ்தானத்தை இழந்திட்டே... என்ன சொன்னாய்? வசந்திக்குப் போய் கட்டும்படியா சொன்னாய்? கட்டத்தான் போறன் புதுத்தாலி! நீ இப்பவே வெளிக்

கிடனும். உன்னுடைய பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு போ... எனக்கு எதுவுமே வேண்டாம்.. வேணுமென்னா கட்டின பாவத்துக்காக உன்னை ரயிலேற்றிவிடுறன்... ரெடியா இரு... மத்தியான ரயிலில் போறதுக்கு..."

அவன் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்து விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டான். சொன்னபடியே மத்தியான ரயிலில் அவனை அனுப்புவதற்காகத் திரும்பி வந்தான்.

அவள் அழுது விழுந்து எவ்வளவோ மன்னிப்புக் கேட்டாள். ஆனால் அவன் பிடிவாதமாக நின்றான். வசந்தி மீது அவனுக்கு அளவுக்கதிகமான ஈடுபாடு ஏற்பட்டு விட்டதும் இப்பிடிவாதத்திற்கு ஒரு காரணம்.

பிடிவாதமாக நகுலாவை ரயிலேற்றிவிட்டுத் தான் திரும்பினான். அதற்குப் பின்னர் தான் அவன் அமைதியானான்.

“என்ன சிவா! வந்ததிலிருந்தே பார்க்கிறேன்... ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க என்கிட்ட சொல்லக் கூடாதா?” அவனது மார்புக் கேசங்களில் கோலமிட்டபடி கேட்டாள் வசந்தி.

கலையாத தலைமுடி கலைந்து விட்ட பாவனையில் கைவிரல்கள் தலைமயிரைக் கோதிக் கொண்டிருந்தன. அவன் இன்னமும் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

“என்ன சிவா? அச்சாக் குஞ்சு... சொல்லுங்கோவன்...”

“ஓன்றுமில்லை என்பதுபோல தோளைக் குலுக்கி தலையை ஆட்டிவிட்டு தொடர்ந்து மௌனம் சாதித்தான் சிவகுமார். மனதிலுள்ள என்னத்தைச் சொல்ல ஏன் தயங்க வேண்டும்? எதற்காகப் பயப்பட வேண்டும்? எப்போதுமல்லாமல் இப்போது மட்டும் ஏன் தயங்க வேண்டும்? அவனுக்கே புரியவில்லை. ஒருவேளை தனது எண்ணம் தவறானது என்று அவனது அடிமனது நினைக்கிறதா?

“எதென்றாலும் சொல்லி விட்டா மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும் சிவா! தயங்காமல் சொல்லுங்கோ! வீட்டில் ஏதாவது பிரச்சினையா?” அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள் வசந்தி.

இதற்கும் அவன் பதில் சொல்லவில்லை. எனினும், மௌனத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தவனாக “வசந்தி! நான் ஒன்று கேட்பேன். எனக்குச் சந்தோஷமளிக்கிற பதிலாகச் சொல்லுவாயா?” என்றான் பீடிகையோடு.

‘விஷயத்தைச் சொல்லுங்களேன்!’

“நான் உன்னைக் கலியாணம் பண்ண விரும்புறன்”

அவள் அதிர்ந்தவள் போல அவனை நோக்கினாள். உடனடியாக எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை அவளால். அவனோ இன்னமும் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். அந்த முகத்தில் பிரதிபலிக்கும் தவிப்பைப் புரிந்து கொண்டு அந்த மனதைப் புரிந்து கொண்டு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் குழம்பினாள் வசந்தி.

இல்லை என்று சொல்ல வந்தவள், அந்தப் பதிலில் தனக்கே சந்தேகம் வரவே அவனை உற்று நோக்கினாள். பின்னர் தனது மனதிலுள்ளதை நிதானமாக, மெதுவாக அவனுக்குப் புரிகிறமாதிரி சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“சிவா! நீங்க இப்படிக் கேட்டதும் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. ஆனா அது நடக்க முடியாத ஆசை!”

“என் நடக்க முடியாதென்கிறே?”

“நகுலா... உங்க மனைவி”

“ஓ!” என்றபடி பலமாகச் சிரித்தான் சிவகுமார்.

“என் சிரிக்கிறீங்க?”

“அவள் இப்ப என்கூட இல்லை... தகராறு... ஊருக்கு அனுப்பிட்டேன்... நான் அவகிட்ட விவாகரத்து கோரி வழக்குத் தொடரப் போகிறேன்.”

“வேண்டாம் சிவா” என்றவள் சிறிது இடைவிட்டு “என் சிவா! அவகூட சண்டையிட்டங்க?” என்று கேட்டாள்.

“எல்லாம் நம்ம விஷயம் தான்... அநாவசியமாகத் தலை போட்டாள்.”

“அது நியாயம் தானே சிவா! அவளுக்கில்லாத உரிமையா? நாம் நடந்துகிற முறைதான் தவறு. அதை எந்தப் பெண்ணும் தாங்கமாட்டாள். எந்த ஒரு பெண்ணும் தன் கணவனை பங்குபோட விட மாட்டாள். அதற்காக அவளைக் கோபிக்கிறது முறையில்லை சிவா.”

“அதுக்காக நான் கட்டிய தாலியைக் கழற்றி எறிந்து வசந்திக்குக் கொண்டுபோய்க் கட்டுங்க என்பதா? என்மேல் தவறிருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் புனிதமான சின்னத்தை அவள் கழற்றி வீசியிருக்கக் கூடாது வசந்தி. தாலியைக் கழற்றி என் காலடியில் வீசிய போது, அவளைக் கொன்றுவிடலாமா என்று கூடத் தோன்றியது. இதைச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே கோபக்கனல் அவன் முகத்தில் தெறித்தது.

பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டான்.

“சிவா! கோபத்திலேயும் வேதனையிலேயும் அவ அப்படி நடந்திட்டா. புனிதமான தாலியை ஏறிஞ்சி இருக்கக் கூடாதுதான்... உறவே புனிதமில்லாமல் போனப்புறம் தாலியில் மட்டும் என்ன புனிதம் இருக்க முடியும் சிவா...”

“நீ இப்ப அவளுக்கு வக்காலத்து வாங்கிறியா?”

“இல்லை சிவா... நியாயத்தைச் சொல்லுறன்... தாலியை ஏறிஞ்சாலும் அடுத்த கணமே அதை எடுத்து அணிந்திருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன் சரி தானே?”

சரி என்பதுபோல தலையசைத்தான் சிவகுமார்.

“சிவா! நான் அவளுடைய வாழ்க்கையில் பங்கு போட்டேன் தான். ஆனா என்றைக்குமே அவளது வாழ்க்கையைப் பாழக்க நினைக்கலை. ஒரு பெண்ணுடைய கண்ணீரின் அத்திவாரத்தில் நாம வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தால் அது நிலைக்காது. ஒரு பெண்ணை வாழா வெட்டியாக்கிவிட்டு நான் வாழ விரும்பலை! சிவா! நீங்க உடனே போய் அவளைக் கூட்டிக்கிட்டு வரணும். லீவு போட்டுவிட்டு நாளைக்கே புறப்படுங்க. அதுவரயில் என்கூட உறவு வேண்டாம்...

அவளது வார்த்தைகள் அவனைச் சிந்திக்க வைத்தன.

அவள் தொடர்ந்தாள்...

“சிவா! அவளுடைய நிலையிலை நான் இருந்து இருந்தால் இதைவிட மோசமாக நடந்து இருப்பேன்... ஒரு வேளை தற்கொலைகூடப் புரிந்திருப்பேனோ என்னவோ? ம்... இப்ப வந்திருக்கிற எல்லாப் பிரச்சினை களுக்கும் நான் தான் காரணம்! நான் உங்க வாழ்க்கையில் மறுபடியும் குறுக்கிடாமல் இருந்திருந்தால் அமைதியான நீரோட்டமாக இருந்த உங்க வாழ்க்கை வெள்ளக்காடாக மாறியிருக்காது. தென்றலாக இருந்த உங்க குடும்ப வாழ்க்கையைப் புயலாக்கிவிட்ட பாவி நான்!” அவளது குரல் தளதளத்தது. கண்களும் பனித்தன.

“வசந்தி! அப்படி சொல்லாதே! எல்லாம் உன்னுடைய பெற்றோர்களினதும் என்னுடைய பெற்றோர்களினதும் பிடிவாதத்தால் வந்த விணைதான்! இரண்டு அன்பு உள்ளங்களைப் பிரிச்சுவைத்ததால் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் தான்.. அவர்களுடைய அசட்டுப் பிடிவாதங்களினாலேயும் பண்பாட்டுப் போலி களினாலும் பாதிக்கப்படப் போறது அவங்க பிள்ளைகள் தான் என்று ஒவ்வொரு பெற்றோரும் தீர்க்கமாகச் சிந்தித்துச் செயல்பட்டால் இப்படியான பிரச்சினை களுக்கே இடமில்லை. அவங்க பிடிவாதம் பிடித்து எம்மை பிரிச்சுவைச்சு கடைசியில் என்னத்தைக் கண்டாங்க? அடுத்தடுத்த வருடங்களிலேயே என்னுடைய அப்பாவும் உன்னுடைய அப்பாவும் போய் சேர்ந்திட்டாங்க... ம.... வாழ்க்கை இவ்வளவு நிலை யில்லாத ஒன்றென்று தெரிந்திருந்துங்கூட இந்த மானுட வர்க்கம் எவ்வளவு போலித்தனங்களையும் அசட்டுச் சம்பிரதாயங்களையும் கடைப்பிடிக்குது. பிறக்கிற ஒவ்வொருவரும் இறக்கிறது நிச்சயம் என்ற உண்மையை அறிந்த பின்னுங்கூட எம்மிடையே இத்தனை போலித் தனங்கள் அவசியம்தானா? இனத்தின் பெயராலேயும் சாதியின் பெயராலேயும் அரசியல் ரீதியிலும் வர்க்க ரீதியிலும் மனிதன் பிளவு பட்டிருப்பதெல்லாம் அவசியந்தானா?” ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்தான் சிவகுமார்.

அவனது மதிநுட்பமான ஓவ்வொரு வார்த்தை களாலும் அவள் கவரப்பட்டாள். இத்தனை புத்திபூர்வ மாகச் சிந்திக்கக்கூடியவரிடமும் சில பலவீனங்கள் இருக்கின்றனவே என்று வியந்தாள். மனிதன் எவ்வளவுதான் திறமைசாலியாக இருந்தாலும் அவனிடம் சில பலவீனங்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அதற்கு வடிகால் கிடைத்துவிட்டால் அவன் மகாத்மா ஆகிவிடுவானோ?

“சிவா! ஒன்று சொல்வேன் கேட்பீர்களா? நம்முடைய இந்த உறவுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டிய அவசியம் இப்போ ஏற்பட்டுள்ளது. இனிமேல் நாம் இப்படியெல்லாம் நடந்துக்கக்கூடாது. பிரச்சினைகள் வெடிக்கிறது என்று தெரிந்த பின்னரும் இந்த உறவு நீடிக்கக்கூடாது! நாம் சந்தோசமாகவே பிரிஞ்சிடுவம்... பிபாட் அஸ் பிரண்ட்ஸ்!”

“.....”

“இந்த சில நாட்கள் உங்ககூட வாழ்ந்தது என் ஆயுசக்கும் போதும். சட்டப்படியோ சம்பிரதாயப் படியோ நாம கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை தான். ஆனால் கணவன் - மனைவியாக வாழ்ந்திட்டோம். நிறைவேறாத ஆசைகள் நிறைவேறிடுச்சு! நாம திருமணம் செய்து நம்மில ஒருத்தர் இறந்திருந்தால் அந்த நினைவோட வாழ்ந்திருப்போம் தானே? அப்படியே நான் மீதி நாட்களைக் கழித்திடுறேன்... சரியா சிவா? நீங்க

நாளைக்கே புறப்படன்னும்” வசந்தி அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“சாரி வசந்தி! உன் இஷ்டம்! ஆனா நாம தொடர்ந்தும் ஆத்மசிநேகிதராக இருக்கன்னும்” என்றான் சிவகுமார்.

அவன் அப்படிக் கேட்கையில் அவளால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால், அப்படி வெறும் நண்பர்களாக இருக்க முடியுமென்பதில் அவளுக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. இப்படிப் பழகிவிட்டு கட்டுப்பாடு போடுவது என்பது முடிகிற காரியமா என்ன?

“சிவா...” என்றாள் வசந்தி. அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“நான் சொல்லுறதை கேட்பீர்களா?”

சொல்லு என்பது போல அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“ஓரு ஆணும் பெண்ணும் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருப்பதென்பது சற்று சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம். அந்த நட்பு ஒழுங்கு வரம்பை மீறாது என்பதற்கு என்ன உத்திரவாதம்? ஏற்கனவே நாம் மீறி இருக்கிறோம்! இதற்குப் பின்னரும் வெறும் நண்பர்களாக இருப்பது சாத்தியம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?”

“மனக்கட்டுப்பாடு இருந்தால் முடியும் வசந்தி”

“நீங்க... அதுவும் என் கூட... மனக்கட்டுப்பாடு... உங்களை எனக்குத் தெரியாதா?”

“நான் முன்னர் எனக்குக் கட்டுப்பாடு போட வில்லையே” அவன் சிரித்தான்.

“இப்ப மட்டும் போடுவீங்க என்று நான் நம்பனும் என்று எதிர்பார்க்கிறீங்களா? மனக்கட்டுப்பாடு என்கிறது ஒரு பெரிய விஷயம்... ஆனால் அதற்கும் எல்லையுண்டு. ஒரு எல்லைக்கப்பால் அது உடைந்து சிதறிவிடும். விஷப்பரீட்சை அவசியந்தானா? நான் கல்லல்ல சிவா! உணர்ச்சியும் உயிருமூள் ஒரு பெண். உங்க பானஷயில் சொல்லுறதென்னா அழகான செக்ஸியான பெண். என்றைக்காவது ஒருநாள் என் மனக்கட்டுப்பாடு தகர்த்தெறியப்பட்டால் ம்... தயவு செய்து என்னை இப்படியே வாழவிடுங்கள்!” அவனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கெஞ்சினாள் வசந்தி.

அவன் “சரி உன் விருப்பம்!” என்று முனுமுனுத் தான். அவனது குரல் ஈனஸ்வரத்தில் ஒலித்தது. அதில் உறுதி இருக்கவில்லை.

மேசையில் நீண்டிருந்த கைகளில் கன்னத்தை ஒப்படைத்து நாற்காலியையும் மேசையையும் இணைத்துக் கொண்டு படர்ந்திருந்தாள் நகுலா, மேசையில் 'இந்த நேரத்தில் இவள்' என்ற நாவல் விரித்து வைக்கப் பட்டிருந்தபோதிலும் அவளது எண்ணம் எங்கெங்கோ சிறகடித்து பறந்து கொண்டிருந்ததால் புத்தகத்தில் அவளால் லயிக்க முடியவில்லை.

கடந்த நான்கைந்து நாட்களாக அவளது மனது அமைதியின்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. கணவனோடு சண்டையிட்டுக் கொண்டு வந்த பின்னர் அவள் மிகவும் வாடிப் போய்விட்டாள். அம்மா கேட்ட போது அவருக்கு லீவு இல்லை; பிறகு வருவார் என்று சொல்லி உள்ளதை மறைத்து விட்டாள். ஆனால் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் மறைக்க முடியும்?

என்ன தான் கோபம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அன்று தான் தாலியைக் கழற்றி வீசியது ரொம்பத் தவறு என்பதை

உணர்ந்து கொண்டு அதற்காக வருந்தினாள். அதைவிடக் கணவனின் நடவடிக்கைதான் அவளை மோசமாகப் பாதித்திருந்தது. அதை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனினும், அனைத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு அவனுக்கு மன்னிப்புக் கோரி இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் கடிதம் போட்டிருந்தாள் நகுலா. ஆனால், அவனிடமிருந்து உடன் பதில் வராதது அவனுக்கு வேதனையை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. அதுதான் பலமான யோசனை.

வாசலில் கார் ஒன்று வந்து நிற்கும் சத்தம். அதைத் தொடர்ந்து ஒரு சோடிப் பாதனிகளின் ஒலி. வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்த நகுலா, வாசற்கதவைத் திறந்தாள்.

சிவகுமார்தான் வந்திருந்தான்.

அவனை ஏறிட்ட பார்வையில் ஒரு விநாடி திகைப்பு! அவனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. வரவேற்கக்கூட மறந்து தடுமாறி நின்றாள். என்னதான் கோபமும் வேதனையும் இருந்தாலும் அவனது வரவு அனைத்தையும் ஒளிந்து கொள்ளச் செய்துவிட்டது.

அவன் இவ்வளவு சீக்கிரமே ஊருக்கு வருவான் என்பதை அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அன்றைய சம்பவத்துடன் அவன் தன்னை நிரந்தரமாகப் பிரிந்து விடுவானோ என்ற பயம் அவளது மனதில் இருந்து கொண்டிருந்ததால், இப்போதைய, அவனது வரவு அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்ததில் ஆச்சரிய மில்லை.

கணவனின் நடவடிக்கைகளால் அவன்மீது அவளுக்கு ஆத்திரம் இருந்தது என்னவோ உன்மைதான். ஆனாலும், அவனை வெறுக்கவோ பிரியவோ அவளால் முடியவில்லை. அதைக் கற்பனைபண்ணிக்கூடப் பார்க்கவும் முடியவில்லை.

“நகுலா... நான் அன்று உன்னோடு கடுமையாக நடந்து கொண்டுவிட்டேன்... என்னை மன்னிச்சிடம்மா...” அவன் குரல் தழுதழுத்தது. அவனை இறைஞ்சுகிறமாதிரி பார்த்தான். அவன் அப்படிப் பார்க்கையில் அவள் மகிழ்ச்சியா நெகிழ்ச்சியா என்று புரியாத நிலையில் சிறிது நேரம் நின்றிருந்தாள். அவன் தன் தவறை உணர்ந்து பணிந்து பேசுகையில், அவன் நடந்து கொண்டது அப்படி என்ன பெரிய தப்பு? என்ற உணர்வு அவள் உள்ளத்தில் படர்ந்தது.

எந்த ஆண்கள் தான் இராமரின் வாரிசுகளாக இருக்கிறார்கள்? என்று என்னியவனுக்கு, தான் அவனை வெறுப்பதில் அர்த்தமில்லை போல் தோன்றியது. அவள் சுறுசுறுப்பாக அவனுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

அவன் உடைமாற்றிக் கை கால்களைக் கழுவிக் கொண்டு வந்தபோது அவள் ஆவி பறக்கும் கோப்பியை அவனிடம் நீட்டினாள். குடான் கோப்பி உள்ளே இறங்க, உடலை அழுத்திக் கொண்டிருந்த களைப்பு விலகுவது போலிருந்தது அவனுக்கு. சிறிது நேரம் பொதுவாக உரையாடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு இருவருமாகச் சாப்பிட்டனர்.

அவன் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்து அன்றைய தினசரியைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த போது அவள் பாலுடன் வந்தாள். பேப்பரை மடித்து வைத்து விட்டு பாலைப் பருகிய சிவகுமார் அருகே வந்தமர்ந்த அவளை நோக்கினான். அவள் மௌனமாக தலை குனிந்து இருக்கவே அவன் அவளை அணைத்துத் திருப்பி அவள் முகத்தை மெல்ல நிமிர்த்தினான். அவளது முகத்தை நெருக்கத்தில் பார்த்ததும் அவன் மிகவும் வேதனை அடைந்தான்.

‘இந்த சில நாட்களுக்குள் அவள் என்னமாய் வாடிப் போய்விட்டாள்! எனது பிரிவு இவளை இப்படி வாட்டிவிட்டதா... உண்மையா இது? ஆனால் நம்பமுடிய வில்லை. ‘பள பள’ என்று மின்னுகிற முகமா இது? எவ்வளவு இடிந்து போய் விட்டாள்! கண்களின் கீழ் கரு வளையங்கள் கூட தெரிகிறதே!... இந்த மாதிரி இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள்ளாகவே எப்படி மாறிப் போயிற்று...?’

“நகுலா... நீ நல்லாய் மெலிஞ்சிட்டே...? ஏன் சாப்பிடற்றில்லையா?” அவன் அப்படி உரிமையோடு அன்பாகக் கேட்கையில் அவள் உருகிப் போகிறாள். அதேநேரத்தில் அவனும் வாடிப் போயிருப்பதை அவதானிக்கையில் அவளது மனது குறுகுறுத்தது. தான் இவரோடு சண்டையிடாமலே இருந்திருக்கலாமே என்றும் தோன்றியது.

முன்னர் எல்லாம் அவள் அவனை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசியதில்லை. பொதுவாகப் பெண்கள் எதிர்த்துப் பேசுவது சூடாகப் பேசுவது ஆண்களுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்காது என்பதுவும் அதுதான் பல குடும்பங்களில் பிரச்சினைகளை வலுவாக்குகிறது என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவனைத் தனக்கு மட்டுமே என்று வைத்திருக்கமுடியாமல் போன இயலாமையினால் அதைத் தனக்கு ஏற்பட்ட பெரிய

தோல்வியாக நினைத்து அந்த நினைப்பைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத பலவீனத்தால் அவள் அவனோடு எதிர்த்துப் பேசிவிட்டாள்.

ஆனால் இப்போது அவள் உருகினாள்.

மனதில் உருகிக் கொண்டிருக்கும் அவளை, தனது மார்பில் சாய்த்து அணைத்தபடி அந்தப் பிடியை விடாமலேயே அவளது கண்ணத்தையும் இதழ்களையும் ஈரப்படுத்தினான் சிவகுமார்.

“நகுலா! இனிமேல் என் வாழ்வில் தவறு நிகழாது. நடந்ததையெல்லாம் கனவாய் நினைத்திடு. இனிமேல் உன்னைத் தவிர யாரையும் நினைக்க மாட்டேன். இது சத்தியம்!” என்றபடி அவளது உள்ளங்கையில் தன் கை பதித்தான்.

அவள் அவனை நம்பினாள். எனினும் வசந்தியின் எண்ணம் நகுலாவின் மனதில் ஏழாமல் இல்லை. அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவன் மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தான். “நீ என்ன யோசிக்கிறே என்பது எனக்குப் புரிகிறது. வசந்தியைப்பற்றித் தானே யோசிக்கிறாய்? நாம்ம பிரச்சினைகளுக்கு உண்மையிலேயே வசந்தி பாத்திர வாளியில்லை.... அவள் எப்பவுமே இந்தத் தொடர்பை வரவேற்கவில்லை....

என்னுடைய பிடிவாதத்தால் தான் பணிந்து போனாள்... இப்பநான் ஊருக்கு வந்ததற்கும் அவள் தான் முக்கிய காரணம்... என்னுடைய தவறுகளை இதமாகச் சுட்டிக்காட்டினாள்... மேலும் தன்னாலே இன்னொரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்று என்னை உடனேயே அனுப்பி வைத்தாள்.... நான் என்னுடைய தவறுகளைப் புரிந்து கொண்டது அவள் எடுத்துச் சொன்ன போதுதான்... இனிமேல் அவள் எமது வாழ்வில் பூகம்பம் ஏற்பட காரணகர்த்தாவாக இருக்க மாட்டாள்... அது மட்டுமல்ல நானும் இனிமேல் மாறமாட்டேன்" என்றான் ஆணித்தரமாக. சிவகுமாரின் வார்த்தைகள் நகுலாவைப் பூரிப்பில் ஆழ்த்தியது. அவன்மீது அவள் கொடியாகப் படர்ந்தாள்.

அன்று தொடங்கிய மகிழ்ச்சி அனுதினமும் நீடித்தது.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் ஊருக்கு வந்திருந்ததால் இரண்டு வார லீவில் தங்கினார்கள். நண்பர்களின் வீடுகளுக்கும், உறவினர்களின் வீடுகளுக்கும் சென்று வந்தார்கள். வெள்ளிக்கிழமை சந்நிதி முருகன் கோவிலுக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமை வல்லிபுரக் கோவிலுக்கும் போய் வந்தார்கள். ஒரு நாள் நெல்லி யடியில் உள்ளூர் தியேட்டாரில் படம் பார்த்தார்கள்.

இப்படி நாட்கள் கழிந்ததே தெரியவில்லை, இரண்டு வாரங்கள் இவ்வளவு விரைவாகக் கழிந்து விட்டதே என்று இருவருக்கும் வியப்பாக இருந்தது.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் பயணமானார்கள். 'சீட்' புக் பண்ணியதால் ரயில் பயணம் கஷ்டமாக இருக்கவில்லை.

பயணத்தால் வந்திறங்கியதும் அங்கே அவனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்ததைக் கண்டான் சிவகுமார். கையெழுத்திலிருந்தே அது வசந்தியின் கடிதம் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டு பரபரப்புடன் கடிதத்தை விரித்து வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

அன்புள்ள சிவா,

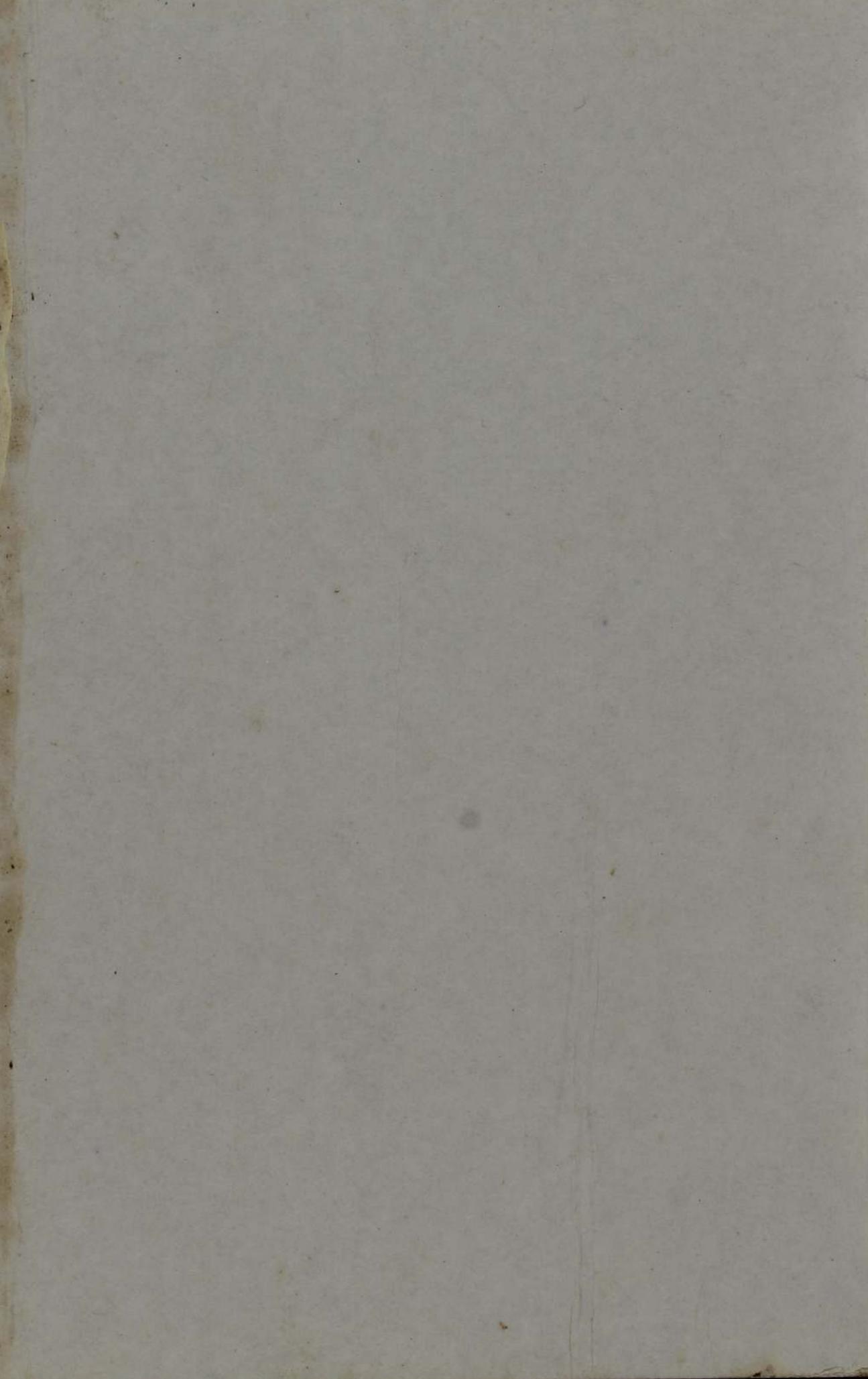
இனிமேல் நான் உங்கள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட மாட்டேன். நான் உங்களை இதயழூர்வமாக விரும்பியது உண்மைதான் என்றாலும் நீங்கள் இன்னொருத்தியின் கணவன் என்ற ஸ்தானத்தை அடைந்த பின்னர் அந்த எண்ணத்தை நீக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நான் மனதால் என்றுமே உங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்ததால் தான் நாம் மறுபடியும் சந்தித்தபோது தவறு ஏற்பட்டுவிட்டது. இன்னொரு தடவை அப்படி ஏற்படக் கூடாது... நான் இதற்காகவே இந்த ஊரை விட்டு மாற்றம்

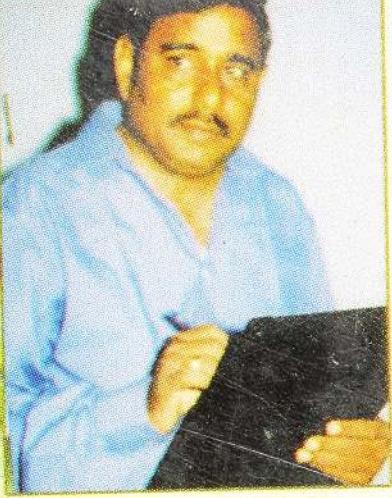
எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன். இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் படிக்கும் போது நான் முன்னாறு மைல்களுக்கு அப்பால் இருப்பேன்.. இனிமேல் நீங்கள் உங்கள் மனைவியுடன் முன்னரைப்போல இன்பமாய் வாழ்வதில் எதுவித தடங்கலும் இருக்காது என்று நம்புகிறேன்... நடந்துவிட்ட தவறுகளுக்காக நான் முதற்கண் உங்கள் மனைவியிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்... நகுலா என்னை நீ மன்னிப்பாயா?... இந்தப் பாவியை மன்னிப்பாயா...

அன்புடன் விடைபெறும்
வசந்தி

கடிதத்தைப் படித்ததும் சிவகுமாரின் கண்கள் பனித்தன. நகுலாவிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தான். நகுலாவின் கண்களும் பனித்தன. எனினும் அவளது மனதிலிருந்த சந்தேகக்கோடு முற்றாக அழிந்து கொண்டிருந்தது.

வெத்தியத் திட்டம் எப்படி வஞ்சளிமும் கலையும் இனைந்தன். நமது வெத்தியத் தொழிலுக்கு அப்பாலும் கலை உணர்வுகளை ஏற்றுத் தல் வடிக்கும் வெத்தியர்களில் ஸ்ரூத்திவர் ச. முருகானந்தலும் ஒருவர்.

ஏழத்தும் சூரிய சிறுகளை ஏற்றுகளோக இனம் காணப்பட விவர் சிறுகளைக்கு அப்பால் குறைநாலும், காலதை, விலக்கியல், கட்டுரை, நுலங்யல் கட்டுரை, எப்ப பல திறநைகளில் நடம் படுத்தின்னர். கிந்துதொழுத்தியல் ச. முருகானந்தன் முன்று குறைநாலுல்கள் நடம் பெறுகின்றன. நலாக்காலமாய் உஸ்களைக் குறித்தொகும் என நம்புகிறேன்.

நா. யோகேந்திரநாதன்

(தினிநொச்சி)

